

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

புள்ளி ஸம்பந்தகோத்தசரணாயநமः.

பாஞ்சராத்திரமதசபேழிகை

எ ன் னு ம்

சைவ சூளாமணி.

இஃது,

ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ

சூவிரா, சோமசுந்தரநாயகரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

ஸ்ரீமந

யாழ்ப்பாணம்,

தி, குமாரசாமிச்செட்டியாரவர்கள்

பேருதவியால் வெளியிடப்பட்டது.

MEMORIAL PRESS:

MADRAS.

சிவ
நிதி: 1: 000
133

உ
சிவமயம்

அச்சிற்பதிப்பித்த புத்தகங்கள்.

:0:

ஞ. அஹ.

சிவபாரம்யப்பிரதரிசினி....	}	ஒரோ கட்டடம்	3	8
பாரததாற்பரியசங்கிரகம் ..				
சமரசஞானதீபம்.....				
சித்தாநதபூஷணம்				
உத்தமவாததூலவாதூலம்				
தணிகாசலஸ்தவம்.....				
ஆருடையபிளையாராஅநதாதி..				

ஆபாசஞானநிரோதம்.....	}	do.	1	12
சித்தாநதசேகரம்.....				

சிவதத்வசிந்தாமணி.....	}	do.	2	8
சிவாதிகயரதநாவளி-முதறபாகம்				
do. உ-வது பாகம்				

சைவகுளாமணி.	1	8
சித்தாநதவுந்தியாரா.	0	2

மேயகண்டானநிருவடிவாழக.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஸம்பந்ததீர்த்தசரணாய நம:.

பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

என்னும்

சைவகுளாமணி.

காப்பு

நீர்பூத்தவேணி நிமலனைபரமேன
தோபூத்தவேதி மிபமபுமுறை - சீர்பூத்த
சைவகுளாமணிபைச சாற்றுவமாரானைமுகன
தெய்வமலாததாணமுடியிற சோதது.

நூல்.

வேத சிவர்கமங்களாகிய பதிநூல்களாற் பெறப
பட்ட பரமபதியாவார ஸ்ரீசிவபெருமாளே யென்றுண
ராமல் சைவநிரதையிற பழுததுத்திரியும் வன்னெஞ
சுககளவா வாயமதமடங்கும பொருட்டுச சிவாதிகயரத்
நாவளி, சிவததவசிரதாமணி, சித்தநாதரதநாகமுத
லிய பெருநூலகளை யாமசெயது வெளியிடழிருப்பது
யாவருமறிநத விஷயமே! சிவநிரதையையே பெருந்தவ
மெனக்கொளளு மன்னோ வெளியிட்டிருக்கும் வழத்
திரட்டுகளில் பெருமபாலாயுள்ளன நிரசனமபெற்றொ
ழிநதமையால், எஞ்சிறிபவறன்றியும பெயாததெறித
'லெமக்கினறி யமையாப பெருங்கட னெனததுணிந்து
முடிச்சூர்முதலியெனபவரொருவரால் வெளியிடப்பட
டிருக்கும் (விவகமதகண்டநம, கூரோசவிஜயம்) என்
னுஞ் சிறு நூல்களைக்கண்டித்து முறையே, (சைவகுளா
மணி, கூரோசவிஜயபங்கம்) எனனும் பெயா புனைந்

எ ன னு ம்

இரண்டுதூல்களை யாரும் செய்திருக்கின்றனம். அவற்றுண் முன்னையதாகிய சைவகுளாமனியை யீண்டுப்பிரகாசப படுத்துவாம்.

அம்முடிசூர் முதலியென்பவர் தான் குறைத்த முத சைவகண்டநத்தில (லிங்கமதகண்டநம்) என்னு ஞ சுவடியைத் தானெழுதியதற்குக் காரணம் விஷ்ணு மதத்தை நிந்தித்துச் சைவாகள் சிவனுக்குப் பரதவங் கற்பித்துப் பிரசாரஞ்செய்திருப்பதை மறுத்தற்பொரு டடேயென்று வாயமணக்கப்பேசினா இது நிஜமாயின அவரொழுதியகண்டநம் ஒருசைவநூலினமே லேற வே ண்டும். அங்ஙனமின்றித்தானேவருவித்து முன்பின ஸம பந்தங்களையும் யோசியாமல் வீணே சிவநிர்தையைக் கொட்டி யளந்தாராகையால், அவருடைய துஷ்டத் தனத்தைக்கொண்டாடி மகிழும் பாவிசா குணப்பட்டு யுமாறு அவரொழுதிய வாபாசங்க ளொவ்வொன்றினைய மெடுத்துக்கொட்டி முறையே பரிகரித்திடுவாம்.

அவர் தன்^{முடி}னுடைய மாலப்பிரபந்தத்துக் கிட்ட திருப்பெயரைச் சற்றே பரியாலோசிப்பாம். (இலிங்க மதகண்டநம்) என்பதே அதுவாகையால், அப்படியேரா மதமிருக்க வெங்கு கண்டாரோ வறிநதிலம். உலகத்தி லெண்ணிறந்த மதங்களிருக்கின்றன. அவற்றுள், இலிங்க மதமெனவொன்றிருப்பதாகப்புலப்படவில்லை. பிரமாண மூங்கானோம். சைவ துஷணஞ்செய்துநிரிந்தவேதப்புற சசமயத்துமுன்னேரும் இந்தப்பெயரா விதுவரையில சைவத்தைப்பிரஸ்தாபித்து மறுத்ததுங்கிடையாது. இங்ஙனமாக, அந்தப்பேயத்தாதாகண்டுபிடித்தவருமையே! அருமை!! (இலிங்கத்தி டபுராணத்திருஞ்சமணருஞ்சாக்கியரும், மலிரதுவாதுசெய்வீர்களும் மற்றுநரதெய்வமாகிநின்றன.) என று சடகோபர் கூறினாராகையால், அதையே ஆதரவா கக் கொண்டாமெனின், இலிங்கபுராணம் என்றதே

யன்றி இலிங்கமதமென்றதில்லை. இலிங்கபுராணம் என்பது சிவபுராணம் பததனுளொன்றாகையால் அதுபொருந்தும். இலிங்கமதம் என்பது சமயகோடிகளொன்றினுஞ் சேராமையால் அதுபொருந்தாது! பொருந்தாது !! இலிங்கம் என்பது சிவனுக்கு ரிஷிகளால்நேரிட்ட சாபத்தாலிறுவிழ்ந்த ஆண்குறியென்பது வைஷ்ணவவித்தாந்தமாகையால், அவ்வாண்குறியாகிய விளிங்கத்தை யே தெய்வமென வழிபடுஞ்சமயமென்பதுபோதர இலிங்கமதமென்று பேரிட்டுக்கடிந்ததெனின், மோகினி வேடந்தாங்கிச் சென்ற விஷ்ணுவாகியபெண்ணுக்கு அமழுனிவர்சாபத்தால் யோனியறுந்து விழுந்திருக்கு மாகையால், யோனிமதம் எனவேயன்றே வைஷ்ணவமதத்தை யினிக் கோடல் வேண்டும? விஷ்ணுவாகிய மோகினிக்குச்சாபம் நேர்ந்ததின்மெனின், ரிஷிகளை மோகிப்பித்தவர் விஷ்ணுவும், ரிஷிபத்தினிகளை மோகிப்பித்தவர் சிவனுமென்பது திண்ணமாக, மோகிப்பித்த விருவரில் ஒருவருக்குமாத்திரா சாபமுண்டான விதமென்ன? சாபம் பவிப்பினும், பவியாது விடினு மிருவருக்குமே சாலும். உண்மைதான்யாதெனின், இருவருக்குஞ்சாபம் நேர்ந்தது கிடையாது. எவ்வனமெனின், சாபத்தாலிருவாகுறிகளு மற்று விழுந்திருக்குமாயின், ரிஷிகளுடைய தவமழிந்த பின்னர் மோகினியாகிய பெண்ணைச் சிவன் புணர்ந்து சாஸ்தாவைதருதல் கூடாது. அவ்விருவர்க்கும் பிறந்த பிள்ளையை ஹரிஹர புத்திரன் என்று மேலோர் கூறுவதாலும், ஐயனார் என்னும் பெயர்தாங்கி அந்தப்பிள்ளை யுலகமெங்குந் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளி யுலகத்தவரால் பூசிக்கப்பெற்று வருவதாலுமே யுண்மை நிலையுதல் பெறும். மோகினியைப் புணர்ந்து சிவன் சாஸ்தாவைப்பெற்றருளினொன்பதில அருகையகொண்டு சிவன் மோகினியைத் தழுவச் சென்றானையும், அந்தமோகினி சிவன்கையிற் றட்டுப் படா

மல் வெளியா யிருந்தமையால், சிவனுக்குக் காமம் அதி
கரித்து விரியங்காலின்வழி யொழுதிய தெனவும், அத
னிடத்தில சாஸ்தா பிறந்தானெனவும் பாஞ்சராத்திரி
கள் கூறி மகிழவர். அப்போதுஞ் சிவனுக்குக் குறியறற
புதுமை கூற விடமில்லை. எவ்வாறறனுஞ் சாப முண
டாயினமைக்கு நியாயம் புலப்படாமையால், அமமு
டிசஞர்க்கவி யெழுதிய முண்டை வாசகம் முதலறுந
துபோயிறமென்க. இன்னும் பரியாலோசிக்கில, ஜலஸ்
பரிசததாற் றணிந்துபோன வக்கினி சுடமாட்டாதாற
போலத் தவககேடுற்ற ரிஷிகளுடைய சாபம் சிவனைச்
சேர்ந்து பலிககமாட்டாது. அன்றியும், அவ்விருடிகள்
கேவலங் கர்மப்பிரம்ஹவாதிகளாவதறியாது, அவரிட
சாபம் சிவனைப்பற்றியதென்பது எனன மூடத்தனம்?
அவர்சாபம் பவித்தது சத்தியமாயின அவலோவியவியா
க்கிரம் - ஸர்ப்பம் - மான் - மழு முதலியவற்றாலசசிவ
னரிடம் நிகழ்ந்தது யாது? இன்னும் அவரனுபயமு
யலகனென்னுமசுரனு லவ்வெமபெருமானுக்குநேரிட
துன்பம்யாது? இவைகளெல்லாம் அவலத்தை யடைந்
தமையால், அப்புகுபிராயர்களாகிய ரிஷிகளிட்டசாபம்
சிவனைப்பற்றியதென்பது ஸர்வாஸங்கதமாயிற்று. (ஏனோ
பெருஞ்சாபமிட்டார் முனிவன - வானூதியைப் பழிக்கவாசை
யே - சீநாயே - மின்மினியோவெய்யோனை மேல்விழுந்து காயு
முனக் - கௌமதியோ போநருக்கே.) என்று சிவத்தவ
சிந்தாமணியிற் பெறப்பட்டவாறுங் கண்டுதெளிக. அப
பாஞ்சராத்திரப் புல்லர் தாமெடுத்துக்கொண்ட விஷய
த்தைச்சாதிப்பான் ரொடங்கித் (திருமாணிகுழி) என்
னுஞ் சிவகேசுத்திரமே சிவனுக்கு மாணியறுநது விட
மென்றும் பிதற்றுகிற்பர். (மாணி) என்பது பிரமசாரி
யெனப் பொருள தாலால், பிரமசாரிப் படிவங்கொண்டு
வந்த வாமனனாகிய விஷ்ணு பூசித்தவிடமென் றறியத்
தக்கது. அந்தவாமனன்பூசித்தது சிவலிங்கப்பெருமானே

யே யாகையால் அவ்வாமனைத்தெய்வமென்று கொண
டாடு மப்பாஞ்சராததிரிகள் தங்கள் தெய்வத்துக்குச்
சிவனுடைய பிரஜாபதியைத் தெய்வமாகத் தேடிவைத்
த்து அவர்கள்திஷ்டமாகவே முடிந்தது. சிவனுடைய
பிரஜாபதி விஷ்ணுவுக்குக் கிட்வேதுதூலபமன்று, அவ
விஷ்ணுமூர்த்தி பரமசிவபகதராகையாலும், சிவனுக்குக்
காமக்கிழத்தியாய வருபவராகையாலும் அவருக்குச்
சிவனானது பிரஜாபதி யெட்டிம! எட்டிம!! புல்லறிவாள
ர்களாகிய வப்பாஞ்சராததிரிகள் அதனைவேண்டித் தவ
ஞ்செய்யினுங் கிடடாது! கிடடாது!! பாஞ்சராததிரிக
ளுக்குக் கிட்டாதெனவே, சிவனடியார்களுக்குக் கிட்டிம்
போலுமெனவவா பரிஹவிப்பரன்றோ? பொன்னாற்செ
யப்பபட்ட வோலிக்கிரகத்தி லெல்லா வவயவங்களும்
பொன்னாகவே முடிவதால் எந்த வவயவமுந் தாழாது,
மாற்றுகாளிற சமமாகவே நிற்கும். இவற்றுளொன்று
தாழ்வு, மறஞ்ஞென்றுயாவு என்று கூறுதல யாண்டமை
யுமீ? இப்படியே அருடபிழம்பாகிய சிவனது திருவுரு
வத்தி லெல்லாம் அருளேயாக முடிவது திண்ணமாகை
யால், அப்பரனது ஸாங்கோபாங்கங்களிடத்துமே யன்
றே மேலோர் தாரதம்யபுத்தி வைக்க மாட்டார்கள்?
'பொன்னே பூஷணமாகக்காரியப்பட்டதுபோல பரனது
அருவமே யன்றோ வருவமாயிற்று? பூஷணம் மீண்டும்
பொன்னாமிடத்து முன்னோந்தவருவங்களுளொன்றுமின்
றிப் பிரகாசிப்பதுபோலவேயன்றோ பரனது உருவத்
திருமேனி மீண்டும அருவமாகுங்கால முன்னோந்த
வெவ்வித வங்கங்களு மின்றிப் பிரகாசிக்கும்? இரண்டு
காலத்திலும் பொன்னே பிரகாசித்த வுண்மையைத் தெ
ளிந்திடுவார் பரனிடத்துண்டாகிய வருவத்திற போந்த
வவயவங்களில தாரதம்யங்காண்பது எங்ஙனங் கூடும்?
மலநேகிகளாகிய ஆன்மகோடிகளிடத்து மாததிரமே
அவர்க்குண்டாகுந் திரிவித மாயாகாரிய ஸம்பந்தங்க

ளால் அன்றோவயங்களுக்குத் தாரதமயம் புகலுதல கூடும்? இந்த ஸாமான்யநிருஷ்டி யதிகரித திருப்பதனால் பரனிடத்தும் அவய்வ தாரதமய தோஷங் கூறுமாறு நேரிடுவதன்றி வேறில்லை. இந்தநியாயம் சிவனாரிட மாதிரிமே யன்றி விஷ்ணுமூர்த்தியிடத்தும் பாஞ்சரா த்திர வரித்தாரதப்படி ஸாதிக்கப்படுமாயை விரிப் பாஞ்சராத்திரிகள் வாயடங்குகிடப்பராக. நின்மலனா கிய பரனிடத்து அவயவதாரதமயங்கூறவருங்கால் ஸம லனாதல பெறப்படடுச சீவைகதேசியெனச சாதிககப படும. இந்த நியாயங்களை யறியாமல சைவர்களுக்கு அதுகிடும்போலுமென்றுபேசுவது சரிநதுபோயவிட டது. இன்னும் விரிககிறபெருகும்.

சிவநிந்தைசெய்வோரும், அதைத்தடுக்காதோரும், அதற்குடன்படுவோரு மடையுங்கதியைத் தட்சனகதை யாலறிந்தடங்காது வீணேமனப்பால் குடிக்கு மவ்வெறி க்தாதார் பின்விவரணத்தைச்சற்றே யூகிப்பாராக. சிவநிந தைசெய்த தகூணைத் தடுக்கவஞ்சித் தாடசணியத்தால அவன் ஸபையை யடைநதிருநத விஷ்ணுவின கதியை அம்மூதேவித்தாஸா ஏன்கவனித்திலா? விஷ்ணுவினுடை பதலையில் அங்கு நிகழ்ந்தயாகத்தி விறநதுபோன தெய வப்பிணங்களை யெல்லா மேற்றி, அவரை நாகபாசத் தாற்பின்கட்டாய்க்கட்டி யுருட்டி, அநதயாகசாலையைச சுற்றி வரும்படி யடித்து வீரபத்திரமூர்த்தி தண்டித்த காரணம் பற்றியேயன்றோ (தலையிற் பிணத்தைச்சுமந்த வன்) என்னும் பெருநடோன்றக (கேஸவன்) என்னும் பெயர் அந்த விஷ்ணுவுக்கு வந்துவிட்டது? இன்னபே ரவதி விஷ்ணுவுக்கே வருமானு லேனையோர்க்கி யென் னுமென்பதை விஸ்தரிககவேண்டுமென்றும். அப்படிப் பட்ட விஷ்ணுவாதியர் பிணமா யுருண்டுபோகிற ஸர்வ ஸம்ஹாரகாலத்தில் அவர்களைச் சுட்டெரித்த சாம்பலை

மேற் பூச்சாகக்கொண்டு, எல்லாமொழிந்துபோகிற காலத்திற் றுமொண்டியாக வெம்பெருமா னிருக்குமிடம் மஹா ஸ்மரணமாதலையு மறிந்ததன்குவாராக. இவ்வண்மைதேராத சிவன சுகாடடில வசிப்பவன் எனவும், பாவதீ நுதரர்களுக்குப் பகலிங்கங்க ளுந்துபோயின வெனவும் பலவாறு தூஷித்தது திரிவது பாஞ்சராதிரி களுக்குப் பாலன்ன முண்பதாய முடிந்திருப்பதால், அம்முடிசஞ்சஞ்சுரமு முரண்கொண்டெழுந்தது. பார்வதி நுதரர்களுக்குப் பகலிங்கங்க ளுநதிடுமெனின், இலக குமி விட்டுணுககளுக்கு அதற்குமுன்னோ அவவிரண்டு மேனதுந்துபோயிருக்க மாட்டா? ஸ்ரீ சிவபெருமான போகியாகவும், யோகியாகவு மிருப்பது கொண்டே யிலக குமிவிட்டுணுககளுடைய பகலிங்கங்களுக்குப் பிரயோஜனமும், அவவிருவாக்கும் யோகங்களும் வித்திருப்பதறியாத தோஷந்தானன்றோ வீண் பிதற்றலுக்கிடஞ் செயதது? வேதபடிதமாயுள்ள விவகோற்பவததை விபரீதம் பேசுவது அவைதிகமென்றற்குத் தட்டிலையன்றோ? விங்கம் எனனுஞ் சொல்லுக்குப்பொருள தெரியவேண்டின, ஸ்திரீவிங்கம் - புலவிங்கம் - நபும்ஸகலிங்கம் எனனும பாசுபாடுகளை யேன் விசாரித்திலா? இதனால், அடையாளமெனவன்றோ வதன பொருளை மேலோர் கொள்ளாநிற்பா? விங்கம் எனனுஞ் சொல்லுக்குப் பிரஜாபதியெனப் பொருள்கொண்டு அதனையே யெப்போதும் வாயில வைத்துச் சுவைத்துக் கொண்டிருப்பது அவரதாஷ்டந்தானன்றோ? லட்சுமி, ஸீதை முதலினே ரிவிங்கதாபனஞ்செய்து பூஜித்தாக ளென்னுமவைதிகதூலகளுக்கு யாருடைய பிரஜாபதியை அன்றோர் விரும்பினொன்பபொருள் சொல்லது? சிவலிங்க பூஜாவித்தியைப்பெற்றே பிருகுக்ளதமாதிகள் விஷ்ணுவாதி பசுக்களுக்கு ஜநநமாண துஸ்தரத்தை யுண்டிபண்ணுமாற்றல் வகித்தாரொனின், அத்தகைய முனிவ

ரிட்ட சாபம் சிவனாரிடஞ் சென்றதென்பதென்ன விரதை? விங்கம் எனபதை(விங்-கம்) எனக்கொண்டு(லீயம்-ஸ்ருஷ்டி) என விரித்து ஆதாரஸ்ருஷ்டியென வடநூலவல்ல மேலோரவைகடசாராது விசாரித்துத் தெளிவாராக. இன்ன மங்கலங்களை யவைதிகமெனத் தூஷிப்பார்க்கு யோனிமுத்தினாதரித்தல், வேகாக்குறைக்கடடைப்பிணஸேவைசெய்தல், தீடமெண்பூசுதல், சூட்டுக்கோல் விபவங்கொண்டாடல், இரவிக் கலுதஸவமபேணல், மெடஸந்நங் கோவிந்தராஜபபெருமானைத் தரிசித்தன் முதலியனவே யன்றோ வைதிகங்களாக முடிந்தன? இன்னவமங்கலதாரிகளாயிருந்தொழிந்துபோன பேயான, பெரியான் முதலினோருடைய தாதப்பாட்டுகளை யாதரவாகத்தேடிக்காடிக்கோறு - மொத்தைச்சோறு - புளிச்சோறு - புழுத்தச்சோறு இதயாதிகளை யுண்டு மகிழுங்களிப்பால, சிவனுக்கு விங்கமறுநது போயிறறென்று வெறியுதஸவங்கொண்டாடு மனனோவிருதாகோஷ மிததோடேமாயந்ததெனவறிக.

இன்னு மப்பேயத்தாதா கூறும் விபரீதத்தைப்பேசியொழிப்பாம். இருசமய விளக்கம் என்று பெயாபுனைந்து பாவங்களுையெல்லாந் திரட்டி யொருவடிவமாகவிட்டதுபோல வெளியிட்டிருக்குந் தாதச்சுவடியொன்றில், பிருகுவென்பவர் திரிமூர்த்திகளில் யாவா பரமபொருளென்று கண்டுபிடிக்கவேண்டி முன்னாச சிவனாரிடம் போயின றொனவும், அந்தஸமயத்தில் தேவீயோடு சிவன் கிரீடையிலிருந்தமையால் உள்ளேப்போகவொட்டாமல் நநதி தடுத்தாரொனவும், பிருகு வரனவாகோபித்துத் தமமைவந்துபசுரியாமற் கிரீடையிலிருப்போரது பகலிங்கங்க ளுந்துவிழும்படிச் சபித்தாரொனவும், அது ஸமயத்திற்றானே கௌதமர் நீராடவருகையில் சிவவீரியம்பெருகிப் பிரவாகமாயோடுகிறதைக்

கண்டு அதை நதியென்று ஸம்பிததுக கையாலன் ளிப்பார்
த்து, அஃதின்னதென்று தெளிநது, அவவிடத்தினின்
றும் பெயாந்து, அவவாறு வீரியம் பிரஸரிககப்புணர்ந
தவாகளுடைய பகலிங்கங்களாறுநதுவிழுமபடிச சபித
தாரொனவும், அங்ஙனஞ் சபித்த கௌதமரை யேனைய
முனிவாகள கோபிததுப பஹிஷ்காரஞ்செய்ய முயலு
கையில் அவா பயநது ஷெ முனிவாகளைப்பாராதது நீங்
களெல்லாம் ஸநதோஷிகுமாறு (அறயோனிலிங் கத
தையாச்சனைக் கருகமாகநா னளவிலாதனால - இறறைநாள
விதித் திடுவனெனநிசைத் திட்டனன) எனவும், இவ்வுண்மை
ஸ்காரநத மஹாபுராணத்திற் கூறப்பட்டுள்ள தெனவும்
வரையப்படடிருக்கின்றது. இவ்வாறு கறபிததெழுதிய
முண்டை மககளை நியாயதண்டததாற புடைப்பாம்.
சிவத்ரோகியான தடசனிழைத்த யாகத்தில அவனு
ககு ஸகாயஞ்செய்ய வந்திருநத தேவரிஷி கணங்கள்
யாவரும் வீரபத்திரமூர்த்தியா லுதையுண்டு தலைவிரி
கோலமா யோடிப் பரிபவமெய்திய காலத்தில, அநதத
தட்சன் றலையை யரிநது ஆட்டின்றலையை கூட்டியும்,
அவனுடைய தம்பியாகிய பிருகுவை மீசையைப் பிடி
த்தாடிப் பறித்தும், பின்னாச செமபோதது மயினா
அவன முகத்தி லொட்டியும் பருவரலுண்டாகச செய
தமை பிரலித்தப் பிரமாணங்களாற கண்டறிவார்கு
ஏனே வுண்மைவிளங்காமற போகும்? தமையன் தலை
யறுப்புண்ட்துபோல தானமீசையறுப்புண்டு மானக
கே டெய்திய் பிருகுவிட்ட சாபம் பாவகிருதர்களுக்
குப் பவிதததென்பதைக் குருவுக்குக் குதினாமுடடை
வாங்கிககொடுத்த பரிபாகிகளன்றி யாரோ நம்பத்தக
வர்? இந்தப்பிருகுமுனிவன் தடசயாகத்திற் றமையனு
க்காக வதிகமாயப் பரிந்து தடசன் செயத சிவநிந்தை
யைப்போலவே தானுஞ் சிவநிந்தையிற் றலைப்பட்டத
னால, அவனையும் ஏனையதேவர்க்களையும் பார்த்துத் ததி

பிராசஸ்தானத்தை யடைவார்களென்றும், முப்பதினாயிரவருஷம் பெருநதுக்கத்திற கிடக்க வுரிபாரொன்றுங் கூறினதன்றியில, சிவநிந்தை, பாசுபநிந்தை இத்தபாதி களைச் செய்பவர்கள் என்னுடைய சத்தருக்க ளாவொ ன்றும், அவர்கள் அசுபமான நரகத்தை யதுபவிப்பார்க ளென்றும், சிவநிந்தைமும், சிவசாத்திர நிந்தைமும் மூ டனாவாள். அவனுக்கு எந்தச்சாஸ்திரத்திலும் பிராயச சித்தமில்லை. ஆகையால் பிராமஹணர்களே! பசுபதிநிந் தையானது பரிகரிக்கத்தக்கது. எனபகதார்களாயினுந் திரிகரணங்களாலுஞ் சிவநிந்தை புரிதல்கூடாது என் றும், யாவா ததீசி பகவானுல தடசயாகத்திற சபிககப பட்டார்களோ, அவர்கள் நராளாயும், தூபபிராம்ஹண ளாயும் பிறப்பார்கள். அவர்களைப் பிரயத்தினபூரவகமா யாவது பரிகரிக்கவேண்டியது. உன்னுடைய வமசத்த வர்கள் ஈசனைத் துவேஷித்தாக கௌதமரால் சபிககப பட்டு ஸத்பிராமஹணரோடு ஸம்பாஷிக்கத்தக்க யோக யதையும் பெருதொழிந்தன னென்றும் விஷ்ணுபகவான கடிந்துரை யாடினாராக வெளிப்படுகின்றது.

இவ்வாறு ததீசி விஷ்ணுமுதலினோ கூறினாரா கையால், பிருகுவினது கௌரவமவெளிப்படடது. பின் னா, தேவர்களை நோக்கி “ஸஹஸ்யஜ்ஞீஸயஸ்யஸ்யுயம்” என்று கூறி, எனனாலும், விஷ்ணுவாலும் இச்சிவாபரா தத்தைத் தவிர்ப்பது கூடாதென்று பிரமஹதேவா பிர ஸ்தாபித்து அவர்களை யெல்லாமுடன்கொண்டுசென்று, சிவபெருமான் றிருவடித்தாமனாயின்கண் வீழத்தி “ஸு யோஹஸ்யஜ்ஞீஸயஸ்யுயம்” என்று வேண்டிக்கொண்டனரன்றோ? துஷ்காமசித்தமுடை யவர்களும், தேவரீரால் ஹிமவிககப்பட்ட ஸரீரமுடை யவர்களாமாகிய வெங்களிடத்தில் அநுகரஹஞ் செய யக்கடவீர் பிரபுவாயுள்ளவரோ யென்று பிரார்த்தித்த

மையே அதுவாம். இவ்வாறு இரததுவேண்டிய பிரம்ஹ தேவரைப்பார்த்து “*ॐ நமஸ்கரணம் ॥ ॐ நமஸ்கரணம் ॥ ॐ நமஸ்கரணம் ॥*” என்று பிரஸ்தாபித்து இரதநீசசாக ளாடியதூஷணங்களையும், அபராதங்களையும் எமமனத்தினகண யாம வைத்ததிலலை அவர்கள குணப்பட்டு உய்யும்பொருட்டே சித்திதத தன்றி வேறில்லையென்று ஸ்ரீசிவபெருமான் கூறிய வுண்மை யானுங் கண்டுணாக.

இங்கே பெறப்பட்ட விஷ்ணுவாதியா வசனங்க ளால சிவனடியாா நிரதை, பாசுபதநிரதை, சிவசாஸ திரநிரதை முதலியன செயதல நரகஹேதுவென்று நிச சயிக்கப்பட்டதனால, பிருகுமுதலினோ சிவதவேஷ மேற்கொண்டு வாயிலவநதபடிப பிதற்றியிருக்கலாமென்று யோசிக்கவேண்டி யிருக்கின்றது முதியோனொருவன லுதையுண்ட சிறுவனொருவன் அமமுதியோனை முன னின்றெழுந்தாத்துச் சண்டை புரியமாட்டாமல் வாயில் வந்தவாறெல்லாம வரம்புகடந்ததிட்டிமகிழுவதுபோல வே யன்றோ வீரபத்திரரா லுதையுண்ட பிருகுவும், அவன்றமையன் முதலினொருந துவேஷமேற்கொண்டு வம்புரையாடினாராகவெளிப்படுகின்றது? இந்தவுண்மை யை யறியாமலேயன்றோ பாஞ்சராத் திரபபேய்கள பஸ் மருதராட்ச பாசுபதாதுஷ்டானங்களைப் பாஷண்ட தா மமாகப் பிருகுகடந்தாொன்று கொண்டாடி மகிழா நிற்பா? இத்தற்கு விஷ்ணுவே ஸமாதானஞ்சொல்லி விட டாராகையா லெமக்கிங்கே அதிக பிரயாஸமின்றென்க. விஷ்ணுவினுடைய ஸம்போதப்பிரகாசத்தாலும், பிரம்ஹ தேவ ரழைத்துக் கொண்டுபோய் அபராத நிவிர்த்தி யுண்டாகச் செயதமையாலும், ஸ்ரீசிவபெருமான அதிக கருணையோடு அவனாரிகரஹாதுகரஹங்களாற் கட்டாட் சித்தமையாலும் பிருகு வாதியாா பாவனத்தை யடைந்

தார்களாகையால் அதற்கைய பசுப்பிராயாகளாற பசுபதியும், ஸாவதேவதாஸவாமியுமாகிய ஸ்ரீ சிவபெருமானுக்கும், உமாதேவியாருக்குஞ் சாபமுண்டாயிறறென னும் அபவாதத்தை யெந்த விதவான்களோ வெப்புவாராகள்? இதுகாறுஞ் செய்துமுடித்த விசாரத்தால் பிருகு முதலினோ ஸ்ரீபாரவிதி பரமேஸ்வரர்களுக்குச் சாபமிடத்தக்க வாற்றலுடையா ரன்றென வெளிப்பட்டதன்றியும், அபபரமேஸ்வரனது பிரஸாதத்தாற நமக்குண்டாகு நலங்களையெல்லாமறந்து, அவை தமக்கியல்பாகவே யுள்ளனவாகப் பிரமித்தக்கங்கரித்துப் பரிபவமெய்தும் ஜீவநிலைமாறுதிருப்பவொனவும வித்திக்கின்றது. (உதியாமரியாவுணராமறவா-விதிமாலறியாயிமலன்பதலவா) எனற மேலோர் வசனத்தால் பிரமவிட்டுணுககளுக்கே நினைப்பு மறப்புகள் நைஜமெனறேற்பட்டமையால், பிருகுவாதியா மயங்கிச சிவாபராதத்தை யாஜிக்கும் விஷயத்தி லோமதிஸயமு மெமக்கினறெனக, ஆகாயத்திலிருக்குஞ் சந்திரனைப்பாத்தது நாயகுலைப்பதுபோல ஈங்குள் சிவசந்திரனைப் பார்த்துப் பிருகுவாதியாபோன்ற வெத்தனை நாயகன் குலைப்பினு மவவெம்பெருமானையெனசெய்யும்? அவைதாமே மண்டை கிழிந்து சாவதன்றி. இன்னும் விரிககிற பெருகும்.

இந்தப் பிருகுவால் சிவனாது கிரீடாஸமயத்தில் நேரிட்டதென்னுஞ் சாபத்தைக்கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம் பிருகுவானவா சிவனையடைந்தகாலையில அங்குத்தடுத்த நந்தியைமீறி ஏன் உள்ளேபோகவில்லை? ஒருநாளன்றி யேழுநாள வரையில் சிவனாது பிரஜாபதிக்குச் சாபங்கொடுக்க வெளியிறகாத்திருந்தவா நந்திக்கு ஏன் சாபங்கொடுக்கவில்லை? விஷ்ணுதவாரபாலகா தூவாஸனாத் தடுத்தபோது அரசகா யோனியிற சநிகுமாறு அவர்க்குச் சாபமுண்டாயினமை யேனறநதிலா? விஷ்

ஊ ஸம்பந்திகளை யெதிாப்பது ஸுலபமும், சிவஸமபந்
திகளை யெதிாப்பது தூலபமுமென வன்றோ விதனால
விளங்குகின்றது ? சிவ ஸமபந்தியாகிய நந்தியிடந
தனதாற்றல காட்டவே சகதி போதாத வந்தப் பிருகு
சாபம் சிவனை யடைந்ததென்ப தெனனவிந்தை ? சிவ
னைப் பரிட்சிக்க வந்தமையால நந்தியைச்சபிப்பது அவ
சிய மன்றெனின் ? அரசனை யெதிர்த்துப்போகையில்
அவனுக்காகப் பரிந்துவருஞ்சேனைத்தலைவனை யொருவ
னெதிராகக்கூடாதென்ப துண்டோ ? அவ னுதைக்கே
பயந்தோடுபவன அரசனை யெதிாப்பது கூடுமோ ?
விஷ்ணுவாதியோ நந்தியை மீறுமாற்றல போதாதவொ
னின், இந்தப்பிருகுவை யொரு பொருளாக வவா முன
னே கூறுதல் ஏன பரிஹாஸமாகாது ? இந்தப் பிருகு
வின கதியையுங் கதையையும் மேலே சொலவியிருச
கின்றோமாயைவால இம்மடடி லுபுரதிடைந்தாம இந்தப்
பிருகுவால விஷ்ணுவககுப் பன்றி குதிரா முதலிய
ஜநமங்களுண்டாகச் சாபநேரிட்டகாலத்தில இவனவிஷ்
ணுவைநோக்கி, என பத்தினி யுருவழியச் சககரத்தை
வீசிய வுன்கையும், அவனைப் பின்றொடாநது வந்த வுன
காலும், அவனை யுறுமிப்பாாதத வுனகண்ணும நெருப்
பால வெந்ததும், வேகாததுமா யழிநது பழிப்படைந்த
பிணவுடருங்கி யழிவாயாக வென்று சபித்த கொடுமை
பற்றியே ஜகநாதத்தில வேகாக் குறைக்கட்டைப் பிண
மாகக்கண்ணொய்ப்பிறந்தகாலையில பலவவதிக்குள்ளாக்
விஷ்ணு மொத்ததுண்டாொனப்பாதம்பூாவத்திற சொல
லப்படடி ருப்பதை அறிந்திருப்பாராயின், சிவனுக்கு
விங்கமறுநதுபோகப் பிருகுமுனிவன் சாபங்கொடுத்தா
னென்று பிதற்றமாட்டார்கள. வேகாக குறைக்கட்டை
யாக விப்போதுஞ் செகநாதத்திற்கிடப்பது காட்சிப்
பிரமாணமாகையால, யாமிங்கே அதிக மாயவிஸ்தரிப்பது
அவசியமன்று, இனி, தாருகாவனத்து முனிவர்சாபத்தா

லற்றுப்போன யோனிவிங்கங்கொப்போதுவந்து மீண்டுங்கூடிவிட்டன? கூடியிராவிட்டால் பின்னா பிருகுவும், கௌதமருஞ்சபிக்க விடமுண்டாகாதன்றோ? இவ்விருவா சபித்தது முன்னோ? தாருகாவனமுனிவா சபித்ததுமுன்னோ? முதறசாபத்தா லுறுத்துபோனவை பின்னா வந்து கூடியிராவிட்டால் இரண்டாவது சாபத்துக்கிடமெங்கே? முன்னுறுத்து சாபமுண்டாகிற வரையில இரண்டாவது அறுநதவை கூடிற்றோ, கூடவில்லையோ வென்னுஞ் சந்தேகத்துக்கிடஞ்செய்கின்றது. இன்னுஞ் சிவசத்திகளுக்கு அவை யொன்றுக்கு மேலிருப்பதறிந்தே அம்முனிவாகள தனித்தனி யொவ்வொன்றாக வறுநதுவிழ்ச்சி சபித்தார்களோவெனவும் ஆசங்கிக்க விடஞ்செய்கின்றது. இவைகளே யன்றி முதலினோநதசாபம்பலிக்கவில்லையெனவும், பரியாமையால் அவை அற்றுவிழாம லப்படியே யிருந்தன வெனவும், அவற்றையே மீண்டும் அறுதுவிழ வேறு முனிவா சபித்தாரெனவும், முந்திய முனிவா சாபம் பரியாதபோது பிந்திய முனிவர்கள் சாபம் பலித்ததென்பது கூடாதாகையால், அதுவும் வெறும பொய்யெனவும், இன்னு மெத்தனை சாபமுண்டாயினவாகக் கூறினு மவை யவலமென்றே மேலோரவைக்கடமாமான்ம் பெறுமெனவும் யோசித்து முடிவுகாகக் வேண்டியு மிருக்கின்றது. இங்ஙனமாக, கூரோசவிஜயம் எனனுஞ் சுவடி யொன்றில் பார்வதிருதராகள் பகலிங்கங்களுறுத்துபோய்க் காட்டில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற காலையில சிவன றன்னுடைய மூகையரிந்து, அதைச் சண்பகமலராகக் கொண்டு விஷ்ணுவை ஆசசித்தபடியால் சிவனுக்கும், பார்வதிக்கும் அறுந்துபோனகுறிகள் மீண்டுங் கூடிவிட்டன வென்று குருடகித தாதனொருவன் கூறியிருக்கின்றான். இலிங்கமறுந்து வருநதுவதுபோதாமல் மூககுமறுந்து போக விஷ்ணுபகதராகிய சிவனுக்கு நேரிட்டதல்லவா?

கக

பாஞ்சரத்திரமதசபேடிகை

எ ன னு ம

என்னபுதுமை! சிவனுக்கு விங்கம தானே யொட்டிக்
கொண்டதா? விஷ்ணுவே யெடுத்த ஒட்டிரா? அறுநதுவிழுநதுபோன விங்கததையே யெடுத்த ஒட்டி
ரா? வேறு விங்கஞ்செய்து ஒட்டிரா? அல்லது
அறுந்தவிடத்தில வேறுவிங்கமமுளைத்துவிட்டதா? என
பதேதயாதி விபரீத வினாகளுக கிடமுண்டாகக் கத்
திய கூசோசனது பெருங் கூச்சல எங்ஙனே ஸாமஞ்சஸம
பெறும்?

இனிச சிவவீரியம் பிரஸரித்த விவகாரத்தைக்
கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம். சிவவீரியம் நதிப்பிரவா
கமா யோடிற்றென்று அவர் விதணடை பேசினர். சிவ
வீரியம் ஸ்கலிதமானது குற்றமா? அதிகமாய்ப் பிரஸரி
த்தது குற்றமா? எதற்காகச் சிவசக்திகளுக்கூச சாபநே
ரிடுவது? ஸ்கலிதமே காரணமென்றால், விஷ்ணு முதலி
னோக்கு அஃதிலலாமை கூறவரும். அங்ஙனமேல,
இலக்குமிக்குணடாகிய பிள்ளைகளை விஷ்ணுவுக்கன்றி
வேற்றவர்க்கு அவள் பெற்றிருக்கவேண்டும். பிரமஹ
தேவராகிய பிள்ளையைத் தனது வீரியஸ்கலனமின்றி
யுந்தியிடமாக விஷ்ணு வெளிப்படுத்தினானெனின், வெள்
ளத்தின் மிதநது கிடந்த விஷ்ணுவாகிய பெண்ணைப்
புணர்ந்து சிவன் தனது வீரியத்தாற் பிரமனை யுண
டாகுகின்றென்பது விதிதமாகையா லதுகூடாது. (மாதவ
னைக்-கூடியயனைக்கொடுத்தவாரா மோகி நிபால-நாடுமெழிற் சாத
னை முனைலகினரா.) என்னு மிரட்டையா தைவீகவுலா
வினுங் கண்டுதெளிக, அஃதனறியும், இராமகிருஷ்ணகி
யவதாரங்களி லுண்டான புத்திரவாகசங்க ளிடத்தும்
விபசார தோஷஞ் சொல்லவரும். கிருஷ்ணமூர்த்தி
அநேகங் கோபிகைகளிடத்து மருவினகாலததும் அஸ்
கலனராகவே யிருந்தனானெனின், இப்போதும் ஒளஷத்
விசேஷத்தா லதுசெய்தல் ஸாமானியர்க்குங் கூடுமாகை

யா லதுகொண்டோருசிதமின்றும். தாம் புணாநத
வொவ்வோரிடத்தும் ஸகலனமுண்டாயின, ஒன்றிரண
மிகுமேவிட்ட ஸ்திரீகளை மருவி அனனோதைதிருபதி
செயதல அவரால முடியாது. ஸகலனமில்லாவிடினும்
ஏககாலத்திற் பல பெண்களைக்கூடி யின்ப துகாவிததா
ரொனின், ஸௌபரி விருததாநத மிதனைச் சாலநகைக்கு
மென்று (சிவபாரமயப்பிரதரிசிரி) யில யாம விதநதுள
ளேமாகையா லாணடுககணடுணாக. இனி ஸகலனங்குற
றமன்று. அதிக வீரியம் பிரஸரித்ததே குற்றமென்பாரா
யின், தேவமனுஷ்ய திரியகயோனிகளாகப் பவிததபோ
தத்தமக்கியன்ற தேகபரிமாணததளவாயும், தத்தமக்
குண்டாகிய வாற்ற ளளவாயும் வீரியவிராத்தி பெற்றிருப
பொன்பது லித்தம் இதனால், அதிக வீரியமுண்டான
விடத்தைத் தோஷங்கூறுதல கூடாது அறப் வீரியம்
பெற்றவரைப் புகழ்தலுஞ்சாலாது ஈயெலும்பு கொசுக்கு
யானே முதலியஜநதுக்களுக்கும், தேவா முதலாயினோரு
குந தாரதமயங்களை யோசிக்கையி லொன்றற்கொன்று
அதிகமாகவே வீரியவிராத்தி யுண்டாயிருக்கும். இப்படி
யே பிரமஹ விஷ்ணு ருத்ராகளீரூக நோக்குகையி லன
னோ தாரதமயத்துக்கேற்ப வொருவரினொருவா அதிக
வீரியமுடையாராகவே யெண்ணப்படுவா. இந்ந ரியா
யத்தால சிவவீரியம் அதிகமாயப் பிரஸரிப்பதற் குற்ற
முண்டாவதாக யோசிக்க விடமில்லை அதிகமாயப் பிர
ஸரிப்பினும், அது நதிப்பிரவாகமாய வெளிமுகப்பட்ட
தே குற்ற மெனின், எனன குற்றம்? அது பாவதியா
கர்ப்பத்திற் பிரஸரியாமல பகிாமுகப்பட்டதாகவே யன
ரோ முடிகின்றது? உள்ளே பிரஸரியாமல வெளியே
பிரஸரித்தமையா லத்னுடைய வுண்மையையே யன
ரோ கண்டு தெளியவேண்டும்? அதிக வீரியமாகையால
பாவதியாருடைய காப்பமிடநதாவில்லையெனின், இட

கஅ பாஞ்சராத் திரமதசபேடிகை

என னு ம

நதரத்தகக காபபமுடையார பினன நிலககுமியே யாக வனறோ கொள்ளவரும? இலககுமி தவங்கிடப்பினுஞ் சிவனை நாயகனாகப் பெறுதல கூடாதாகையால, அது விபரீத கரஹணமாம். இது நிறக, அது வெளியே பிரஸரியாதுவிடின, அதனை நதியென்று பிரமிகக விடமிரா தெனின, அங்ஙனம் பிரமிதத குற்றம் யாருடையது? கயிறறைப்பாமபென்றும், கட்டையைக களவனென்றும் பிரமிப்பதன லுண்டாகுங் குற்றம் யாரிடஞ் சாரும்? ஒருவன றனதுகிரகததில நிறுத்தப்பட்ட தூணைககண்டு பிரமிதது இநதததூணை நிறுத்தினவன் சாகககடவன என்று சபிப்பானெனின், அச்சாபம் அததூணை நிறுத்திய தனனிடமே யனறோ சாராநிறகும? இவ்வாறு செயபு மொருவனை நிராமுடனென்றே விவேகிகள சொலவாக ளனறோ? இநதவுப்பமான பரியாலோசனையால கௌதம ரிடட சாபம் எமமடடி லங்கீகரிககப் படுமென்பதை மேலோர் விவேகியாமறபோகார, வெளியே பிரஸரிதத காரணந்தானயாதெனின, இநதககபோதிககதையை யா மங்கீகரிததாலனறோ ஸமாதானஞ்சொல்லவேண்டும்? அவிசாரிமககளெல்லாங் கூடியமுது இழவெடுதத தொ ன்ருகையால கேவலம் நிஸ்புருஹமாயிறறென. இது காறும் விவகரிததது அவா மதததை யங்கீகரிப்பினுந் தோஷ முண்டாகாமையைக காட்டவேண்டியே யன்றி வேறிலலை.

அவர்விபரீதத்தை யினனுங்கொஞ்சம்விசாரிப்பாம் சிவ விரியப்பிரவாஹத்தை நதியெனறனைந்து கௌதம ரானவா கையாலளளிப்பார்த்தது அருவருப்புறநுனாக கூறினானறோ? சிவவிரியத்தினறன்மை யின்னதென்றறி யாமையே அவா வீண்பிதற்றலுக்கிடஞ்செய்தது? ஆதி ஸ்ருஷ்டியில் ஸ்வயம்புவான பகவான் அவ்யக்த மென் னும் பிரகிருதியின்கட் டனதுசக்திருபமான விரியத்தை

[illegible]

என னு ம

திரமூர்த்தியானவா பிரகிருதிசத்தியாகிய வுன்னிடத்தில புருஷராகிய ஸ்ரீருத்ரபகவான றனது வீரியமாகிய விதையை விதைத்தாரா என்று கூறினதாக வெளிப்படுகின்றது இந்தப்பிரமாண பாஹுஸ்யங்களால் மேருமலையைப் பொன்மயமாகிய சிவவீரியந்தானே பிரமஹாண்டத்துக்கு முபாதானமாய விளங்கிறதென்னு முண்மை பசுமரத்தாணியறைந்தாலென்ன நாட்டப்பட்ட தாகையால், வைஷ்ணவ புராணங்களிறபோந்த வாரோபணங்களி னுண்மை யினிது வெளிப்பட்டது. அவை விஷ்ணுவின்து ஸதுதிபிரகரணங்களாகையால், “सुखं चैव सुखं चैव” எனறது முதலிய வாதாரங்களால் சத்தனுகருஞ்சத்திக்கும் அபேதம பாராட்டு நியாய மேற்கொண்டு, அந்த விஷ்ணுவின்னிடம் ஆரோபணஞ்செய்துநாககப்பட்ட தென்பதே தீர்மானம் இங்கே முடிந்த தீர்மானத்தால் சிவனுடைய ரோதஸஸ்தானே பரமகாரணமான ஜகதுபாதான காரணமென்று லித்தித்த தனறியும், பிரமஹவிஷ்ணுவாதி ஸகலமானபேரும் அந்தச்சிவவீரியத்தைப் பானமபண்ணினதினால் அஜராமரதவங்க ளெய்தித்தேஜஸுடையவராயினனெனும்வாய்மையை யுங் கொஞ்ச மினி விவகரிப்பாம்.

అతితపాపురాణమ, మానవీయములను అధిపతియైన “యది
 తుష్టోసివిశ్వేకదేహిన్” వరము త్రుపం గిజాకుమీసంఘాతః పుత్రోమాఘాత
 వప్రభో! శివః! నాహంగరోవృధాకుర్యాం త్రైలోక్యకయకారణం! వృ
 థాకుక్షేపదీయేతు త్రైలోక్యంభన్నసాధ్యవేత్! పితాయతస్తాల్లోకానాం
 మమరేలోదివాకనః! కాంత్యర్థం దైవయంత్రాభి శ్శీఘ్రమేవోపయజ్యతాం!
 ఏవంశంభోర్వచక్షుశ్వా దేవాక్షేపయిష్యలాః! సలోకేశానగోగిహిందా
 నఃచిచ్ఛాబ్రువన్ ద్విజాః! అథదేవేషుసీవతు వన్తిగౌరవకదఃమే!
 ప్రసార్యస్వాంజలిశంభో తేజోముంచేతిచాబ్రువేత్! దేవదేవావృతందివ్యం
 హస్తాభ్యాంమమశంకర! శీఘ్రమేవప్రయచ్ఛత్వం పిబంతుసురపుంగవాః!
 తతోలింగద్విసేష్కాంతం చంద్రబింబాభిరర్చ్యం! జాతినీలోత్పలామోఽం

பாணவசீர்வதோஷம்! கராந்யாண்டிதந்தம்! அபிஷேகபாஷகஸ்யவై!
 ரேதஃபாஸேஸந்தர்ய தேவாஃசிஸுரபூஜிநஃ! ஐஸ்யஜ்ஞாஸ்தபாநவாஃ த
 த்ரேவாநரதீயதா! இத்யாதி! வசீர்ஸந்தர்யதேஸூதஃ! ரேதஸாபிஷேகநஃ!
 ஸகநாஃஷயஸந்தா! இத்யாதி! ஸுஹந்தமவாபுஸ்தே! ஐசரஸேநரேதஸா!
 கிசகஸ்யந்தபாஸத்யே! நாராயணபுரோகமாஃ! ஸர்வநிஷ்க்ரமணதேஸா! மூஷு
 ஸ்நேநவயத்யூதம்! இத்யாதி! ரேதஸாஹந்தஸே! ஸந்தஸ்தேஸுராதிபாஃ!
 சுகாஸாஸபுணமூஷு! ப்ரோஹஸ்தேஸயவிஷ்ணு! இத்யாதி! வயஸகராபு
 ஸ்யஸ்தா! கர்யகா! தேஸிதபயதா! அபஹஸ்யமஹே! தேவா! பஸாஸ்ய! ஸர்வ
 ஸந்தவஸ! ஸர்வதே! பூஷஸந்தா! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே!
 யுஸாஸ! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே!
 மவாஸ்யத! ததஸ்யந்த! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே!
 ரதிபா! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே!
 நாராயணபுரஸ்ய! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே!
 யஸ்தா! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே! ஸ்வதே!
 எனனும் வசனங்களுல தேவாகள் ஸ்ரீபரமசிவனைப் பா
 ர்த்துப் பாவதவாததிரியின குடசியால புததிரனைத தர
 வேண்டாம் என்று வரங்கேடடலும், ஸ்வாமி அவாக
 னைப் பார்த்தது எனது ரேதஸ்ஸைத திரிலோக ஈய
 காரணமாக விருதா செயயமாட்டேன். அப்படி யென
 து சுதகிலமானது விருதாவாகும் படசததில் மூன்று
 லோகமும் பஸ்மமாய விடும். ஆகையால, தேவாகளே!
 உலகத்தின் இத்ததின் பொருடும், (உலகஞுடைய)
 துக்கஸாந்தியின் பொருடும் சீககிரமாக நீங்கள் உப
 யோகித்துக் கொள்ளக் கடவீர்கள் என்று அருளிய
 ஸம்புஸ்பதவாசசியனாகிய பரமேஸ்வரனது வாராததை
 யைக்கேட்டு நடுங்கினவாகளாகி லோகேசாகளோடும்,
 கோவிந்தனோடுகூடியதேவாகள பதிலுரைக்கமாட்டா
 மல சேறறிந்திடநதுமுகமும் மாடுகளைப்போலத துக்கி
 கையில், அகனிபகவாநெழுநது அருசலிபண்ணி, ஹே
 ஸம்போ! தேவரதுவீரியத்தை விடுமென்று கையை நீட்

டினான். அன்றியும், தேவதேவராகிய ஹேஸ்வாமிக! தேவரிடத்துள்ள அமிாதத்தை எனது இரண்டுகைகளிலும் பிரஸாதிப்பீராக. அதைத் தேவர்கள் கொள்ளடமும் என்று பிரார்த்திகையில, சநதிரபிமபததைப்போல நிர்மலமும், நீலோதபலததைப்போலப் பரிமளமுமுள்ள வீரியத்தை வெளிப்படுத்தி அககினியினது கரங்களில் பகவானாகிய சிவன விடுத்தனர். அவன கையினின்றும் அந்த வமிாதத்தை அது நமுகிய போது தேவர்கள் பாணஞ்செயதாராகள். அதனால், அவர்களைத் திருபதி செய்வித்து, அவரார பூசிக்கப்பட்டவராகி, அவர்களை விட்டு அநதவிடத்திலே தானே ஸவாமி அந்தாத தான மாயினா அப்போது, அககினியிட மிருநத ரோதஸால திருபதியடைந்த தேவர்கள் கர்ப்பத்தோடு கூடினவரானார்கள். மேல, சூதாரோககி நாராயணா முதலிய தேவர்களுடைய உதரத்தில் நிறைந்துள்ள தேஜஸால் அவர்கள் எப்படி ஸுகத்தை யடைந்தார்கள்? என்னசெயதாராகள்? எப்படி அவர்கள் கர்ப்பம் வெளிப்பட்டது? வெளிப்பட்டகாப்பத்தால் என்னநடந்தது? என்று முனிவர்கள் கேட்டதற்கு அவர் சொல்லுகின்றார். உதரஸ்தமானரோதஸால தவறிக் கப்பட்டதேவர்கள் பரமசிவனை ரோககி மிகுநத வணக்கமும், நடுக்கமுங்கொண்டவராகி ஹேஸ்வாமிக! நாங்கள் கர்ப்பத்தோடு கூடியிருக்கின்றோம். காப்பம் வெளிப்படுவதானால், புருஷானுக்குண்டான காப்பத்தை யெப்படி வெளிப்படுத்தக் கடவோம்? நாங்கள் யாவரும் தேவரது தேஜோ வசத்தால் பயந்திருக்கின்றோம் என்று விண்ணப்பித்தபோது, நீவிர் நாணற்காடடினிடத்ததாகியமடுவின் கரைநடுவில காப்பத்தை நிவிர்த்திப்பீர்கள். நீங்கள் கர்ப்பத்தை நிவிர்த்திக்குங் காலத்தில, தானாய் வெளிப்படும். ஸந்தேகமில்லை. பின்னர் ஸௌக்கியத்தை யடைவீர்கள் என்று பகவான் சொல்லியருளினார். அங்

ஹனமருளிய சமபுவசனத்தைக்கேட்டு நாராயணனோடு கூடிய மஹானளாகிய தேவர்கள் ஹிமாசலத்தின் வட பாரிசத்தில் சுபமாயுள்ள நாணற்காட்டில் பிரம்ஹாவை நடுவே கொண்டவர்களாகிய யாவருமாகப் பிரஸவித்தார்கள். யாதொரு ஸாவராகிய பரமேஸ்வரனதுதோதஸைப் பிரம்ஹாமுதலிய தேவர்கள் கிரகித்தார்களோ, அந்த தோதஸால் அவர்கள் மூப்பு மரணமில்லாதவரானார்கள் என்று வெளிப்பட்டது.

[illegible]

வேதரிககில “யஜுர்நாகரணியைச் சேர்ந்தவை: ரீக்ஷாச்சுபு
தம் ஸுரீஷ்வரம்ஸம் விஷ்வத்யாஸ்யஸ்யாந்: ஸஹஸ்ரீஷ்வரம்
ய: காமரூபீஷ்வரம்” எனவும் போந்த வாககியங்களால்
ஆகியந்தமில்லாத நிசசயபதாராததமான பரம ஒன்றிருந்
தது அதற்கிணை அதுவனறிவேறிலலை அது ஆகியந்தம
தயாகிதமாகிய பரவெளியான ஸதயமென்றும், யாதொ
ருஆதாரமு மில்லாத வஸதுவினிடத்தில் ஆதாராதோ
ன்றினது போலத் தைவாதினாஸ்பதமானதற கிருப்பிட
மான அநதஸத்தியத்தாலுண்டான ஸத்தியமே ஸ்தானு
ரூபமென்றும், அந்தஸ்தானுரூப ஆகியந்தத்தில் ஸத்
தியம் வஸித்திருக்கிறதென்றும், அதுவே யோருருவெ
ன்றும், பூதங்களுக்கு மாதருத்ஸதானமானதாயும், லிங்
காகாரமான ஸசசிதானந்தமயமாயும், ஜகதாதாரபூதமா
யுமிருக்கிறதென்றும், யாதொரு ஸசசிதானந்தமயமாகிய
லிங்காகாரத்தினிடத்தில் வோவையினாலவழிந்த நீர் பச
சைநிற்றமாயக்கூடி ஸாதவிகமான கருணைப் பொழிவால்
கோமுகத்தினவழியாக ஆயிரமபீந்துக்களாய நமுகிவிழு
ந்ததால், அவை சோந்து இச்சைவடிவானவொன்றாயிரு
ந்ததோவென்றும், அதனற்றானே, ஆயிரமசிரஸூடனகா
மரூபமான புருஷாகாராதோன்றிற்றென்றும், அது அப
புவினால அநேகவாநாதிகளையுடைய ரூபங்களையுண்டாக
குமென்றும் வெளிப்பட்டது. அன்றியும், “யஜுர்நாகரணியைச்
சேர்ந்தவை: ரீக்ஷாச்சுபு” எனவும் வாககியத்தால் யாதொருலிங்
காகாரத்தின் முன ஸரவித்த வோவைநீர் வற்றாமல் எப்
போதும் நிரந்தரமானதாகி ஊற்றாய்ச்சுரந்து எழுகட
லுமுண்டாயிற்றேவென்றும் பெறப்பட்டது. இவ்வுப
நிஷ்தாததங்களால் பாஷணடிகளாயுள்ளபோ லிங்கவடி
வத்தை நிரதிப்பது வைதிகமோ, அவைதிகமோ வென
பதை விவேகிகளே யோசிக்கவேண்டியது லிங்கத்தை
வேதம் எடுத்துப் பூஜாஹதவநிருபணஞ் செய்கிறபடி
யே வேறு எதனையும் பிரதி பாதிக்காமைமூலம், ஸாவ

வைதிகபூஜயதவமுடைய லீங்கம் யாவராலும் 'அங்கீகரிக்கத்தக்க தெனபது தீர்மானம். இஃது சிவபரஞ்சோதியை விளக்குமுணமை நோக்கி இதனைச் சிவலிங்கம் என்றும், ஜோதிலிங்க மென்றும் உணமை நூலகள் கூறும். சிவனைக்காட்டு முணமைவடிவ மதுவென்பதை எங்கள் ஆசாரியத் தலைவருமன்றோ (குறிகளும் மடையாளமும்) கோயிலு, நெறிகளும் மவாதினந்தார நோமையும், உறியகாயர் மாரணமோதிலும், பொறியிலீர்மனமென்கொலபுகாதே) எனனுந் திருவாககால விளங்க வுணர்த்தினர்? சிவபெருமானது உணமையைவிளக்குமடையாளங்கள் யாவுமே லிங்கமென்பதுபோதர ஸ்வாமியினது ஸநிதிவாயிலிற போந்த கோபுரத்தைத் தூலலிங்க மென்றும, பஸிபீடத்தைப் பத்திரலிங்க மென்றும் வைதிகநூலகளிற கூறப்படடிருத்தல்கண்டு நாணது மூலட்டானமாகிய சிலாமயமான ரூபமொன்றையே லிங்கமென்று கொள்ளத்தக்கதென்று பிரமித்து அது சிவனுடைய பிரஜாபதி யென்று இழிவுரைத்துப் பேரிழுவெடுப்பதே யன்றி அதைத் தங்கள் விஷ்ணுவின்து போனிககுப் பொருத்தமாகிக் கொள்ள வகையறியாத அவரம் தமிழருநதவாறு அநதோ கொடிது! கொடிது!! சிவாகமங்களில எம்பெருமானாகுது அமைவுபெறக் கூறாத் திருமேனிக ளொன்பதனுள், ஐந்தாவதாகிய வருவருவத்திருமேனியென்னும் ஸதாசிவ மூர்த்தமே யன்றோ சிவலிங்க வடிவமா யுள்ளது? முதலிற போந்த சிவம், சத்தி, நாதம், பிரது, என்னும் நான்கும் பரனது அருவத்திருமேனியும், கடையிற போந்த மஹேசுவரன், உருத்திரன், விஷ்ணு, பிரமன் என்னும் நான்கும் உருவத்திருமேனியு மென்பது லித்தமாகையால், உருவருவத்திருமேனி யென்னுஞ் சிவலிங்கப் பெருமானாகிய ஸ்தாசிவமூர்த்தியினது தனமை வேதாதிக்களிறகண்டுதெளிக.

“ఈశానస్సర్వవిద్యానామీశ్వరస్సర్వభూతానాం । ౧౨ మృధిపతిర్భ్రహ్మణోధి

எ ன் னு ம்

[illegible]

சொருபியாயச சிவனையறிந்துபூஜிக்கிறானே அவனிடத்
தில பரமசிவன அதிகமாகியபிரீதியைச்செய்கின்றான் என்
றுவெளிப்பட்டது. மேல, “ॐ நம: சிவாய:” என்று
ஹரி: ॥ ॐ நம: சிவாய:” என்று
ம வசனத்தால் வியாசரானவா அகவததாமாவை நோ
க்கிக் கேளும் அசுவததாமரோ! கிருஷ்ணாஜனாகளுக
குளப்படியானால் உறபத்தி - காமம் - தபசு - யோகங்
கள கிடைத்திருக்கின்றனவோ, அப்படியே உமக்குங்கி
டைத்திருக்கின்றன அநதக்கிருஷ்ணாசகனாகள இலிங்
கத்தினிடமாகச சிவாராதனம் பண்ணுகின்றானாகள, நீர்
விக்கிரகத்தினிடமாக ஆராதனம்பண்ணுகின்றீர் என்று
கூறினதாக வெளிப்பட்டது இந்தப் பிரமாணபாஹுஞ்
யங்களால் விஷ்ணுவானவா சிவலிங்கபூஜைசெய்து ஸர்
வலித்திகளு மடைந்தாரென்னு முண்மை வெளியான
தால், அதைச்சிவனது பிரஜாபதி யென்றும், அதனால்,
சைவமதத்தை விங்கமதம் என்றுங் கூறித்திரியும் ஸ்வ
பசாகளுடைய நூமதம் என்கே தலையெடுக்குமென்ப
தை விவேகிகள் யோசிக்க வேண்டியது. விஷ்ணுவே
யுன்றிப் பிரமஹேநகிராதி ஸமஸத்தேவ முனிகணங்
களும் சிவலிங்கத்தையே ஆசசித்துப் பிழைத்தாராகளெ
ன்னும் பிரமாணங்களைக் கிரந்தவிஸ்தரபீதியா லெழு
தாமல இமமடிலுபரதியடைந்தாம் இதுகாறும்
விவகரித்துக் காட்டிய வுண்மை நியாயங்களால் (விங்
கம்) எனபதனுடைய ஸவரூபமவெளிப்பட்டமையால்,
ஒருசொல்லுக்குப் பல பொருள்க ளுண்டென்னுந் தன
மை கொண்டு, அதை ஹேயப்பொருளால் ஸமாததிகக்
முயன்றவம்முடிசஞ்முதலிமதம் நிரஸ்தமாயிற்று. விங்க
சரீரமஎனவும், அங்கலிங்கமஎனவும், ஷ்டலிங்கதாற்பரி
யம் எனவும், பூரம் லிங்கம் எனவுமவரும் பிரயோகங்
களாலுமறிக. இன்னும்(அரி)என்னுஞ்சொல்லுக்குக்குரங்
கு என்னும் பொருளிருப்பதுகொண்டு வைஷ்ணவமதத்

பட்டுத் துரியமூர்த்தி யிலககணமுங் கூறப்பட்டுள்ளது? இதனால், சைவ விததாரதததாற ஸுணியப்படும பரம பொருளாயுள்ளவா திரிமூர்த்திகளி லொருவரனறென வும், (శేషఁడైకఁజఁజఁ చక్షుఁఁడై) என்று பிரதிபாதிக்கப்பட்ட நாலாவது மூர்த்தியெனவும், அவளோ பிரமஹ விஷ்ணு ருத்னோநதிராதி ஸமஸ்தமானவாக்களுக்குங் காரணனெனவும் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

இனிக் காரணவஸ்துவாவது தன்னை யொழிந்த யாவருந் தன்னிடத்தி லுண்டாகித் தானொருவ ரிடத்தி லுண்டாகா திருக்குந் தனமை யுடையது என்று இலககணங்கற்பித்தது, அவ்வியலபினமைந்த பரம்பொரு ள் நாராயண ரொருவளோ யெனவும், அவரிடத்திறொ ளே பிரமஹருத்நாதிகள் கற்பங்கடோறும் பிறந்து மடி கின்றார்களெனவுங் குலவிக் கூறினா இரத்தப் பிரஸங்கத் தைக் கேட்டபோது விவேகிகள் வாயாறசிரிக்க மாட்டார்கள் சிவபெருமானுடைய வாமாங்கத்தி லோர் கற்பத்தினும், பிரமஹ தேவருடைய குத்தத்தி லோர் கற்பத்தினும் பிறந்திறந்தொழிந்த தனறியும், யுகங்கடோறும் மீன, ஆமை, பன்றி, நரசிங்கன்-வாமனன் - பரசுராமன் ஏழைராமன்-பலராமன்-கிருஷ்ணன்-குதிராமுகன் இத் யாதிஜநமங்களாகப்பிறந்து பிறந்து செத்தகதைகள் புராணங்களிற் கேட்கப்படுகையால் தானொருவரிடத்திலுமு ண்டானவரல்லனென்று நாராயணருக்குப்பரதவங்கற்பித் தது என்கே நிலைக்கும்? பிரமஹ விஷ்ணுருத்னோநதிராதி கள் ஸ்ரீசிவபெருமானால் படைக்கப்பட்டாராக ளென்ப தும், அவருள் விதிருத்நாதிகள் விஷ்ணுவினிடத்திலும், விஷ்ணுப்பிரமஹாதிகள் உருத்திரரிடத்திலும், விஷ்ணு ருத்நாதிகள் பிரமஹாவினிடத்திலுங் கற்பாந்தரங்களில ஸ்ரீபரசிவாஜனொருயால் மாறிமாறிப்பிறந்து வருவார்களென்பதும், அதனால் அனனோ ஜகஜ்ஜநமாதிக் காரண

எ ள ட ி ம். அ ப போ து இ ர ண டி வி ஷ் ணு க க ளு க் கு இ ட மு
ண டா கி த ப டி ய ல, அவ ஷ் னு வ ரி ல ஓ ரு வ ரு க் கு வே லை ச ம
பா தி த து க கொ டு க் க வே ண டி ய க ஷ் ட மும் அவா த லை யி ல
வ ர து வி டி யு ம்? ஏ னெ னி ல, சு த த ஸ த வ மூ ர த தி யாக த
தா ன க ளொ ப புக கொ ண ட வி ஷ் ணு வை யே ப ரி பால ன
கா த தா வா க வ ங்கீ க ரி த த மை ய ல, அ சு த த ஸ த வ மூ ர
த தி யாக நே ரு ம வி ஷ் ணு வு க் கு ஓ ரு க தி வே ண டி ம ல ல வா?
அ ன றி யு ம், அ சு த த ர ஜ ஸ த ம ஸ - க ளோ யு டை ய பி ர ம ஹ ரு த
தி ராக ளோ யு க க ண டி பி டி த து அ சு த த ஸ த வ கு ண வி ஸி ஷ்
ட ராகி ய வி ஷ் ணு வு க் கு த து ணை கூ ட ட வே ண டி ம் எ ர த
வி த த் தி ர பார த தா லு ம வி ஷ் ணு வு க் கு அவா க ர பி சு கு ம
ம ஹி மை த லை கா ட டா மை ய ல, அவ ஷ் னு தி ர வி ஷ் ணு க க
ளும் அ கார ணாக ளெ ன ப தே வை தி கோ த த மா க ள
து ணி வெ ள ற றி ய த த க் க து. (௩௩) (௩௩) என த த ன றி

ஸு த த ஸ த வ ம) எ ன னு கீ தை யி ல பி ர யோ க மி ல லா
மை ய ல, அவா ர த ர மா க க க ர பி த து க கொ ண டி த ன க ள்
பா ஞ ச ரா த தி ர மா கி ய அவை தி க த தி ன டி யாக வா த தி ப
ப து ஸாம ஞ ச ஸ மா வ தெ ன ன ம்? சு த த ஸ த வ ம எ ன
ற து சு த த மூ ட ம எ ன ப து போ ற கொ ண டா லோ வெ
னி ன, சு த த த ம ஸ, சு த த ர ஜ ஸ எ ன ப வ ர றே டி ன மா கி
(ஸி ஸ த னா கு ண யோ) எ ன ற பா ண த தா ல மீ ண டி ம் அ று
ப ட டி ப போ ம. வி ஷ் ணு மூ ர த தி சு கு ச சு த த ஸ த வ மே
லி த த மா ல, அவா தா ம ஸ ரா ஜ ஸ தா ம ங் க ளு டை ய
வ ரா த ல கூ டா த ன றே ? ர கு வீ ர னா க வ ர த து ரா ஜ ஸ மே
ய ன றே ? அ ப பொ மு து ரா வ ண னை க கொ ன ற து தா ம
ஸ மே ய ன றே ? க ண ண ன தா ன ஆ யு த மெ டி ப ப தி ல லை
யெ ன னு கூ றி ய பி ர தி ஜ் ஜை யை யு ங் க ட ர து ச ண டை யி
ல ஆ யு த ர தா ன கி வி வ க ரி த த து தா னே சு த த ஸ த வ மா வ
து? ப ன் றி மு த லி ய ஜ ந ம ங் க டா ன கி ம ல போ ஜ னா தி க ள
செ ய த து தா னே சு த த ஸ த வ ம்? அவ தா ர ங் க ளை வி ட டி

மூலவிஷ்ணுவினிடத்தில யோசிக்கத்தக்க தெனின, கா
ரண மெத்தனமைத்தோ காரியமு மத்தனமைத்து என
ற நியாய விருத்தமாக மூலவிஷ்ணுவாகிய காரணத்தி
னின்றும் அவதார விஷ்ணுகளாகிய காரியங்கள் பேதி
ததல கூடாது. மூலவிஷ்ணுவுக்கு கரியநிறம் சொல
லப்படுதலாலும், ஸாகரக்கிடக்கையும், பிருகு ஸாபலி
த்தியுங் கேட்கப்படுகையாலும், அநேகம் ராக்ஷஸாக
ளோடுசண்டையின மொத்துண்ட விவகாரங்கள் பிரஸ
தாபிக்க விடமுண்டாகையாலும் சுத்தஸ்தவ மெயது
தல கூடாது.

இப்படிப் பலபடியாலுந திரஸகரிகப்படும சுத்த
ஸ்தவமெனப்பொன்றை வீணவியாஜமாகக்கொண்டு
சிவநிநதையும், விஷ்ணுபரதவமுஞ் சாதிககத் தலைப்படு
தல எனங்நதலையெடுக்கும்? மேல, நமமுடிசஞ் சூமுதவீ
யா(ஹரிஃஓம்) என்று பிரஸதாபித்து, ஹரிசபத்ததுக்கு
“ब्रह्मैश्वर्यं ब्रह्मणो यन्मन्त्रोऽयम् । निष्कृष्टैस्तु
तुष्टैस्तुष्टैः” என்று தமமவாகள வியாகயானஞ்
செய்திருப்பதைக்காட்டிமகிழ்நதனரன்றோ? சுத்தஸ்தவ
மூரத்திக்கு ஸமஹாரம் விஷயமாவ தெங்ஙனம்? அது
கேவலநதமோகுணவீசிட்டமுடையதெனவன்றோவவா
கொள்கை? இநதஸ்ஹேதுக்களாலவிஷ்ணுவைசுத்தஸ
்தவமூரத்தியெனபதும், அவரோ பரமகாரணொனபதும்
நிரஸதம் புராணங்களில விஷ்ணுவுக்கு அநதஸ்தமஸு
ம், பஹிஸ ஸ்தவமுங் கூறப்படுவதால், அவரிடத்தில
ஸாதவிக தாமஸ கிருதயங்ங் ளிரண்டுமிருப்பது கூடு
மென்று யாம சாதித்துணாப்பேம். நுதரமூரத்திக்கு
அநதஸ ஸ்தவமும், பஹிஸ் தமஸுங் கேட்கப்படுகை
யால அவரிடத்தும் ஸாதவிக தாமஸ கிருதயங்ங்ருண்
டென்று சாதித்தல கூடும். ராஜஸம் தாமஸத்திலநதர்க
கதமாகையால ராஜஸ வ்யாபாரமு மனனோககுண்டெ

[illegible]

களைன்று வைது அவா பதுங்க விடம்பாரப்பதும் பரி
கரிக்கப்பட்டது. முதனூலி லெவ்வளவு விராத்தியாகச
சிவமகிமை சொல்லப்படுமோ அவ்வளவு விராத்தியாக
வே யன்றோ வழிநூலினுஞ் சொல்லப்படும்? அப்படி
யே யன்றோ விஷ்ணுமகிமை முகஸ்யவறறையுங் கொ
ள்ளவேண்டும்? வேதம் முதனூல. புராணங்கள் வழிநூ
ல்கள் வழிநூல்களாகிய புராணங்களில் சிவமகிமையை
பபத்துபுராணங்களும், விஷ்ணுமகிமையைமூன்றுபுரா
ணங்களுங் கூறும். பஹுப பிரமாணங்களால் சிவமகி
மையைக் கண்டு கலங்கி வயிறெரிந்து தங்கள் விஷ்ணு
வுக்கு நோந்த அகௌரவத்தை யெண்ணி யிடிந்து சிவ
புராணங்களைத் தாமஸங்களைன்று சொல்லித் திரிபதிய
டைந்துகொள்வது அவருக்குமரபாய முடிந்திருக்கின்ற
து. புராணங்களுக்கு மூலமாய நிறகுமவேதங்களில் தாம
ஸரியாயஞ்சொல்ல வழியினறித் தப்பாததங்களால் சிவ
மகிமையைச் சிதைக்க வழி தேடுவா, எவ்வளவாகத்
தேடினும், புராணங்களைப் போலவே வேதங்களினுஞ்
சிவமகிமை அதிகரித் திருப்பதினால நெஞ்சம் புண
னாகி நெட்பிரித்துத் தட்டழிந்து தடுமாறியேமாயவா,
அவா சிவபுராணங்களைத் தாமஸங்க ளென்றபடியே யா
ம விஷ்ணு புராணங்களைத் தாமஸங்க ளென்றுசொல்ல
மாட்டோமா? இன்ன விபரீதங்களுக்கிடஞ்செய்யுமவா
தூபோதத்தை விவேகிகள் மதியா! மதியா!!

இது நிறக, (ஹரி:ஓம்) என்று அவாபிரஸ்தாபித்த
விடத்தில ஹரி:-ஓம் எனனு மிரண்டு பதங்களு மொரு
சோந்த ஸமஷ்டியே பிரணவமென்று கூறியவறியாமை
யையுங் கொஞ்சம் விசாரிப்பாம். ஓம் எனபதே அக்ர
வுகார மகாரங்களின் ஸமஷ்டியாம் ஹரி: எனபது ஓம்
எனபதில வேறுபட்ட தொன்றும். ஓம் எனபதற்கு
ஹரி: எனபதனுடைய ஸஹாயம் வேண்டுவதின்று.

ஹரி: என்பது ஓமஎனபதை ஸஹாயமாக வாஸ்ரயியாத
 படசத்தில செத்த பிணமேயர்யவிடும. ஓம எனபது உயி
 ரும், ஹரி: எனபது உடலுமாகையால் உயிரத்தூண்சே
 ராதவழி உடலைப் பிணமென்றபடியே ஹரி: எனபது
 ஒதுக்கத்தையே பெறும் ஒருயிர பலவுடல்களிற கல
 நது அவற்றை யாடடிவைப்பதுபோல ஹரி: என்னு
 மொன்றையே யனறி அநேகமாயுள்ள மந்திரங்களிலும்
 புகுநது அவைகளுக்கும் கௌரவத்தை யுண்டுபண்ணு
 மாற்றலுடையது ஒமென்றறியாதது அவரது மதிகரு
 றைவேயாம் இந்தரஹஸ்யத்தை யறியாமல் ஹரி: என
 பதற்கு வீண்கௌரவங் கற்பிக்கத் தலைப்பட்டது பா
 முாய் விட்டது. இப்படியே நாராயண மந்திரத்திலுங்
 கலநது அதை யாடடிவைக்கும் பெருமை யுடையது.
 கிய மந்திரராகத்தின் மாடசியைத் சிவஸநமாகக் சீ
 ரனறி ஏனையோர் அறிவது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! அன்று
 யும், விதிசிவாதிகளை ஹரிககிறபடியால் விஷ்ணுவிற்கு
 ஹரி என்னும் பெயருண்டாபிறநென்று அவர் கொஞ்சி
 யுரைத்ததுங் குலைந்தோடச் செய்வாம் மணவாளமாமு
 னியோடு ஸ்ரீமத-சிவாகரபோகிகளவாதித்து அநதவாழ்
 முனியை நெருப்புக்கினாயாகிவிட்ட ஸந்தாபபத்தில்
 பிரஸ்தாபித்த வாக்கியங்கள வருமாறு. (கராககண்டேன
 டுண்டான சாரவண்ணன் யாவைபுமென, ரூபகரு மறிவிலலா யன்
 றலைநீர், மீக்கொண்டா, நென்னையவன் கொள்ளாத தென்தே
 வநநீராயெனச், கென்பகராய மண்ணுண்டானென.) எனவும்,
 மண்ணேயே மாஸுண்டான மாமலரோன் றுன்கெடவே, மெண்ணி
 யேநீருண்டானிராது, ன, கண்ணனவன், ரூபகெடவே யின்னுமு
 ள் தத்துவமுற்றுங் கொண்டா, டிலெனபெடுவாய் வீணையிராநது) என
 வும் போந்த வாக்கியங்களால் விஷ்ணுவின்னு ஸம்ஹா
 ரம் வெளுத்தது விட்டதாகையால், (ॐ ஸ்ரீ ஸக்தி ॐ
 ஸுமந்யூஸ்ரீ ॐ ஸ்ரீ ஸக்தி ॐ ஸ்ரீ ஸக்தி ॐ ஸ்ரீ ஸக்தி ॐ
 கிற நாமவிரவசனத்தால் ஸ்ரீசிவபெருமானுக்கே விஷ்ணு

என இம்

பபிரமடேஹநதிராதிகளே ஹரிக்ஶதகாரணததால் ஹரன
என்னுநதவய நாமம உண்டாயிறதென்பது பகமரததா
ணியதநதாறபேபால நாடடப படடது, இவதறநின
விரிவைச சிவாதிகயரதநாவளியில விஸதாரமா யெழுதி
யுள்ளே மாணடுககணடுணாக.

இனி, அமமுடிசுக்ராககவிராயாளஜா வேதத்தில்
“यज्ञो-न-भिक्षु-ः” எனகிற வசனத்தால் ஊர்
ணநாபியென்னுஞ்சிலநகிப்பூச்சியானது எவ்வளவு கால
த்தில் தன் வாயிலிருந்து நூலைச்சிருட்டிதது மறுபடி
யும் அதைக்கிரகிக்கின்றதோ, அவ்வளவுகாலத்தில் விஷ
னுவானவா இரதப் பூமியையும், அதில் மனுஷ்ய பக்
பட்சிசுளுக்கு ஆஹாராதிகளையும் படைத்ததா அவர்
தமமையொழிந்த யாவராலும் பூஜிக்கப்பட்டு ஸாதவிக
குணத்தை யுடையவொன்று பரஸ்பரஞ்சொல்லிக் கொ
ள்ளுந் தன்மையுடையவா. அவருடைய நாபீகமலத்தில்
ராஜஸ்தான் பிரமஹா பிறந்தான் அப்படியே, அந்தப்
பிரமஹாவின் புருவங்களின் மத்தியில் தாமஸ்தான் சிவ
ன் பிறந்தான் என்று பெறப்பட்டதாகப் பிரஸங்கித்
தனா இவருடைய கலவீஹீனத்தையும், மூடத் தனத்
தையு மீண்டுப் பிரஸதாபிக்க வெமக்கே நாணமாயிருக்
கின்றது. மேல வாககியத்தில், ஊர்ணநாபி யென்னும்
பூச்சியானது எப்படி நூலைச்சிருட்டிதது மீண்டுங் கிர
கித்துக் கொள்ளுகிறதோ, அப்படிப்போலவென்று பொ
ருள் சொல்லத் தெரியாமல் எவ்வளவு காலத்தில் நூலை
யுண்டு பண்ணிக் கிரகிக்கிறதோ, அவ்வளவு காலத்தி
லென்று காலவளவைப் பிரஸதாபித்து விவகரித்தனால்
அவருக்குண்டாகிய ஸாதகம் யாதோ அறிகிலேம். பாஞ்
சராத்நிரிகளுக்கு முக்கியப்பிரமாணமாகிய (ததவதரயம்)
என்னும் நூலில், (ஒரு ஈலந்திருண்டான் ஸவபாலம் ஸாவச
கதிக்குக்கூடா சொழிபாதிமே) எனறமூலத்தை வியாகயாதா

வானவா (அலபசகதிகமானசிலந்திகுருஸவருபவிகாரமினதிககே யிருகசசெயதே, ஸ்வசரீர்வீசேஷணமுகத்தாலேதந்தஜாதமான சாரயஜாதத்துக்குத்தான உபாதானமாமபடியுண்டானஸவபாவம் “ஸுஸுஸு கீஸுஸுஸுஸு” என்று ஓதப்படுகிற ஸாவசகதிககுரு கூடா தொழியாகிறே) என்று விளக்கி “ஸுஸுஸுஸு” என்ற சுருதியையே யாண்டுதகரித்திருக்கின்றனர்.

அவ்வாதத விசேஷத்தைக் கிரகிக்க வறியாத நம் முடிச சூரார தாமுமொரு வைஷ்ணவராக வெளிப்பட டு விஷ்ணு பரதவம் சாதிக்கப் புகுந்தது ஆசசரியம்! ஆசசரியம்!! ஷே சுருதியால நிமித்தோபாதானங்க ளி ரணமும் ஒரு பொருளிடத்திலேதானே யுண்டென்ப தை மூலக்காரமும், வியாகியாதாவுங் கிரகித்தா னொ னறியத்தக்கது. இதைவிட்டு வினாநது ஸருஷ்டித்தத் தருபமானமாக ஊணநாபியை யெடுத்துக்கொண்டது அவரது பாமரதவமேயாம். அவளுாண நாபி ஸருஷ்டிதானெனனே, அவவளவு வினாவுடையதா? ஸங்க லபமாததிரததானே யாகத்தக்க பரமனது ஸருஷ்டிகு ஊணநாபியினது ஸருஷ்டி ஸாதருஸமுடையதன்றும். அநதஸ்ருதியினது ஸதயாராதத்தை யினிப்பரியாலோ சிப்பரம் ஊணநாபியென்னுநாமமும், அதனது ரூபமு மத்தவிஸிஷ்டமாகிய சைதனயமாகாது அவை யிர ண்டுந தனித்தனி அசேதனமும், சேதனமுமாகையால். ஊணநாபி யென்னு முருவத்தி னினனும் வெளி வந்த தநது வானது அவவுருவமாகிய தேககாரியமேயன்றித் தத் விலடசணமாகிய சேதனகாரிய மன்று. காரண மாகிய தேகத்தைப் போலவே காரியமாகிய நூலும் அ சித்தா யிருப்பது பிரத்தியட்சமாகையால். இதனால், காரியமாகிய நூலுக்கு உபாதானம் ஊணநாபி யென னும் பேரைத் தாங்கிய தேகமேயன்றித் தத்விசிஷ்ட மாகிய சைதனயமன்று. அநதச சைதனயத்துக்கு

௩௮ பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

எ ன னு ம

ஊர்ணநாபியென்னும பெயா யாண்டும் நிலையாது அஃ
தொரு சைதனயத்தையே (டலலாகிப் பூட்டியப் பழு
வாய மரமாகிப் - பலலிருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாக்)
என்ற ஆசாரிய ருரையின்படிப் பலபடியாலுங் கனமா
றுகுணமாய்ப்சரிகக்கக் கூடுமாகையால. இந்த நியாய
ததால் தந்து வாகிய காரியத்துக்கு உபாதானம் சை
தனயமனறென வெளிப்பட்டமையால, அதனை நிமி
ததமென்று கொளவதே மேலோர் நுணிபாகும ஷெ-
சுருதியால் பரந்து ஸ்ருஷ்டிகு உபமான ஸாதரு
ஸங்குறப்பட்டதனி அது உபாதானகாரணம், அல்லது
நிமிததகாரணம் என்ற தேதபாதி பிரஸங்கத்துக் கவரா
சமேகிடையாது இங்ஙனமாக, ததவதரயக்காரரும், அந்
த நூலுக்கு வியாகயாதாவுகூடி ஊர்ணநாபி யுபமான
ததைக் கடைப்பிடித்துத் தங்குள பரந்தாமனுக்கு அவ
விரண்டு காரணங்களை யுங் கூறவந்ததுங் தநிமாறிப்போ
ய்விட்டது. அன்றியும், (இஃன, தானே ஜகததாய பரிணமிச
சையாலே, உபாதானமுமாயிருக்கும்) என்ற மூலத்தானுமணி
ரோவுண்மை குலைந்துவிடும்? (கடபடாதி-ஞ்சுக்கு குலாலுக்கு
விநதாத்கள நிமிததமாய, மருததநதவாதிகள உபாதானமாய, ௩
டசகரமேமாத்கள ஸஹகாரியாயிருக்கும். இங்ஙனனறிக்சு, ஜகத்
ரூபகாரய உறபகதியில ஸ்வரணேதிரிவித காரணமுமாயிருக்கும்.)
என்ற வியாகயானத்தில குலாலன - மிருதது - தண்ட
சகராதிகளை யங்கிகரித்து, அன்றிககே யென வேறொன
றைத்தொடுத்து விரோதித்தனா குலாலனே திரிவித
காரணமாயிருக்கக் கண்டாலொழிய ஸ்வரணே திரிவித
காரணமுமாயிருக்கும் என்று கூறுதல்கூடாது. இரண
டையுங்கு றியதால் மயங்கவைத்த லென்னுங் குறறமவந
து ஸம்பவியாநிறகும். மூன்று காரணங்களுக்கும் ஸ்வ
ரூப லட்சணங் காட்டவேண்டிக் குலால நிதயாதிகளை
யும், அவற்றின் ஸம்பநத்ததைக் காட்டவேண்டி ஊர்ண
நாபியையும் வேதமெடுத்திசைத்தவிதமறியாமல் அவை

திருத்தவமுண்டாகப் பரிணாமவாதங்கூறும் பாஞ்சராத்நி
ரவித்தாரதம் பாழாயவிட்டது

“சித்த உசித்தகுகள இரண்டிம் அபரதஸ்வித்த விசேஷமாயகி
கொண்டு தான எனநிற சொல்லுகுள்ளே அநதாபபூதமாமபி
யிருக்கையாலே” (தானேஜகததாய பரிணமிக்கையாலே எனகிறார்)
மூலககாரா என்று வியாகயாதா ஸமாதத்தித் திருக்கிறார்
சித்தசித்தகுகளிரண்டுந தானிலநதாபபூதமாவது கொ
ண்டு அவற்றின் கதியை ஏதோ தன்னிடமிசைத்தல
வேண்டும்? அவை தானாகாமலும், தான அவையாகா
மலு மிருப்பது வித்தமானால். ஒரு பெண்ணினுடைய
காப்பத்திற கருவளாந்து அவவிடத்திலேதானே யழியு
மதுகொண்டு எங்ஙனோவந்தககாப்பினியே வளாந்தழி
ந்தாளென்று சொல்லா நிற்பது? இன்ன பலவுபமான
ததால வைஷ்ணவபரிணாமவாதம் வசைகொண்டேயன
றே மாயந்துவிட்டது? தங்களுபரிணாமவாதத்தைக்கூறி
ப்பானறொடங்கியே குலாலனிதயாதிகளை மிலேசானே
கொண்டு மறுத்து, ஊணநாபியை யுறுதியாகக் கடைபி
டித்ததனா இதுவும் பரிணாம வாதத்தை நிலைக்கப் பண்
றது. ஸாக்ஷாத பால தயிராவதே பரிணாமத்தின் பண்
பரம். ஸாக்ஷாத பிரமம் பிரபுமாவதே இதற்கொ
த்த முடிவாம். ஊணநாபி யுறுத்ததை மேல யா
மெடுத்தது அலசிக்காட்டிய நியாயங்களைக் கொண்டு,
இவ் வுபமானோபமேயங்க ளிரண்டு மெமமட்டில ஸாத
கமாமென்பதை விவேகிகளே யோசிக்க வேண்டியது.
ஊண நாபி யுபமானம் பரனிடத்தில பரிகரஹ மாததி!
ரத்தானே மாயை காரியப்பட டொடுங்கு மென்பதை
யே நிறுத்தும்! நிறுத்தும்!! இன்னும் விரிககிற பெரு
கும். ஆயின, (இரு நிலையத்தியாக்) என்று ஆளுடையவரசு
களும், (தானஒருவனுமே பலவாகி நின்றவாதோ ணேக்கமாடா
மோ) என்று ஆளுடையவடிசுளும், இப்படியே ஏனே

யவாசாரியர்களுக்கூறியவாறென்னைபெனின், (கட்டுமுறு பபும) எனற சிவஞானபோதத்தாற் கண்டுதெளிக. அன றியும், (விததுணடாம) எனறவாககியமும் பிரமத்தி னின று முலகங் காரியப்பட்ட தெனபதனுணமையை நிறுத்தும். இவறறின றெளிபொருளகளைத் திராவிட மஹா பாஷ்யத்தாற பரகக்ககாணலாம.

மேல, நமமுடிசு சூமுதலியார பிரபாவத்தை யின்னுங்கொஞ்சம விசாரிப்பாம் விஷ்ணுவானவா தம மையொழிந்த யாவராலும பூசிக்கப்படுகிறா எனறனர். “ஐஸ்ஸபூஷ்யதேஹம் ஸ்ரீஸுபாஸுரேயஃ | ஐஸ்ஸபூஷ்யதேஹம் ஸ்ரீஸுபாஸுரேயஃ” என்கிற வாமனபுராணவசனத்தால சிவபெரு மான சமஸ்த தேவாஸுர மனுஷ்யர்களாலும் பூசிக்கப்படுகிறார். சிவனால பூசிக்கப்பட்டவன யாவன் பிரதிவா திகள் சொல்லடடும் என்று வெளிப்பட்டது. பாரதம், “ஐஸ்ஸபூஷ்யதேஹம் ஸ்ரீஸுபாஸுரேயஃ | ஐஸ்ஸபூஷ்யதேஹம் ஸ்ரீஸுபாஸுரேயஃ” என்கிற அநுசாஸநீக பாவவசனத்தால் பிரமனும், விஷ்ணுவும், ஏனையதேவர்களும் சிவவிங்க பபெருமானைப் பூசிக்கின்றவர்களானால் சிவோஷ்டா கள யாவர் என்று வெளிப்பட்டது. “ஐஸ்ஸபூஷ்யதேஹம் ஸ்ரீஸுபாஸுரேயஃ” என்கிற துரோணபாவ வசனத்தால ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய தவததைச சந்தோஷித்துப்பரம சிவம் அநுகருஹராததமாக வெளிப்பட்டகாலையில் அவரது இடதுபாகத்தில் சங்கசகரதராய அனேகதிவ்ய ஸ்தோத்திரங்களால் துதிசெய்து கொண்டிருந்த விஷ்ணுவை ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பார்த்தனா என்று பெறப்பட்டது. இரதப்பிரமாணங்களைப் பரியாலோசிக்கையில் விஷ்ணுவானவா யாவராலும பூசிக்கப்படுகிறார் என்பதனுடைய கௌரவம் எங்கேநிலைகருமா? அரசன யாவராலும வணங்கத்தக்க பாதததையுடையவன் என்கையில், அவ

ஸ்ரீமத்திருவாயுடைய பரிபாட்டுப்பகுதியில்
 கருணாகரனார் தம்முடைய அநுபந்தத்தில்
 குறிப்பிட்டுள்ளதாவது :
 "சுவாமியே! உன் சிறப்பைப் பார்த்து
 நான் மகிழ்கின்றேன். உன் பெரிய
 செயல்களைப் பார்த்து நான் வியக்கின்றேன்.
 உன் பேரொளியைப் பார்த்து நான்
 மகிழ்கின்றேன். உன் பேரொளியைப் பார்த்து
 நான் மகிழ்கின்றேன்."

யைமேலிடத்திற கணடித்திருப்பதே போதுமாகையால்
(ஸாதவீககுணதகையுடையவா) என்று விஷ்ணுமூர்த்தியை
ராண்டுப்பிரஸ்தாபித்த நமமுடிசுரூரரை அதிகமாயலட
டமனமில்லை

இனி, அவருடைய நாபீகமலத்தில் ராஜஸூன
பிரமஹாபிறந்தான். அவன் புருவமத்தியில் தாமஸ
னான சிவன் பிறந்தான் என்று பிரஸங்கித்ததைக் கொ
ஞ்சம யோசிப்பாம். திரிமூர்த்திகளுடைய குணவிலட்
சணங்களை முதலிலேதானே பிரகாசப்படுத்திவிட்டோ
மாகையால் சிவனைத் தாமசனென்றதற்காக வீண்டு
யாம் சணடைபிடிக்கவரவில்லை. சிவன் பிரமஹாவினி
டத்திற பிறந்தானென்பதை மட்டுமே பரிகரித்திடுவாம்.
பிரமஹாவினிடத்தின் மாதிரிமேயன்றி விஷ்ணுவினி
டத்திலுஞ் சிவன் பிறந்தானென்று வைஷ்ணவாக்கூறு
வதுண்டாகையால், அதனுண்மையையே யீண்டுப்பிர
காசப்படுத்துவாம் விஷ்ணுவானவா தசரதனுக்கும்,
வசுதேவனுக்கும், ஜமதகனிகுக்கும், அததிரிகுக்கும் பிள
ளையாகப் பிறந்தது கொண்டு அன்றோ விஷ்ணுவைக்
காட்டிலும் உதகாஷ்ராயிடினன்றோ சிவனைக்காட்டி
லும் உதகர்ஷ்ராகவவரைப்பிளையாகப்பெற்றுக்கொ
ண்ட பிரமஹ விஷ்ணுக்கள் எண்ணப்படுவா? அன்றோ
ரது தவததுக்கீடாக ராமகிருஷ்ணாதிகள்வந்துதித்தபடி
யே பிரமஹ விஷ்ணுவாதிகளுடைய சேஷமார்த்தத்தின்
பொருட்டே அன்னோரிடமாவாப்பவித்த ஸ்ரீருத்ரமூர
த்திக்கு அபகாஷ்முண்டாகாதென வறிக் தடசனுக்
கும், பாவதராஜனுக்கும், மலையதவஜனுக்கும் மருமகனா
னது கொண்டு ஸ்ரீபரசிவமூர்த்திக்கு அபகாஷ்முண்டா
யிடினன்றோ ஸ்ரீருத்ரமூர்த்திக்குப் பிரமஹாதிகளிடமா
வாப்பவித்ததின லபகாஷ்முண்டாகும்? திரிமூர்த்திக
ளும் பிறப்பிக்கப்பட்டவாக னென்று சுருதி ஸித்தமாக.

[illegible]

னிநுந்துகாகக உனக்குவடதிசையில் ஸகந்தரிருநது கா
கக. உனக்கு மேற்பிரதேசத்தில் சூரியனிருநது காடக
உனக்குக கீழ்ப்பிரதேசத்தில் வாசுகியிருநது காகக
இன்னும், குழந்தாய கிருஷ்ண! ஏனையதிசைகளில் வா
யுவிருநது காகக. பிநாகபாணியும், வருஷபத்வஜருமா
ன பகவானுனவாகேஷமத்தைச் செய்தருளக. பசுக்களா
னவை யெங்குமுன்னைக காததிடுக. சதாசிவனும், பூமி
யுமுன்னைக காததிடுக என்று வெளிப்பட்டது. இந்தப்
பிரமாணபாஹுஸயங்களால் குணருத்ரரும், தூரியருத்
ரரும் வெளிப்படுகின்றமையால் பிரமஹாவினிடத்தில்
சிவனபிறந்தானென்று அப்பேதைகதறியது அவலத்தை
யடைந்தது. தூரியமூர்த்திகுப் பிரமஹாதேவரிட முற
பத்தியில்லா விடினும் குணருத்ரருக்குக் கேட்கப்படு
கையால், திரிமூர்த்திகளில் உருத்திரா தாமநதவராமெ
னின், அதுவுங்கூடாது உருத்திரா அநதஸஸைவமு
டையவொன மேல நிலைபெறுவித்தமையாலும், விஷ்
ணுவுக்கு அநதஸ்தமஸென்பது லித்தமாகையாலும்,
அநத விஷ்ணுவு மோகற்பத்திற பிரமன குத்ததிற பிற
ந்தாராகையாலும், விஷ்ணுவாகிய பெண்ணைப் புணா
ந்து உருத்திரா பிரமனாகிய பிள்ளையைப் பெற்றாராகை
யாலும், பிரமனிடம் உருத்திரா பிறந்தாரொன்பது கொ
ணமி அவருக்கொருதாழ்வு முண்டாகாதெனவறிக. குண
மூர்த்திகள மூவரும் சிவாஜனெயால் தனித்தனி ஸருஷ்
டிஸதிதிஸமஹாரங்களை முறையே தாங்கி நடத்துகின்ற
வர்களாயினும், அந்தக்கிருத்தியங்களில் ஸருஷ்டி ஸ்திதி
களைப் பிரம்ஹ விஷ்ணுக்க எரிவரும் ஸதாசெய்துகொ
ண்டிருப்பவர்களும், ஸமஹாரத்தை உருத்திரமூர்த்தி
பிரளயாநத்ததிற செய்பவருமாக முடிதலால் உருத்திர
மூர்த்திகளுக்கு சிவத்தியானம், சிவயோக மிகயாதிக
ளிற் காலங்கடத்தி வருதலே நைஜதாமமாக முடிந்தது.
பிரம்ஹ விஷ்ணுக்களுக்கு சிவத்தியானாதிகளி லிடை

யிடுபடுதற்கான வவகாச முண்டாகாமையால் விவகார மே அதிகரித்துச் சிவப்பிரஸாதத்தை யடையும் விஷயத்தில் உருத்திரரை நோக்கப் பிரதினவரோயாயினர். அகனியை ஸம்பந்தித்த அயம் அகனிமயமானதுபோல வேயனரோ துரியமூர்த்தியை ஸம்பந்தித்தகாரணத்தால் அவருக்குரிய ருத்ரநாமத்தையும், அவருடைய ரூபத்தையுமே ஸம்ஹாரகாததாவாயுள்ளவா தாங்கிப் புகழ்பெற்றனா? ஒருபது என்பதை ஸம்பமாகப்பெற்ற தொகை ஒன்பது எனவும், நூறு என்பதை ஸம்பமாகப்பெற்ற தொகை தொண்ணூறு எனவும், ஆயிரம் என்பதை ஸம்பமாகப்பெற்ற தொகை தொளாயிரம் எனவும் வழங்கப்படுதலுமன்றோ ருத்ரநாமவாசகத்தை யுடைய துரியமூர்த்தியினது ஸாநந்த்யவிசேஷத்தால் அந்த ருத்ரநாமத்தை யடைந்த ஸம்ஹாரகாததாவினது மஹிமையை நிறுத்தும்? மேல உதகரித்த வசனங்களில் “ॐ” என்ற விசேஷத்தானும் உருத்திரா பிரமஹ விஷ்ணுகளைக் காட்டிலும் தவமிருதியாற சிறப்பெய்தியுள்ளாரென்பது நிலையுதலபெறும். குணருத்ரருக்கு நைஜமாகப்போந்த சிவஸாரூபயத்தை விஷ்ணுவுக்கு அவா காஞ்சியிற நவங்கிடந்தபோது காலாநதரத்தில் ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தப் பிள்ளையார பிரஸாதித்தமை ஸநற்குமாரஸமஹிதையிற கேட்கப்படுகையாலும் அனரோது தாரதமயங்களினிது போதரும்.

இனிப்பிரமஹாவினது தியான ஸ்தானத்தில் உருத்திரபகவான பிறந்தாரென்பதைப் பேயுகுதியென்று வைத்து, கீதையில் கண்ணன “ॐ” என்ற விசேஷத்தானும் உருத்திரா பிரமஹ விஷ்ணுகளைக் காட்டிலும் தவமிருதியாற சிறப்பெய்தியுள்ளாரென்பது நிலையுதலபெறும். குணருத்ரருக்கு நைஜமாகப்போந்த சிவஸாரூபயத்தை விஷ்ணுவுக்கு அவா காஞ்சியிற நவங்கிடந்தபோது காலாநதரத்தில் ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தப் பிள்ளையார பிரஸாதித்தமை ஸநற்குமாரஸமஹிதையிற கேட்கப்படுகையாலும் அனரோது தாரதமயங்களினிது போதரும்.

கது. மேலிடத்தில், நான உமது முகத்திலே நின்றும
 ஓராநொருதபத்தில் உதிககப்போகிறேனென்று பிரம
 ஹாவைப்பார்த்து உருத்திராகூறிய வசனத்தைக்காட
 டிபிருக்கின்றோமாகையால பிரமனதுநெறியிற் பிறப்ப
 தன முன்னோஉருத்திரரது பிரஸ்தாபமுண்டெனப்பதை
 அறியவேண்டியது. பிரமஹாவினிடம் உருத்திரன பிறந
 தானெனப்பதை ஏகாதச ருத்திராகளென்று சைவாகள
 ஸமாதானஞ் சொன்னாக ளெனவும் அமமுடிசஞ்ர மு
 ண்டம் வருவீததுரைத்தது. இப்படி யெந்தச சைவ
 னூலில், அல்லது எந்த லீத்தாரநி யெழுதிய பிரபந்தத்
 திலிருக்க கண்டனா? ஏகாதச ருதராகளும், சதருதர
 ரும், ஸஹஸ்ரருதரரும் ஆகிய யாவரும் பிரமஹவிஷ்ணு
 ருதரோநதிராதிகள பரமசிவனூண்டாககப்பட்டபடியே
 ஸ்ரீசிவபெருமானாற் படைக்கப்பட்டவாகளே யொழிய
 வேறில்லை. ஏகாதசருதராகளும் பிரமஹ விஷ்ணுகளு
 கரு உயாநதவாகளென்றே அறியத்தக்கது. சிவருபத்
 தை அடைநவாகளாகையால். இன்னோ ஸமஹாரரு
 ததிரருக்கு மாததிரமே தாமுநதவராவா. இவர்கள் பிரம
 ஹாதிக ளிடத்தில் பிறந்தாராக ளெனப்பது பிரம்ஹ விஷ்
 ணுவாதிகளுடைய வவாந்தர ஜனமங்களைப்போலக் கற்
 ப்பேதங்களினு லென்றே கொள்ளத்தக்கது. இன்னும்
 விரிககிற பெருகும்.

இன்னு மிரண்டொரு அபத்த வசனங்களால் அம
 முடிசஞ்ர முதலியார பிரஸங்கித்ததையும் பரிஷ்கார
 ப்படுத்தவாம சதபதப் பிரமாணம் என்று பிரஸ்தாபி
 த்து “अमृतमृत्युमृत्युमृत्युमृत्युमृत्युमृत्यु” என
 கிறவசனத்தால பிரமனிடம்உருத்திரன பிறந்தமுதான.
 பிரமன் மகனே ஏனமுகிற்ரு யென்றனன். நான் பாவி
 யா யிருக்கிறேன் எனக்கு நல்ல நாமங் கொடுமென்ற
 னன், அப்போது பிரமன் தனமகனுக்குப் பவன்-சாவன்.

உககிரன் - பீமன எனபனவாதி நாமங்களை யிட்டான்
 என்று குலவிக் கூறினா பாவததைப போககததகக
 பரிசுத்த முடைமை அநநாமங்களுக்கு முன்னோ அவ
 றறை யுரிமையாக வுடைய தெய்வத்தினேற்றததாலே
 யே யுண்டாயினமை பெறப்படலா லததெய்வநதானை
 றே திரிமூதியுத்தானரான ஸ்ரீபரமேசுரனென்று வே
 தங்களிற் பிரதிபாதயமாபுள்ளது? அநநாமங்கள பரம
 சிவனுக்கேயன்றி விண்டுமுதவினோட்கு வேதத்திற கே
 ட்சப்படாமையானும், நாராயணன்-தாமோதரன் இத்
 யாதிராமங்களைப பாவததைபபோககும் பரிசுத்தமுடை
 யனவாகப் பிரமன் நெரிநதெடுக்காமையானும் பிரமனி
 டம் உருத்திரன் பிறந்த சோப்பாடினைத்தெனவெளிப
 பட்டது. ஆதிதய புராணம், “சுயமெவ்வுத்திவ்யு ஸ்ரீயா
 லஸ்யுந்ஸம் | த்யுய்யுமஹித்யுந்ஸம்” எ
 னகிறவசனத்தாலஹுபரமசிவா! தேவரீர எனக்குப்ப
 ததிரராக வரககடவீர என்று பிராராத்தித்து, உமமுடை
 யமாயையால மோகிதனாகிய யான உமமைப் பரமசிவ
 னென்று தெரிநதுககொள்ளாம விருக்கிறேன் என்று
 பிரமன் விண்ணப்பித்ததுக கொண்டனன் என்று பெறப்
 பட்டது அதற்கு, “சுயமெவ்வுத்திவ்யு ஸ்ரீயா
 லஸ்யுந்ஸம் | த்யுய்யுமஹித்யுந்ஸம்” எ
 னகிறவசனத்தால உனக்கு நான் எனது அமிசத்தால புத்
 திரனாகிறேன் என்று பரமசிவன் சொன்னதாக வெளிப
 பட்டது. அன்றியும், “சுயமெவ்வுத்திவ்யு ஸ்ரீயா
 லஸ்யுந்ஸம் | த்யுய்யுமஹித்யுந்ஸம்” எ
 னனும் ஸகாரந்த வசனத்தால பிரம
 ஹதேவன் அநேககாலந தவஞ்செய்தும், அவனுடைய
 தவம் பவியாமையால சோபததால மூாசசித்தான அப
 போது பிராணாதமராகிய ஹரன் எனனும் உருத்திரமூ
 ததி அவனுடையலலாடத்திலாவிப்பவித்தனா என்றும்,
 “சுயமெவ்வுத்திவ்யு ஸ்ரீயா லஸ்யுந்ஸம் | த்யுய்யுமஹித்யுந்ஸம்”

[illegible]

றுபொரு ளுண்டானதிலலை இப்படி இன்னுமெத்தனை வசனங்களைக் கற்பித்தெழுதினாலும், அல்லது வேதத் திலிருந்தே யெடுத்துக் காட்டினாலும் பிரமஹ விஷ்ணு ருத்நோநிராகளைச் சிவபெருமா னுணடுபண்ணினானா று பிரதிபாதிக்குஞ் சுருதியைப் பேதிகளுநதன்மையுண் டாகாது. ஈணடுபபோந்த (ஓகோஹவைநாயணஆவீத) என்ற வசனத்தால பிரமன, ரசானன் என்பவராகடகு அபா வமுண்டாகி நாராயண ரொருவருக்கே ஸதபாவமுண் டாகிறதேயெனின், “यस्यैव सत्त्वं विष्णुसंज्ञितं सत्त्वं ब्रह्मैव” என்ற சுருதியால் ஸதஸல்லக்ஷணோபயபி ரபஞ்ச சூனயகாலத்தில் (சிவயோகக் காலம்) என்று சிவ னொருவனுக்கே ஸதபாவந தெரிவித்தது (ஸ்காடகதால) இதர விவசசேதந தெரிவித்ததமையால் “सर्वज्ञोऽस्य” என்றபடியே ஸதஸதாதமகமாகிய பிராகரு தாபபிராகருத ஸதூலஸூக்ஷ்மஸருஷ்டிகளுக்கு முன்ன ர் சிவபெருமா னொருவரே யிருந்தானா னு வெளிப்பட டுப் பரமகாரணத்வம் அவருக்கே சாதிக்கப் பட்டது. இதனால், நாராயணருக்கு ஸதபாவங்கூ றியவசனம் கு ணருத்ரமாயும், பிரமஹாவையும் அபேட்சித்த கலப் பேத வாகயமென்றே அறியத்தக்கது இது “सर्वज्ञोऽस्य” என்ற ஹைரணயகாபப மதானுஸார வச னத்தோடொப்பக் கழிந்திடுதலால் துரியமூர்த்தி பார மயத்தை அசைக்காது! அசைக்காது! அனறியும், ஸ்ரீ சிவபெருமான ஸூக்ஷ்மபூத ஸருஷ்டியை நிர்மித்தபிற கு திரிமூர்த்தி ஸாககத்தில் நாராயணனை யுணடுபண் ணின் வநந்தரமே ருத்ரனை யுணடுபண்ணினு ராகையா லும் (ந்ரஹ் ஸ்ரீ) என்ற பிரயோகத்தால யாம் துக்கிக் கவிடமில்லை “यस्यैव सत्त्वं विष्णुसंज्ञितं” என்றும், “सर्वज्ञोऽस्य” என்றும் போந்த சுருதிகளால் பிரபஞ்சாதி ஸகல பதாராதங்களுக்குங் காரணபூதன் சிவனென்று

தியானிக்கவேண்டியது என்று வெளிப்பட்டமையாலு
ம, “*ब्रह्म सत्यम् ॥ ब्रह्म विद्महे ब्रह्म विद्महे ॥ ब्रह्म विद्महे ब्रह्म विद्महे ॥ ब्रह्म विद्महे ब्रह्म विद्महे ॥*” என்ற பாகவதவசனத்தால் பிரமஹாதிகள யா
தொரு பரமசிவனால் ஸதயலோகாதிபதயமுதலிய அகி
காரங்களை யடைந்திருக்கின்றார்களோ, அநதச சிவனே
மாயாமயமான ஸர்வபிரபஞ்சததுக்குங் காரணபூதன்
என்று பெறப்பட்டமையாலுமே சிவனது பரமகாரண
தவம் ஸமாத்திககப்பட்டது. ஸ்ரீசிவபெருமானால் ஸூ
க்ஷ்மஸ்ருஷ்டியும், விஷ்ணுவாதி மூாததிதிரய ஸ்ருஷ்
டியும் வைதிகோததமாகள தெளிநதுபாபதனால் “*ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥*” என்ற சுருதி பரியாலோசனையால் ஸாவகாரண
ராயுள்ளவா ஸ்ரீசிவபெருமானே யென்று சாதிகக யாம
பின்னிடேம்! பின்னிடேம்!! “*ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥*” என்பதும், “*ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥*” என்பதுமாகிய
சுருதிகளிரணடிலும் நதவீதிய-அதவீதிய பதங்களால்
இரண்டாவது வஸதுவுக கிட-முண்டாகச செயயாதது
போல “*ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥*” என்ற சுருதியில் அமை
யாமையால், பிரமஹபத ருதரபதங்களைப்போல நாராய
ணபதம் பரியாயபதமாகாமல் ஜகத்காரண விஷயததில்
தளஞண்டுபோயிறறென வறிக.

வேதவேதாநத பாரங்க சீலாகளாகிய பிரஹ நிஷ்
டாகள யாவரும் ஸ்ரீசிவபெருமானே பரமாதவைத சித
கனப்பொருளென்று நிசசமிததுச சிவாருபவஸைபநநா
களாகி யிறுமாநதுலவும வைதிகமரபறியாமல் தங்களுக
கே வேதமுண்டெனவும, சைவவிததாநதிகளுககுச சி
வாகமங்களேயன்றி வேதங்கிடையாதெனவும, அசசிவா
கமங்கள் வேதபாஹ்யமெனவும உபதேசிததுப பாமர
ஜநங்களை யெல்லாம பிரமிப்பிதது வெள்ளைமண்யோனி

புண்டராதிகளைத் தாங்கி அஹங்கரித்து வாழும் பாஷன் டஸ்ஸோஷ்டாகளது பெருவஞ்சத்துக்குள்ளாகி ஸாதுக் கள மயங்காவண்ணம் வேதவேதோபப பிரமஹணங்க ளால ஜகஜ்ஜநமாதிகாரணவஸ்துவென்று பிரதிபாத்ய ராபுள்ளவா ஸ்ரீசிவபெருமானே யெனபதை யினனுங் கொஞ்சம் பிரகாசப்படுததுவாம் வைதிகோததமாகள சிவாதுபவம் அலலது பிரமஹாதுபவம், சிவஜஞானம் அலலது பிரமஹஜஞானம் இதயாதிகளை யடைவதொ ழிநது விஷ்ணு அதுபவம் அலலது நாராயணதுபவம், விஷ்ணுஜஞானம் அலலது நாராயணஜ்ஞானம் இதயாதி களைக்கொண்டுவாழுவதுண்டோ? பிரமஹநிஷ்டை அல் லது சிவநிஷ்டை, பிரமஹஸாக்ஷாத்காரம் அலலது சிவ ஸாக்ஷாத்காரம் எனபனவுமன்றோ வைதிகமரபை நிலை பபிக்கின்றது? இனபலஸம்பநதங்களால் பிரமஹ ஸிவ பதங்க ளிரண்டுமே பரியாயங்களாகி வேதமுழுவதிலு ம் பிரதிபாதிகப படுமெனவறிநது ஆநந்திபபர் மே லோர. (வதம்பசு வதனபால மெய்யாகமம்) என்ற வசன பபடி ஸூத்ரமும், பாஷ்யமுமாகப பசுபதியாற்செய்யப் பட்ட வேத சிவாகமங்களிலொன்று கிராஹ்யமும், மற் றொன்று அகராஹ்யமுமாவது கூடாது. “नन्तुं विदुः नन्तुं विदुः” எனற ஸ்ரீபாஷ்யகா ராவசனத்தாலு மது விளங்கும். வேதத்திற கூறியபடியே சிவோதகாஷம், சிவலிங்கபூஜை, பஸ்மதாரணம் இதயாதிகள சிவாகமங்களிலுங் கூறப்படடிருக்கின்றன வெள்ளைமண யோனி புண்டரம், தபதமுதராங்கநம், சாளககிராம பூஜை இதயாதிகள பாஞ்சராததிரத்தி லுன்றி வேதத்திற கூறப்படாமையால், இவவஸம்பிர தாயவிததாகளைப் பாஷணடிகளெனனது வேறு எங்ங னோ யாம் கூறுவது? இவாகளுக்கும் வேதத்துக்கும் வெகுதூர மிருக்கின்றதை மறைக்கவே யன்றோ வை

கிஉ பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

எ ன னு ம

திகொன்பதும் போதாமல பரமவைதிகொன்று தங்களுக்குத் தாங்களே பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொண்டு திரிகின்றனா? பரம - அவைதிகம் என்றுபிரித்தது மேலான அவைதிகம் என்று அவாமதத்தைப்பிரகாசப்படுத்தி வதேயனரோமரபு? விவிலியாகள தங்களுமதநூலை வேதமஎன்பது போதாமல ஸத்தியவேதம் என்றுமகிழ்வது போலவேயனரோ பாஞ்சராத்திரிகள தங்களு ஹீனமதத்தைக்கொண்டாடுகின்றனா? ஸத்தியவேதமும், பரமவைதிகமுமொன்றாய் முடிந்ததால் ஸத்தியவேதாதிகாரிகளுக்கு எவ்வளவு ஆதிகயமுண்டோ, அவ்வளவு ஆதிகயம் பரமவைதிகாக்களுக்கும் வேதவேதாந்தங்களி லுண்டென்பதில் யாம் ஆட்சேபிக்கவில்லை. இந்த ஸத்யாபிப்பிராயங்களையறியாத பாஷ்ணடியொருவன் (இருசமயவிளக்கம்)என்னுந் தாதசசுவடியில் ஆரணவலலி, ஆகமவல்லியென்று வாதிகளைப் பிரஸ்தாபித்து ஆரணஸம்பந்தம் விஷ்ணுபரமும், ஆகமஸம்பந்தம் சிவபரமுமாகக் கீறியிருக்கின்றன. அதனைபுங்கணடித்துப் பாஷ்ண்டவலலியென்று விஷ்ணுபரமும், ஞானவலலியென்று சிவபரமுமாக வாதிகளை நேமித்து யாம், (இருசமயவிளக்கத்தெளிவு) என்றொருநூல் செய்திருக்கின்றனம். அதுவும் வினாவிலவெளிவரும் இப்படிப் பலவஸந்தாப்பங்க ளப் பாஞ்சராத்திரப்புலலாகளாலுண்டாவது ஸஹஜமாகையால், அவற்றொன்மயங்கி ஸாதுக்கள தியங்காவண்ணம் (தீமையாமபுறசமயங்களை நிதித்திந்நம்.) என்றபிரமாணத்தை யநுஸரித்துப் பரமத் நிராகரணஞ் செய்துவரும் புண்ணியத்தை யாம் கைவிடாது பற்றியொழுகுவதிற்பின்னிடேம்! பின்னிடேம்!!

இமமடடேயனறி, வேதத்தைக்கொண்ட ஐயங்கார் என்று ஊனாராமொருவனைப் பிரஸ்தாபித்து, அவன்சொன்ன பாட்டாஃ (மெய்யிந்த சேதனலாச சாத்திரஞ்சி

தன்ன - சிவனபிரம னிந்திரனாய்ச்செய்கை - உவந்து - திருப்பாடக
மருவுஞ்செங்கணமாறனமார - பிருப்பாடகவுரையாலே) என
வோர தெந்தினப்பாடடையும், (இட்டமானல்ருசுகினிலெட
டெனவோதும், ஆட்டகநதனி(வழிதாமத்தியாயிததல், தட்டமாநத
சம்பபெயாசோவருக்கத்தல், மடலாமலாமாசரிமனமனையாலை)
என்ற தேதயாதி வீண பாட்டுகளையும் எழுதித் தங்கள்
பிராட்டி வைப்பததையுங் கொஞ்சம் பிரகாசப் படுத்தி
னா ஷெ நுனையையங்கார சேதனாகருக்குப் பிராட்டி
அதுகரஹஞ் செய்கின்றனளென்பதன முன்னரப்பிராட்
டியைத் தமது தென்கலைவித்தாரதத்தில எவ்வாறுநாக
கப்பட்டிருப்ப தென வறியாத தெனனை? பிராட்டியும்
சேதனவாகக்கத்திறப்படிக்கப்பட்டவளாதவி னவளவேறு
சேதனாக கருளுந் தனமையுண்டாகாது குருடனுக்
குக் குருடன் வழி காட்டுதல் கூடாவாறுபோல சிவா
ராதனத்தால் விஷ்ணுவடைந்த ஐஸ்வரயங்களில் ஓரா
ருக் வெண்ணப்படுந் தங்கள் பிராட்டியை அளவுநக்தி,
மாகப் பிரஸ்தாபித்து மகிழ்வது எங்ஙனஞ் செரிக்குப்?
(கொள்ளேனபுரநசரணமாலயனவாழவுகுகெடினம்) எனவும்,
(மாலயனயிந்திரனாயவாமுவுநாயமானவாயாந - சாலமலெட்டித்
துத் தலையசைப்பா) எனவும், (குடநா திருமபச்சி பப் பிள்ளா
மகிமையாக்குஞ்சாமும, பட்டுகொளபாயும் பூசனை - நுராய
மதுபாபபரமெட) எனவும் போந்த பிரமாணங்களுகு
முன்னா தங்கள் ஐயங்கார பர்ட்டு எங்ஙனேமண்கரும்?
அன்றியும், இருசமயவிளக்கத் தெளிவில (பாண்டவ
லலிதேனின பயனிலசொற் சேட்டனீங்காக், தேட்டமேனீங்காரு
மெவனோன சிவனையே சொற்றநீரமை, மூட்டமேவியதாற் றானய
முறையுமாயநதொளிருமவேதத், தேடலாகொன்றைத்தாரானென
பது மெண்ணிலாயோ) எனவும், (நாடியவிருக்கெட்டா நலின
நீடுமட்டக்கத்தற் கூடியவேழாமத்தியா யகத்தித்தப்பததா, நீடு
வர்க்கத்திலெங்கோன சிவனருட் சத்தநீரமை, பீறிடின்சாத
றராய பித்துண்டேசினுயே) எனவும் போந்தவயறைக்
கண்டுநாணுக இன்னபல கம்பிரப பிரமாணங்களால்

என னு ம

முடிச்சூர்க் கவி துள்ளியது அடங்கிப்போய் வீட்டது
மேல, (நானமுகனைநாராய ணன்படைத்தான நானமுகனுந், தான
முகமாய்ச்சங்கரனைத் தானபடைத்தான) என்ற சோமபேறிப
பாடடொன்றையும், (கல்லிருநதானறநதை கமலத்தோனக
கமலத், திலலிருநதானறநதையறங்கேசன) என்ற னுளையன
பாடடொன்றையும், (பரநத்தெய்வமும் பலலுலகமும் படைத்
தனது—னே விழுங்கி) என்ற அசைவன பாடடொன்றை
யும் பெருங்கனிப்போடு தீட்டிககாட்டினா. (நானமுகனு
நதானமுகமாய்ச சங்கரனை நனமையு—ன, தானபடைத்தா னென
னுநதரமிலாய, நானமுகவன, நனகுசத்திலவரத் விண்டு தானோ
முகத்ததித்தி, சங்கரனினமேலாவானசாரமு) எனவும், (விண்டு
வாநதாயபால வெளியாருசுத முகனா, கண்டரனையுள்ளேகருதிய
தால, பண்டையரன, நேனநினனனனனன ரெழிலருளமா முசுத்
தி, லேனனுகொளாய வேத்ததிலினது) எனவும், (நீரினகணமண
டோனது நீரமைபோன மாமலரோன, கராவணன பாலவநத்
காரணங்காண, சீரமைநத், மணனினெருபபுதிக்கு மாணபண்டே
லனனோமுக, கண்ணனயன பாலவருநீ காண) எனவும், (பிரமனு
ருத்திரனும பேதாயமாலோனும், ஐரனனுண்டாகப்பபட்டானோன,
ஹரமாகச, சொல்லுமதாவசைக் சோத்யாயெனனோநின, புலலுனா
யாகொளவாரிப்போது) எனவும்போநத் சிவத்தவவெண்
பாவைத் தரிசித்தவாகள மேல காட்டிய சோமபேறிப
பாட்டை யெவநனோ மதிப்பாராகள? பிறதிய னுளையன
பாட்டில் (கலலிருநதானறநதை கமலத்தோன) எனபதற்கு
அவன்கொண்ட பொருள குணமனது. கல - எனபது
மலையென்றுகொண்டிகைலாஸமாகிய திருமலையி விருப
பவர் சிவனாகையால, அவா பிரமனது நெறறியிற் பிறந
தாரொன்பதை நாட்டவே அவ்வாறு கூறினன். கல-
என்பது பொதுவானே மலையை விளக்கினுஞ் சிறப
புவகையால திருக கைலாயத்தை விளக்காது. ஸ்ரீ க
யிலாயம் கல்வடிவமன்றி ரஜிதமாயுள்ள தன்மையா
ல. இதனால், (கலலிருநதானறநதை) என்றதற்கு இரணி

யன் பொருட்டுத் தம்பமாகிய கலவிலிருந்து பிரந்த நரசிங்கனுக்குத் தநதையென்று பிரமணைக் கொள்ளுத லே யமைவுடைத்து நரசிங்கனாயமுளைத்த நாராயணன் பிரமனுடைய குத்ததில்வந்தவனாகையால் அது பொரு ந்தும். (நாஹ்மறியேன அவளும்பொய்சொல்லாள) எனற் பழ மொழிப்படியே துளையன் பாட்டிலுமன்றோ உண்மை துழைந்துகொண்டது? இந்துளையன்பாடிய (ஜானகியைக் கொண்டதுமோ சாபசதாலம்மாண) என்னும் பாட்டிலுமன் றோ உண்மையை நிலைபெறுவித்தது? சாபத்தால் என பதற்கு ஜநகரிடத்தில் விலலைவளைத்த வ்யாஜத்தால் எ ன்று அவன் பொருள்கிடப்பக்க கூறினும், பிருகுசாபத் தால் சீதையைமணந்து, அவளைக் காட்டிற பறிகொடுத் துப் பலதுன்பத்தழுங் ராமன் வருந்தினுன்னு மு ண்மையே யாண்டுத்தொனிக்கின்றது இந்த விநோதப் பிரஸங்கத்தால், ஷே வெண்பாவைக் (ஸ்ரீஞ்ஞானநதை சுமலதிதானகச்சுமலத் - ச்ரீஸ்ரீஞ்ஞானநதையெங்க ளீசனென் றே - சொல்லி - நிதம்பரவும்வேதா - மங்களென்கொளுசி - சூ-ம பரமே சென்றவனைச்சோ.) என்று திருந்தக்கூறுவது அமை யும். மூன்றாவது காட்டிய அசைவன்பாட்டில் உருத்தி ரரையாவது, அவரினமேவிட்ட துரிய சிவனையாவது பிரஸ்தாபியாமையால் முடிசூழுதலிக்கு ஒருஸாதக் ததையு முண்டுபண்ணவில்லை இந்தப்பாட்டின் கருத் தும் ஷே சிவத்தவ்வெண்பாவாற் சிதைந்துவிட்டமை யா லிதை யிங்கு அதிகமாகப் பிரஸ்தாபிக்க மனமில்லை இந்த வுண்மை விசாரத்தால் அப்பேயத்தாதாகாட்டிய பாட்டுகளும் வசனங்களும், வேதவிருத்தமும் நியாய விருத்தமும் ஸம்பிரதாய விருத்தமுமாக முடிந்தமை யால் ஸ்ரீபரமசிவ பாரமயத்தை யினிதுவிளக்கும் ஸ்ருத் யந்தரங்களிதுவளையி லுத்கரித்தவைபோச இன்னுந் தெ ளிவுபெறக்காட்டிப்பிரகாசப்படுத்துவாம். மஹோபநிஷ த்தில், “**योऽन्नामोद्धृष्टं**

‘‘ஹ்ருத் ஸ்வரூபகரஃ’’ என்னுஞ் சுருதியால் உருத்திரபகவான தேவாகளுக்கெல்லாந் தந்தையாவா. அப்படிப்பட்ட தந்தை யாவாசுரு நமஸ்காரஞ்செய்கிறேன என்று பெறப்பட்டது

இந்தவசனங்ளைப் பரியாலோசிக்கில, ஸ்ரீசிவபெருமானே ஸாவதேவதாஸ்வாமியென்றும், ஸாவதேவதைகளுக்கும் காரணனொன்றும், உற்பத்திலயே ஹது பூதொன்றும், அண்டததுக்குக் காரணபூதொன்றும், பிரமஹவிஷ்ணுகளை அண்டங்களினின்று முண்டுபண்ணினவொன்றும், அக்னி-வாயு - சொராகம் - பூமி - சூரியன்-சந்திரனினவாகளைப்பிறப்பித்ததுபோலவே விஷ்ணுவையும் பிறப்பித்தவொன்றும், விஷ்ணுவைக் காட்டிலுமளவிறந்த மடங்கதிகொன்றும், தேவாகளையெல்லாம் பிள்ளைகளாகப் பெற்றெடுத்த பிதாவாயிருப்பவொன்றும், ஸாவலோக பிதாவாயுள்ளவராகையால் யாவராலும் நமஸ்காரஞ்செய்யத்தக்கவொன்றும் பரிஷ்காரமாக ஏற்படுகின்றது. இத்தனை ஸ்ருதிகளுக்கும்விரோதமாகச் சிவன் பிரமஹவிஷ்ணுடைய பிள்ளையென்றும், விஷ்ணுவிஷ்ணுடைய பேரனென்றும் பூரவோத்தரஸம்பந்தத்தை யறியாமல் பாஞ்சராத்நிகள்கததுவதை யெந்தவிதவான்களோ ஒப்புவாராகன? ஷெ சுருதிப்பிரமாணங்களை அநுரித்துச் சிலபிரஸங்கங்கள் செய்கிறோம்

௧.—ஸாவதேவதாஸ்வாமியும், காரணருமாகிய சிவனுக்கு அததேவாக்களில் ஒருவனாகிய பிரமன் ஸ்வாமியுங்காரணனுமாதலெங்ஙனம்?

௨.—அப்படியே, அததேவாக்களில் ஒருவனாகிய நாராயணன் ஸ்வாமியுங் காரணனுமாதலெங்ஙனம்?

௩.—ஸாவதேவாக்களுடைய உற்பத்தி யெங்களுக்குக் காரணராகிய சிவனுக்கு, அததேவரினத்திற் சே

102 பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

எ ன னு ம்

ந்நதவாகளாகிய விஷ்ணுப பிரமஹாககளை உற
பத்திலய காரணனொன்று கூறுதலெங்ஙனம்?

ச — அண்டத்தை யுண்டுபண்ணினவராகிய சிவனுக்கு
அதினின்று முண்டுபண்ணப்பட்ட பிரமவிஷ்ணு
களை ஜனகாகளாகக்கூறுத லெங்ஙனம்?

நு.—சிவனைகதாட்டிலுங் குறைந்தவராகிய விஷ்ணுவை
அச்சிவனுக்கு ஜநகராகவும், பரமாகவுங் கூறுத
லெங்ஙனம்?

சு.—விஷ்ணுவைப் பிறப்பித்தவராகிய சிவன் அந்த வி
ஷ்ணுவினிடம் பிறந்தாரொனப் தெங்ஙனம்?

எ.—விஷ்ணுவைப்பிறப்பித்த சிவனுக்கு அந்தவிஷ்ணு
வையே காரணனொன்கையில், அந்தவிஷ்ணுவோ
டுகூடப் பிறப்பிக்கப்பட்டவாகளாகிய அகனி,
சூரியன், சந்திரன் முதலினோரும் சிவனுக்குக்
காரணராதல ஏன கூடாது?

அ.—ஸாவதேவாககளையும் பிள்ளைகளாசப்பெற்றெடுத்த
பிதாவாகிய சிவனுக்கு அந்தப்பிள்ளைகளிற் சே
ராத பிரமவிஷ்ணுகளிடத்தில உற்பத்திகூறுவ
தெங்ஙனம்?

சு.—ஸாவராலும் நமஸ்காரத்தை யடைந்தவராகிய சிவ
னுக்கு அந்தநமஸ்காரங்களைச் செய்கின்ற பிரம்
ஹ விஷ்ணுகளிடம் உற்பத்திலயங்ஙனம் கூறுவ
தெங்ஙனம்?

இவைகளையெனறி வேறு பிரஸ்நங்களுஞ் சிலசெ
யகிறோம். சிவாதியரதநாவளி, சிவபாரமயப் பிரதரிசி
நி இதயாதிகிரந்தங்களில இந்தநூலில் எழுதாத சில
ஸ்ருதிகளை யுதகரித்திருக்கின்றோ மாகையாலும், இதி
லும் உபகிரமபாகத்தில் வேறு சிலஸ்ருதிகளைக் காட்

டியிருக்கின்றோமாகையாலும் அவைகளே பின்வரும் பிரஸங்கங்களுக்கு ஆதரவென்றறிக.

க0.—தமோமாத் திராவஸேஷமாகிப் பகல இரவு என்னும் வயவஸ்தைகளினிற் இருந்தகாலத்தில் ஒருவனையாக விருந்த சிவனை, அச்சிவனுடையறற்பட்ட ஸ்ரீக்ஷம்ஸ்ருஷ்டி யநந்தரம் உண்டுபண்ணப்பட்ட நாராயணனே படைத்தானென்ப தெவ்வங்ஙனம்?

கக.—அகாரணாகளென்றும், உண்டுபண்ணப்பட்டவாகளென்றும் பிரதிபாதிக்கப்படுந் திரிமூர்த்திகளிற சோந்த விஷ்ணுபிரமஹாக்களை அங்ஙனமுண்டுபண்ணினவராகிய சிவனுக்குக் காரணர்களாகக் கூறுவதெவ்வங்ஙனம்?

கஉ.—காரணொன்றும், தேயொன்றும் பிரதிபாதிக்கப்படுஞ் சிவனுக்கு அகாரணாகளென்று கூறப்பட்ட பிரமவிஷ்ணுக்கள் ஜநகங்களாத் லெங்ஙனம்?

கங.—ஜநமஸ்தான மிலலாதவொன்றும், உற்பத்திலயகாரணாக ளிலலாதவொன்றும், தாமேயாவருக்கும், யாவற்றிற்குங் காரணமானவொன்றும் பிரதிபாதிக்கப்படுஞ் சிவனுக்குப் பிரமஹவிஷ்ணுக்களை ஜநமஸ்தானங்களென்றும், அவர்களே உற்பத்திலயகாரணங்களென்றும் பேதமையாற் புலம்புவதெவ்வங்ஙனம்?

கசு.—உற்பத்தியடைந்த பிரமஹ விஷ்ணுக்கள் சூரியசந்திராகனி நடசத்திங்களுடன் லயிதது விடுகையில, நித்தியராய விளங்கும் சிவனுக்கு அந்தவிஷ்ணுவாதிகளிடம் லயங்கூறுவதெவ்வங்ஙனம்?

எ ன னு ம

கரு.—பசுபதியாகிய சிவனுக்கு விஷ்ணுவாதி பசுக்களி டம உறபத்திலயங்குள கூறுவதெங்ஙனம்? அன் றியும், ஈஸ்வரனாகிய சிவனுக்கு அநீஸ்வரர்களா கிய விஷ்ணுவாதிகளோப பிரபுக்களாகக் கூறுவ தெங்ஙனம்?

இப்படி யினனு மநாத பிரஸ்நங்களுக கிடமுண டாவதைக கிரந்த விஸதரபீதியால ஸங்கரஹிததனம வேதத்தில சிவனையே பசுபதியென றும், ஈஸ்வரனென றும், மஹாதேவனென றும், மஹேசுவரனென றும், பர மேசுவர னென றும், காரணனென றுஞ் சொல்லுநதன் மையுண்மையால, அநீஸ்வரதவாதி டசணங்களுக குரி யவிஷ்ணுவாதி ஈஸ்வரர்களுடையபரதவமதலைகட்டா தெனவறிக இநதஸ்நுதயாததங்களை யுப்பபிரமஹணங்க ளாக வெளிப்படுத்தும் இதர பிரமாணங்களை யு மிளிப பிரகாசப படுத்துவாம்.

கீதையில், அரஜுன கண்ணைப்பார்த்து “சுக்ஷ்ம ஸ்ரீராம க்ஷீரே” என்று வினவியகால டில, “சுக்ஷ்ம ஸ்ரீராம” என்று விடையளித்ததன்றி “சுக்ஷ்ம ஸ்ரீராம” என்று கூறியதுண்டோ? பிரமஹசபத்த தால சிவனையே அநாதவிடங்களில பாரதத்திற படிசு கப்படடிருத்தல காண்க. (சுருமமெனும்விருக்கத்தின வேரா வாகணனெனறி சாருமுணமைப, பிரமமுமநதணருமெனப பே சியதாலவேதமுனி பிரமமெனப, தொருமைகவழநீயெனறே பா ணடவகைகாக்குநலத்தொன்றநாளும், வருமுறைமாகேசபசு பஞ் றினைவாழதநுலம் வயங்குமனறே.) என்ற வசனத்தாலும், அதனாதத பூர்த்திகு “ஸ்ரீராம க்ஷீரே” என்று போந்த மூலவசனத்தாலும் உண்மைவிளங்கும இதில, கிருஷ்ணனையும், பிரமஹததையும், பிரமஹண ளையுங் கூறப்பட டிருத்தலால கிருஷ்ணனைக்காட்டிலும் பிரம்ஹமென்பது வேறாயுள்ளதென்று விவேகிக்கத்தக

[illegible]

காசிகாண்டத்தில், “ஹ்ருஷிகேஷா”¹ ஐய்யஸ்வயந்தி. வரூபேக்ஷா ஜிதாபரமேஸ்வர:” எனனும வசனத்தால் பூமி, ஆகாசம், சொாககம, இந்திரன், அகனி, எமன், வருணன், சந்திரன் முதலிய யாவனாயும் பிறப்

பித்தவன் சிவன் என்று வெளிப்பட்டது ஸ்காந்தத
தில், “*ममङ्गस्त्वैःसंभूतं ब्रह्म नारायणं*” என னும
வசனத்தால பிரமஹதேவனும, விஷ்ணுவும் பரமேசுவ
ரனுடைய திருமேனியினின்று முண்டாகிய வேவையி
லிருந்து பிறந்ததாகள என்று பெறப்பட்டது. இவ்ங்க
புராணத்தில், “*दक्षिणाक्षरं ब्रह्म वासुदेवस्य*” என
னும் வசனத்தால சிவபெருமானுடைய தக்ஷிணங்கத
தில் பிரம்ஹாவும், வாமாங்கததில் விஷ்ணுவும் பிறந்தா
ர்களென்று வெளிப்பட்டது. ஆதிதயபுராணத்தில் “*ब्र
ह्मविष्णुःशक्राग्निः*” *जलधरःपुरुषोत्तमः।* *सुरासुरासृष्टिसूता* *सं
तस्यैर्विद्वत्तमः।* *ब्रह्मविष्णुःशक्राग्निः* *संस्तुतः।* *संस्तुतः।*” என
னும் வசனத்தால நாசரஹிதமானவனும, சகலத்துக
குங் காரணபூதனவனும எவனோ, அநதபரமேஸ்வ
ரனால பிரமஹா, விஷ்ணு, சூரியன், அகனி, ஜலம், எமன்
முதலான சுராகளும், அசுராகளும் பிறப்பிக்கப்பட்டா
ர்கள என்று பெறப்பட்டது. இன்னுங் காசிகாண்டத
தில் “*जगत्सर्वं*” *ब्रह्मैवास्मि*” என னும வச
னத்தால விஷ்ணுவானவா சிவனுடைய வாமாங்கததில்
தானும், தக்ஷிணங்கததில் பிரமஹாவும் பிறந்ததாகச்
சொன்னொன்று வெளிப்பட்டது. இப்படி இன்னும்
அநதப பிரமாணங்களுண்டாகையால, ஸ்ரீபரமசிவனே
ஜகத்காரணப பொருளென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. வே
தங்களிலும், உபநிஷதங்களிலும், புராணங்களிலும்,
இதிஹாஸங்களிலும் ஒதோதனமையாகச் சிவபரதவத்தை
விளக்கலால விஷ்ணுவுக்கே பரதவமுண்டென்றழவந்த
முடிச்சுர்முதலீமதம் நிரசிக்கப்பட்டது. இவைகளை வி
சாரித்தறியும் புண்ணியமினறிச் சிலபூரவபட்ச ஸ்ருதி
களையும், சிலபுராணவசனங்களையும், தாமேகற்பித்துக
கொண்ட சில அபததவசனங்களையும் பிரமாணமாகக்
கொண்டு விஷ்ணுவுக்குப்பரதவங்கூறிச் சிவாபகாஷத

தை நாட்டமுயலுங் கழுதைகளுடைய அதன்பிரஸங்க
மினிச செல்லாதெனவறிக. பாஞ்சரத்திரிகளுக்கு குண
டாபிருக்குரு சுருதிகளையெல்லாம் விசாரித்து அவற்றி
ன்கொளவயிவ்வளவினதென்பதை மேலேபரிஷ்கரித்து
விட்டோ மாகையால, நானமுகன் சங்கரனைப்படைத்
தான் என்று கத்தியழுது காலங்கடத்திவருந் தங்கள்
து தூவழக்கத்தை யினியொழித்துவிடுவாராக. உத்தர
ராமாயணத்தில், “: स्तोत्रं धाम्नाम् वीर्यं चरन्तः। धनं च
सुखं च मनुष्याः सुखं यो गच्छन्ति । नान्यथा स्तोत्रं धाम्नाम् च
स्वयं यो गच्छन्ति । सुखं च मनुष्याः सुखं यो गच्छन्ति ।
स्तोत्रं धाम्नाम् च स्वयं यो गच्छन्ति ” என்னும் ஸ்ரீராம
வசனத்தால் விஷ்ணுவானவர் நிதிநிறை செய்துகொண்
டிருக்குரு சமயத்தில் பிரம்ஹதேவர் அவருடைய காப்
பத்திற பிரவேசித்தனர். மஹாயோகியாயுள்ளவநதப்
பிரமஹாவானவர் அவரைப் பகவானென்று தெரிந்து
கொண்டு அந்தவிஷ்ணுவினுடைய நாபியினின்றும் ஸ்வ
ராகவசத்தைத் தரித்தவராகி வெளிப்பட்டனர். அப்படி
யுண்டான மஹாபிரபுவானவர் பூமியையும், வாயுவை
யும், பாவதங்களையும், விருட்சங்களோடு கூடிய தேசங்
களையும் ஸ்ருஷ்டிக்குமபடி இச்சைகொண்டனர் என்று
வெளிப்பட்டது இந்த வசனத்தால் விஷ்ணுவினுடைய
நாபியில் பிரமஹதேவர் பிறநதானபதனுடைய ரஹ
ஸ்யம் வெளியாயவிட்டதனால், நானமுகன் சங்கரனைப்
படைத்தானென்பது அடிபட்டுப்போனபடியே நாராய
ணன் நானமுகனைப் படைத்தானென்பதுங் காலேவாரிக
கொண்டது விஷ்ணுவினுடைய நாபியில் பிறப்பதற்கு
முன்னரே பிரமஹாவினது பிரஸ்தாபமும், பிரம்ஹா
வினது நெறியிற்பிறப்பதற்கு முன்னரே உருத்திரரது
பிரஸ்தாபமுங் கேட்கப்படுகையால் பிரமஹாவுக்கு விஷ்
ணுவும், உருத்திரருக்குப் பிரமமாவும் ஜநகர்களாகா!

வுக்கு அடங்காததுமாகிய சிவபாரம்ப்யத்தை யாரோ அளவிட்டுகாக்கவல்லாரா? (அரண்பெருமை, யினனுமபலகோடியில் லையோ யாமிருந்த, சொன்னபொழுதேதொலையுமோ) என்றருளிச்செய்த இரட்டையாக்கள் தெய்வத் திருவாக்கின்படியே எங்கள் பெருவாழ்வாகிய ஸ்ரீ பரசிவப் பிரபுவினது பரமகாரணதவ நிருபணஞ்செய்வதில் யாமுயிமமடடி லுபரதியடைந்தாம்.

இனி வேறுவிசேட மொன்றைப் பிரஸ்தாபித்து நிருபணஞ்செய்வாம். சில பிரஜைஞயில்லாத மூடாக்கள்தாங்கள் வேதமுழுதையுங் கரைகண்டவர்களாக வெண்ணிக்கொண்டு வேதத்தில் நாலாவதுமூர்த்தியாக வெளிப்பட்டபொருள் நிராகுணமாவதொன்றெழிய ஸகுணமாவது கூடாதெனவும், சைவவழிததாந்தத்தாற் பெறப்பட்ட பதிப்பொருள் ஸ்ரீருத்ரவாசகத்தாற் பிரதிபாதிக்கப்படுவதால், அவவுருத்திரராகிய ஸகுணமூர்த்தியை வேதம் நாலாவது பொருளாகக் கூறினதில்லை யெனவும், நாலாவது மூர்த்தியாக வேதத்தில் வெளிப்பட்டபொருள் நிராகுணப்பொருளே யாமெனவும், சைவமுடிவை அதிககிரமித்தபரத்தவநிச்சயமுடையது வைதிகமுடிவாகுமெனவும் பிரஸங்கித்து மகிழாரிற்பா இதனே முறையே பரியாலோசிப்பாம். நிராகுணம் என்பது குணம் என்னும் பிரஸ்தாப மிலவழியமையாது. அவை ஸதவராஜஸ் தமஸுகளென வேதத்திறுளுனே கேட்கப்படுகையால், அன்னமாயாகுண விசிட்டப்பொருளன்றென்பதேநிராகுணப்பொருளுக்கு இலக்கணமாய்முடியும். வேதமுதலியகலைகளில் எந்தெந்தவிடங்களில் நிராக்ருணச் சித்தப்பிரயோகமுண்டாகுமோ, அவையெல்லாமஸதவாதிசுணங்களையே பிரதிபாதிக்குமென்பதுமலிததம். இந் தஸதவாதிசுணங்கள் மாயாஸஹிதமாவதால், மாயாஸம் பந்த மெய்தாதபொருளே குணத்திப்பொருள், அல்லது

நிர்க்குணப்பொருள் என்று சொல்லுந தகைமைபெறும
 இதனால், நிர்க்குணஸபதததாற்பெறப்படு முணமை பிர
 கிருதியதீததவமேயன்றி வேறில்லை. பிரகிருதி, மாயை
 யென்பனவாதி பரியாயநாமங்களைப் பெற்ற பாசத்தை
 அபிககிரமித்தபொருளென்பதே அதனுணமைக் கருத
 தாம். வேதத்தில் நாலாவது பொருளைப் பிரஸ்தாபிச
 கையில் “*ஃஷஹுதீதஃஷஹுதீதஃஷஹுதீதஃ*” என்றுபிரயோ
 கமிருப்பதால் அநத நாலாவதுபொருள் சிவவாசகத்தா
 ல் வெளிப்பட்டது, இநதஸிவவவாசகம் யோகஸூடிகளா
 ல் சைவாகதேயுரிததெனபதைத் தத்திகாரிசள நாமமே
 நிலைக்கப்பண்ணும். சைவரலலாத வேனையசமயிகள் அந
 த ஸிவஸப்தத்தை அவஸரவினியோகமாகக் கிரகித்து
 ஆளப்புகினும் இரவலாகமுடியுமன்றி ஸொநதமாவதில
 லை. ஆதமவாதியாகிய மாயாவாதியும், விஷ்ணுவாதியாகி
 ய பாஞ்சராததிரியுமே பீண்டுமுகிய விசாரணைகருரிய
 வராவா. ஆதமாவேபொருள் என்றுகூறுமொருவனைநோ
 க்கி உன்னுடைய கடவுளயாவா? நீயாவன? என்று மற
 ரெருவன் வினவுகையில் அவன் சிவனேகடவுளென்று
 ம், யான்சைவனென்றுங் கூறவிசையானல்லவா? அப்ப
 டியே பாஞ்சராததிரியுஞ்சொல்லவிசையானல்லவா? சை
 வலித்தாந்தியோவெனின், “தெயவஞ்சிவனே சிவனருளசம
 ம், சைவஞ்சிவத்தொடுசமபநதம்” என்று பெருமகிழ்ச்சி
 யோடு சனப்யேறமுந்துவன. இதனால், நாலாவது பொ
 ருளைச் சிவவாசகத்தாற பிரதிபாதிக்குஞ் சுருதி சைவ
 லித்தாந்தபரமாகவே முடிந்தது. இநத ஸிவஸப்தத்தை
 மற்றெருசுருதியில் (சிவயேவகேவல) என்று பிரதிபாதிப
 பதால் ஸிவேதரபதார்த்தாபாவ முண்டாகின்றது. ஏஷ
 காரணம்பந்தத்தோடு சிவவாசகம்பிரகாசிப்பதுபோலவே
 சிவஸப்தபரியாயங்களாகிய ருத்ரபிரமஹஸபதங்களும்
 பிரகாசிக்கின்றன. எங்ஙனமெனின், (ஏகமேவருஃ ஷோ) என

வும், (ஏகமேவாதவிஜீயமபரமஹா) எனவும் போந்த ஸ்ருதிக
 ளேசானறும் இந்தவிசாரததால சிவஸுபதமும், நுதர
 ஸுபதமும், பிரமஹஸுபதமும் ஒருபொருளையே பிரதிபா
 திப்பனவாகிச சைவேதரவிததாந்திகளுக்கும் தூரமாய
 வீடும. இந்தமுன்று ஸ்ருதிகளும் சைவபரதவவாசகங்க
 ளாகவே விததிததலால் தத்திரிகதங்களாகிய விததாந்
 தங்கட்கே அவைகிகதவம் ஸமபராபதமாகும் சிவநுதர
 பதங்களைப்போலாது பிரமஹஸுபதம் ஆதமவாதிகளுக்கு
 ம, பாஞ்சராததிரிகளுக்கும் விசேடவிநியோகமாமெனி
 ன, அதுவுங்கூடாது எங்ஙனமெனின், சிவநுதரஸுபத
 க்களிற் சோந்திருப்பதுபோல விஷ்ணுவாதிபதங்களை
 டு ஏவகாரஸமபநதமுண்டாக விலையாகையால், ஏவ
 காரஸமபநதத்தைப்பெற்றிருக்கும் பிரமஹஸுபதம் வை
 ஷ்ணவம், அல்லது வேறு எந்த ஸமயங்களுக்கேனும்,
 விநியோகமாவதெங்ஙனம்? (நாராயணபரமஹா) என்ற
 து முதலிய ஸ்ருதிகளால் நாராயணருக்குப் பிரமஹஸுபத
 ம் பெறப்பட்டதெனின், பிரமஹஸுபநதத்தைப் பெற
 ற்பொருள்களையெல்லாம் பிரமஹம் என்று லட்சணையா
 ற சொல்லுவதுண்டாகையால், விரோதமில்லையென்ற
 றிக விளக்குமுறிந்தது என்கையில் விளக்கின் ஸமபநத
 ததைப்பெற்ற விளக்குததண்டுமுறிந்தது என்று லட்ச
 ணையாறகிரகிப்பது உசிதமானபடி யுறிநதிடுக. நாராய
 ணன் பரப்பிரமஹம் எனபது கொண்டே நாராயணனு
 க்குப் பிரமஹம் வேறெனபது தொனிககின்றது இது
 போலச் சிவனபரப்பிரமஹம் என்று வேதத்திற சொல்
 லப்பட்டவிலலை. பிரமஹம் சிவனுக்கு வேறுகாததொன்
 றுகையால் அன்னமபிரமஹம், பிரானன் பிரமஹம்,
 எனபனவாதி பிரயோகங்களும்றிநதிடுக. சிவமே பிர
 மஹமும், பிரமஹமேசிவமுமாகையால், நாராயணன் பர
 ப்பிரமஹம் என்றபடி சிவன் பரப்பிரமஹம் என்றாவது,

பிரம்ஹம் சிவம் என்றாவது பிரஸ்தாபிக்கவிடவில்லை. அஹம்பிரமஹம், அஹம்ஸிவம் என்றுசேதனனுக்குஅது ஸந்தானமுண்டாயிருப்பதுபோலவேயன்றோநாராயண திஸம்ஸ்தமானவாகட்கும் பிரமஹதவம், அல்லதுசிவத வம் சாஸ்திரங்களிறகேட்கப்படுகின்றன? ஆதமாவே பிர மஹம், அல்லது ஆதமாவேசிவம் என்றும்பிரயோகங்களு ண்டாகையால ஆதமவாதிகளுக்கும் லட்சணையால் பிரம ஹதவம் உபசரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பிரமஹம் என பதற்கு வேதம், வேளவி, மந்திரம், பிரமன, விஷ்ணு, அகனி, சூரியன், சந்திரன், முனிவா, முத்தி, ஈசனென னும்பொருள்க ளுண்டாயிருத்தலால் மேற்கூறிய லட்ச ணையே அமைவுடைத்து சிவனுடையநாமங்களில்(பசுபதி பரமன்)எனவும் (ஈசனநற்பரன்) எனவும்பிரயோகங்களிரு க்கின்றமையால் (பரமன்-தற்பரன்) எனபது* பங்கஜதிருட் டாநதப்படி ருடிநாமங்களாகவமைந்தன. பசுக்களிறற்றலை மைபெற்ற விஷ்ணுவுக்கே பிரமஹம் எனனும் பெயா றிலைக்காதபோது ஏனைய ஸாமானய பசுக்களுக்கு அநத பபிரமஹம் எனனும்பெயா ஸொநதமாகும் என்று பா ராட்டும ஆதமவாதிகளுடைய கதி யென்னுமென்பதை விஸ்தரிக்கவும் வேண்டுமோ? தேவியென்றும், பகவதி யென்றுஞ் சிவஸூக்திகு நாமங்களுண்டாயிருத்தலையோ சிக்கையில சக்திமானாகிய சிவனுக்குத தேவன் என்றும், பகவன் என்றும் முறையே நாமங்களுரிமையென்பது விததிக்கின்றது. ஸரஸ்வதி, லட்சுமி யென்பவாகளு க்கு அந்தப்பெயாக ளுண்டாகாமையால், அவர்களைப் பத்தினிகளாகவுடைய பிரமன் விஷ்ணு என்பவர்களுக் குத தேவன், பகவன் எனனும் பெயர்கொருபோது முண்டாகா. இப்படியேயன்றோ (பிரம்ஹ்) என்று பிரம ஹத்தின் ஸக்தியாதனோக்கிச் சிவஸூக்திகோர நாமமு ண்டாயிருக்கின்றது? (பிரமக்கழகதி) என்று பார்வதிபா

ருககே திராவிடத் திருநாமமுண்டாபிருத்தலையுங்கண்டு
நாணது புறச்சமயிகள் வீணஞ்சூதாக்கமிடுதல அவாவினை
யாய முடிந்தது. “ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ” என்று பிராடடி
யினது திருநாமங்கள் அமரவிமஹாதி கோஸங்கன்ற
படிக்கப்பட்டிருத்தலையுங் கண்டுதெளிக. இந்தப் பிரவி
தத்ததால, பிரமஹமெனப் தொருபொருள் சிவனையன
றி வேறுகிடையாதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. இவவு
ண்மைதேராது பிரமஹமவேறு, சிவமவேறு என்று சா
திப்பார்களெனின, சிவஸபத்ததால நாலாவது பொரு
ள் வேதத்திற றொளிக்கப்பட்டதுபோலப் பிரமஹஸப
தத்தால ஐந்தாவது பொருளொன்று தொளிக்கப்படல
வேண்டும். அங்ஙனமிலலாமையால் நாலாவதுபொரு
ளாகத் தொளிக்கப்பட்ட சிவஸபத்ததுககே பிரமஹ
ருதரஸப்தங்களை பரியாயங்களாகி நிலையுதல பெறும்.
நாலாவதுபொருள் சிவமென்றாலும், ருதரனென்றாலு
ம், பிரமஹமென்றாலும் ஏகராதத்திலேயே பரிவ்ஸான
முண்டாவதால சைவேதரமாகக்கங்களுக்கு அவை ஸா
தகமாகமாட்டா. இந்த நாலாவதுபொருளை (ஸாவைஸ்வ
ர்யஸமபந்நஸ்ஸமபு:) என்று சம்புசபத்ததால நிரூபண
ஞ்செயது பிரமஹவிஷ்ணு ருதராகளை நிஷேதித்திருக்கு
ஞ் சுருதி பரியாலோசனையாலும் உண்மை நிலையுதல
பெறும். இங்கே பெறப்பட்ட சிவஸமபுருதரபிரமஹ
ஸப்தங்களையன்றி, ஈஸ்வர-மஹேஸ்வர-பரமேஸ்வர ஸப்தங்க
ளும், ஈஸ்வர-மஹேஸ்வராத ஸப்தங்களும் ஒருபொரு
ளையே பிரதிபாதித்து விஷ்ணுவாதிகளுக்கு விஷயமாகா
மையால், யாவும் சைவஸித்ததாந்திகள் பரமாகவே முடி
ந்தன. “ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ” எனவும், “ஸ்ரீஸ்ரீ
ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ” எனவும், போந்த நிகண்டு
வசனங்களாலும் உண்மைகண்டடங்குக. இப்படிவிசாரி
த்தறியாத நிரூபடர்கள் ஸ்ரீருக்ரவாசகத்தாறபெறப்பட

டபொருள் குணமூர்த்தியென றும, ஏனைய வாசகங்களாற் பெறப்பட்ட பொருள் நிராக் குணப்பொருளென றுங் கத் தியுழாநிற்பா. அந் தோதனததையுந் தொலைவிப்பா ம (ஏகேய உருதோநதந் தியபாடதஸே) என று இத் தரவிவசசே தமுண்டாகக் கூறிய மையால், இது குணருத் தரபரமாதல கூடாது குணமூர்த்திபரமாகக் கொண்டால், ஏவகாரத் தால் நிராக் குணப்பொருளுக்கு அபாவமுண்டாய விடும குணருத் தரரை விசாரிக்கையில், பிரமஹ விஷ்ணுக்களோ டி சோநது மூவராக வெண்ணப்படுவதால் மூன்றாவது மூர்த்தியாகவே நிச்சயிக்கப்படுகின்றனா. மூன்றாவது மூர்த்தியாகிய குணருத் தரரையே ஷே சுருதியாற் கிரகிக் கிற்போது (சதுர்த்தமமந்யநே) என்ற ஸ்ருதிக் கு என்ன கதிதேடுவது? மூன்றாவது க் குமேவிலையென றும, நா லாவதொன்று ண்டென்று ண் சுருதிகள் விரோதித் ததுக் கூறவாகையால், ருத் தரவாசகத் தாற் கூறிய சுருதியைக் குணமூர்த்திபரமாகக் கிரகித் த மூடாகூற்று முற்றுங் கண்டிக்கப்பட்டது. பிரமஹ விஷ்ணுக்களாகிய குணமூ ர்த்திகளைச் சுருதிகள் பிரதிபாதிக்குமாபோல குணருத் த ருக்கென்று சுருதிகள் தனித் தனி வேண்டப்படா. நாம ரூபங்களால் துரியமூர்த்தியோடு ஸாமயம்பெற்றிருப்ப வராதலால், துரியமூர்த்திக் குரியன யாவும் அவருக்குப் சரிக் கப்படுமெனக். விஷ்ணுவாதிகளுக்கும் பரமகாரண தவ முபசாரமேயாகையால், உருத்திரரிடத்தில் யாம காட்டிய நியாயம் ஸாமஞ்சஸமேபெற்றது. உபசரிக் கிற காலையிலும் பிரமனிலுயாநத் தவா விஷ்ணுவும், விஷ்ணு விலுயாநத் தவா உருத்திரரும் என்பது இனிதுபோத் த லால், அதயுத் தகாஷ்மூர்த்தியாகிய உருத்திரநாத து ரியமூர்த்தி ஸ்தானத் திற் கொள்ளுவிதிலுந் தவறுண்டாகாது. விஷ்ணுவினுடைய உறுப்புமயிரா லுண்டா ன கிருஷ்ணனையும், வெள்ளைமயிரா லுண்டான ப் பரம

னையுமே அமரமாதனோககி ஸாக்ஷாதவிஷ்ணுவாகச்சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகையில, அநேகவித ஸாமயததையடைந்திருக்குங் குணருத்ரரைத் துரியமூர்த்தியேயாக வுபசரிப்பதி லென்னதாழவுண்டாகும்” துரியருத்ரருக்கும், ஏனையருத்ரர்களுக்கும் பேதநதெரியவேண்டின, உதகாஷாபகாஷங்களுக்கப் பிரஸ்தாபிக்கு மிடங்களில உதகாஷமெல்லாந் துரியருத்ரபரமாகவும், அபகாஷமெல்லாம ஏனையருத்ரபரமாகவுங் கொள்ளவேண்டிய தெனது பராசரபுராணத்தில வியவஸ்தையுண்டாகக் கூறியிருப்பதே போதும் ‘‘युष्मन् ईश्वरं चैव शृणुष्वैषम् । पुराणैश्च ईश्वरं च शृणुष्वैषम् । ब्रह्मैषम् पुराणैश्च यो वक्ष्ये श्रुत्यर्थम् । रुद्राण्यैश्च ईश्वरं चैव ॥ १० । इन्द्राण्यैश्च पुराणैश्च शृणुष्वैषम् । रुद्राण्यैश्च यो वक्ष्ये श्रुत्यर्थम् । इन्द्राण्यैश्च पुराणैश्च शृणुष्वैषम् । अश्वत्थान्यैश्च यो वक्ष्ये श्रुत्यर्थम् ॥’’ எனனும வசனமே அதுவாகையால் யாம விசேஷிததுபாபது அவசியமன்று. இந்நவசனத்தால் துரியருத்ரருக்கும், ஏனையருத்ரர்களுக்கும் பேதமவெளிப்பட்டமையால், இப்படியே முழுதுங் கொள்ளத்தக்கது. வீரபத்திரா தக்ஷயாக மழித்ததும், சர்பமூர்த்தி நருஸிம்ஹததையடித்ததும், பைரவமூர்த்தி பிரமஹசிரசசேதஞ்செய்ததும், விஷ்ணு வினது ரகதபிக்ஷயேற்றதும், வாமன்னது முதுகெலுமபை யுடைத்ததும், கணபதி மதஸய வராகமூர்த்திக ளோக காவபங்கஞ்செய்ததும், ஸ்கநதா கூாமத்தின குடி கெடச்செய்ததுமாகிய வுதகாஷங்களையாவும் துரியருத்ர பரமாகவே சாஸ்திரங்கள் விதந்துகாக்கும். அவதாரங் களில நடந்த மஹிமையெல்லாம மூலவிஷ்ணுபரமாக வே சாஸ்திரங்கள் விதந்தபடி. இந்நப பிரவசநவிசேஷத்தால் துரியருத்ரா வேறு, குணருத்ரா வேறு எனவும், ஸ்ரீருத்ரவாசகத்தாலஜகதகாரணதவநிருபணஞ்செ

ய்யுளு சுருதிகளுத துரியமூர்த்தியே விஷயமெனவும், பிரமஹ சிவவாசகங்களால் பெறப்பட்ட சுருதிகளுக்கும், ஸ்ரீருத்ரவாசகத்தாற் பெறப்பட்ட சுருதிகளுக்கும் பேதங்கிடையாதெனவும், ஷே பிரமஹசிவவாசகங்களால் வெளிப்பட்ட சுருதிகள் நிராகுணப்பொருளுக்கே விஷயமெனந்து ஸாவாபத்தமெனவுஞ்சாதிக்கப்பட்டது

ஆயின், வேதாதிகளில் நிராகுணப்பிரயோகமுண்டாயிருப்பதற்கு என்னகதியெனின், மாயா ஸம்பந்தமாகிய திரிகுணரஹிததவமென்பதேயாம். குணஞ்ஞாய மாயிருப்ப தொருபொருள் நாலாவது பொருளாகுகையில், அதற்கு நாமரூபங்களும், அவைகட்கேற்ற விவகாரங்களுங் கூடாவாகையால், ருத்ரன் - சங்கரன் என பன்வாதி நாமங்களும், உமாஸஹாயதவம் - நீலகண்டதவமிதயாதி ரூபங்களும், அவைகளுக்கேற்ற விவகாரங்களுங் கூடுமென்ப தென்னையெனின், “सर्वज्ञोऽक्षरः सर्वभूतहिते रतः” என்ற சுருதி பரியாலோசனையால் அது விளங்கும். ஒருபுருஷனது கையும், கையினிடத்துக்கோலும் அந்தப் புருஷனுடைய அபின்ன சகதியும், பின்ன சகதியுமாகக் கொள்ளப்படும அபின்ன சகதியைத் தாதாநமிய சகதியென்றும், பின்ன சகதியைப் பரிகரஹ சகதியென்றும் பதிநூல்களுக்காகும். ஒருவன் மறறொருவனைக் கையாலு மடிக்கலாம், கையிலுள்ள கோலாலு மடிக்கலாம். இந்த நியாயப்பரியாலோசனையால் பரமேஸ்வரனுக்குப் பரிகரஹசகதி மாயையும், தாதாநமியசக்தி ஞானமு மெனவறிவது விவேகிகள் ஸமமதம். ஞானந்தானே சித்தென்னும் வேறு நாமத்தைப்பெறும். அதனால், அந்த ஸக்தியை ஞான ஸகதியென்றும், சிற்சக்தியென்றும் விவேகிப் பர்மேலோர். ஷே சித்தை முதலாகவுடைய முதல்

சைவ சூ ள ர ம ணி.

ஸத்தென்று சொல்லப்படும். ஷெ ஞானம் என்பதையே ஸ்வஸுக்திபாகவுடைய பரமன் அந்த ஞானமே திருவுருவாகச் சகளீகரித்தலாலன்றோ அவரைச் சித்கனமூர்த்தி யென்று வேதாதிகள கோஷிக்கின்றன? ஞானகனமும், மாயாகனமும் திருமேனிகள் கேட்கப்படுகையால், ஞானமாகிய சித்கனத் திருமேனி துரிய நுதரருக்கும், மாயாகனத்திருமேனி குணநுதரருக்கும் அமையும் இந்த விசாரத்தால நிராகுணப்பொருளுக்கு எப்படி நாமரூபவிவகாரங்க ஞுண்டாகலாமென்றெழுந்த வினாக்கள் நசித்து விட்டன (சாஹோ மாயையன்று காண்பது சாதினனால்) என்ற பிரமாணத்தாலும் மறிந்திடுக. இவ்வுணமைதேராத பரனுக்கு உருவமுண்டென்றால், அதனை யுபாதியெனுகூறி அருவமே நைஜமென்றும், ரூபமில்லாதபடியே குண விவகாரங்களுங்கிடையா வென்றுந் சாதித்து அலக்க ணுதுவாராக்கு இன்னும் அறிவுறுத்துவாம் (உலகம் பதாரத்த மெல்லாமுருவமோடருவமா?, நிலங்குமொன்று நுகாநில நயநிலையே போல, வலகிலாவநிலை மருவமெயெனினியாபுது, குலவிய பதாரத்தத்தொன்றாகக் கூடுவனாதிக்கிடாயே) என்ற தெய்வவுரையால் அருவம், உருவம் என்னும் வேறு பாடுகளாக மாயாகாரிய பதாரத்தங்கள் விளங்குமெனவும், பரனை அருவமென்னில, அந்த மாயா பதாரத்தங்களிலொன்றாய் விடுவனெனவும் வெளிப்பட்டது இதைப் பரியாலோசிக்கையில், உருவத்தைப் போலவே அருவமுந் தோஷகிரஸ்தமாகி யொதுக்கவேண்டி யிருப்பதால் உருவம், அல்லது அருவம் என்பதுகொண்டே பரனுக்குயாவு தாழவுகள் கூறுவது கூடாதெனவும், அதத்திருமேனிகளுக்குக் காரணப்பொருளை விசாரிப்பது கொண்டே அவையாவு தாழவுகள் வித்திப்பது கூடுமெனவும் ஏற்படுகின்றது. குண நுதரருக்கு மாயையில் உருவாதிமூன்று திருமேனிகளும், துரிய நுதரருக்குச்

சிற சத்தியில் உருவாதி மூன்று திருமேனிகளும் உண்
டாவதால் உருவந்தாழ்ந்தது, அருவமுயாந்தது என்று
கூறுநதூவாதம் நிரீஸ்தமாயவிட்டது. மாயையி லுண்
டான திருமேனிகள் தாழ்நதனவும், சிறசத்தியிலுண
டான திருமேனிகள் உயாநதனவும் என்றறியத்தக்கது.
இப்படியே மாயாகுணம், ஞானகுணமாதிகள் கொள்
ளப்படுமாகையால், இந்த ரஹஸ்யநதெரியாமல் நிராகு
ணம் என்றமாததிரததானே ருதராதிநாமங்களும், உமா
ஸஹாயத்வாதிருபகுணங்களுந் துரியமூாததிக்குக்கிடை
யாவென ஹூளையிடுவது தொலைந்துபோயிற்றெனக். இன
னு மிதை விஸதரிகுகில் குணருதரா சேதனாகளில் துல
யரும், துரியருதரா பதிப்பொருளுமாவா சேதனாக
ளுக்கு அவரில் விஜாதிகமான மாயையிற்றதுவாதிக
ளுண்டாகும். பசுபதிகு அங்ஙனமன்று சேதனாகளி
லொருவனாககொண்டொருவருக்குப் படாககைமுன
னிலைகளாற பெருமானுபகரிப்பதுண்டாகையாலன்றோ
பிரமவிஷ்ணுருதராதியாகள காரணகாததாக ளாயினா ?
உபகாரத்தைப் பெறுஞ்சேதனாகளும், உபகாரத்தைத்
தருஞ்சேதனாகளுமாக ஜீவகோடிகளையும், திரிமூாததி
களையுங்கொளவதே மரபு. உபகாரத்தைப்பெறுவிப்பவ
ரும், உபகாரத்தைத்தருவிப்பவருமாகப் பதியைக்கொள்
வதுமன்றோ மரபாயமுடியும்? இப்படி யுபகாரிகளும் பசு
பதிக்குண்டான திருமேனி ஆதமாககளிட மன்றேசுரர
தவருளகாரணமாகப் பொன்னே பூஷணமாகத்திரிநதது
போலவும், ஜலமே ஆலங்கடடியாகத் தடித்ததுபோலவு
ஞ்சோநததொன்றும். இவவுணமைபற்றியேயன்றோ சி
வன்கொண்டதிருமேனியை அருடடிருமேனியென்று
சைவநூல்கள் கூறுகின்றன? அவ்வருளெனபதும சக்தி
யைவிட்டொருமுதலன்றாகையால் அதனை அருட்சக்தி
யென்று கூறுவர் மேலோர். இந்த விசாரத்தால் துரிய

பிரகிருதி யதிதனாற் கூடாது. கூடாதபோது ஹேயகுணரஹிதன் எனபது வித்திகமடடாது. வாசுதேவனுக்கு அதிகராகிய குணருத்ரருக்கே மாயையைக் கடப்பது கூடாதபோது அவவாசுதேவனை ஹேயகுணரஹிதன் என்பது எங்ஙனங்கூடும்? வாசுதேவனைப்போலவே குணருத்ரரும் மாயாசபளிதராகுகைபில, எங்ஙனே குணருத்ரா அதிகராதல கூடுமெனின, பனறியைப்போலவே பசுவும், பஞ்சமனைப்போலவே பிராமஹண்ணுநதேகங்களைத் தாங்கினகாலததும் முறையே அவற்றின றுரதமயங்களைப் பகுத்தறிவதுணடாகையால, யாம குணருத்ரருக்குக் கூறியவுக்காஷம் தாழாது விஷ்ணுவைப்போலவே குணருத்ரருஞ் சிவைகதேசியாகிறபோது விஷ்ணுவுக்குச் சநமரணங்கள் கேட்கப்பட்டபடியே அவருக்கு முண்டாகாவோவெனின, ஒருக்காலு முண்டாகா. எங்ஙனமெனின, பசுக்கள் பரிபாக முதிர்ச்சிகாரணமாகவே யுயராத சநமங்களையும், அதிகாரங்களை யும், ஞானமோக்ஷங்களை யு மடைவ துணடாகையால, பசுபதியாகிய ஸ்ரீருத்ரஸாமயத்தை யடைந்த வோ ஜீவன மீண்டுங் கீழிட்டபிறவிகளில் வந்துமுலாது. அப்படியே பதியினது திருவடியின்பதையடைந்தனுபவியாநிற்கும். அநதருத்ரப்பிராபதியின கீழிட்ட விஷ்ணுவாதிகளுக்குச் சநமரணமுண்டாதல கூடும். உயாரத பரிபாகம் வித்தியாமையால. நேற்றுமுநதாநாள நாய, நரிமுதலிய சந்மங்களைத் தாங்கியிருந்த வோஜீவனருளே இன்றுநாள்களில் விஷ்ணுருத்ரர்களாக அதிகாரத்தைப் பெறக்கூடுமாகையால, அங்ஙனம் பெறுபவர்களில் விஷ்ணு ஜநமத்திலிருந்து ருத்ரஜநமத்தையடைவதும், ருத்ரஜநமத்திலிருந்து ஜநமநாசம் பெறுவதும் வித்திககும். இநதஜநமங்களில் விஷ்ணுவாக விருந்து அதிகாரத்தை நடத்தவேண்டிய காலவரைக்குள் இடை

யிலுண்டாகு மபராதததால பலபிறவிகள ஸம்பவிதத்
 லுங்கூடும். அபபடிப பிறநதிறநது முடிநதவுடன் பழை
 யபடியே விஷ்ணுவாகிச் சிவப்பிரஸாத விசேஷததால
 ருதரஸ்தானத்தை யடைநதாலு மடையும். அல்லது
 கீழிடடஜநங்களிலபராதமிகுதியால வநதுமுனரூலுமு
 மூலம் உருத்திரஸ்தானத்தை யடையும்வரையுமே இவ்
 வஸங்கதங்கள் கேட்கப்படும். அநதருதராதிகார விதிதி
 யநநதரம பாசததுக்கு வலிவுகுன்றிவிடுவதால், அவ்வ
 திகாரம நடைபெற்று வருங்காலத்து ஓரபராதமும்
 உண்டாக விடமில்லை. அல்லாமலும், சிவதயானமதிகரி
 ததலும் மேலிடத்திற பிரஸதாபித்தோமாகையால், உத்
 காஷமேயனறி அபகாஷப்பிரஸங்கதது கிடமேயிலலை
 விஷ்ணுவுக்கு உருத்திரப்பிராபதியுண்டாவதை மேலிட
 ததில் ஸ்ரீ ஜ்ஞானஸம்பநத வளவல விஷ்ணுவுக்குச் சிவ
 ஸாஸுபயங்கொடுத்ததையாம பிரஸங்கித்திருப்பதா லும்
 றியலாம். ஸ்ரீருதரஸாமய மடைநதபின்னா ஜீவஸுபதப்பி
 ரஸங்கம் உசிதம்பெறுது. அதைவிரிப்பாம் பசு எனபது
 பாசபததப்பொருளேயன்றோ? பாசத்தோடுவிலகியவழி
 அபபசுவென்னும் பெயர் கூடாதன்றோ? அநதப்பாசம்
 நித்தியமாகையால் அறித்தததையடையாதாயினும், அத
 னசக்திக்குன்றும். சக்திக்குன்றிவிரவுதலால் பாசமிருக்கிற
 தென்றாவது, இல்லை யென்றாவது சொல்ல முடியாது
 இருக்கிறதென்று சொல்லமுடியாமையால், பசுவென்
 றுசொல்வதிற பின்னிடவேண்டியிருக்கின்றது. இல்லை
 யென்று சொல்லமுடியாமையால், பதியென்று சொல்
 வதிற பின்னிடவேண்டியிருக்கின்றது. இந்தவிலக்கணத்
 தை நோக்கியேயன்றோ குணருதரரைப் பசுவாக்கத்திற
 படித்ததோடு பதியாகவு முபசரித்திருக்கின்றனா பூர
 னீகர்கள்? விஷ்ணுவாதி கீழிடடவதிகாரங்களில் பாசக்ஷ
 யமுண்டாகாமையால் பதியென்னு முபசாரம் பவிஷ்

௭௮ .பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

எ ன னு ம

டம் பெறுது. ஆண்டும ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிகளென னுமதிகா
ரசத்திகள் அதிஷ்டிததலால ஒருவாறு காரணதவநிருப்
ணஸமாததனங் கூடும். இதை மேலிடங்களில யாமபிர
ஸதாபித்திருப்பதானாலுங் கண்டுணாக. உருத்திரரிடநிக
முங் கிருதயங்களும் பரணையனநிடவாமையால ஜகஜ்ஜ
நமாதி பரமகாரணதவம் துரியமூர்த்திககேயனறி யேனை
யோர்க்குபசாரமென்பதி லொருஸந்தேகமுமின்று. சிவ
ராகள பஞ்சகிருதயஞ்செய்யாக்களெனவும், அன்றோசி
வாதுபவமொன்றினுக்கே யுரியவாக்களெனவுஞ் சைவநூ
ல்கள கூறுமுணமையு மிதனானே விளங்கும். ஆதமாக
களுக்கு மலநிவிாததியுண்டாகின்றமையால, சிவஸமா
நதவ முண்டாகிச் சிவனைப்போலவே பஞ்சகிருதயஞ்
செய்யாநிறகுமென்னுஞ் சைவேகதேசிகள் படசமு மி
தனால் நிரஸனத்தைப் பெறும். இருளினின்றும் விலகி
யகண்ணானது கதிரொளியையனறித தானே யொரு
பொருளைக் காணவும், மறறொன்றுக்குக் காட்டாக நிற
கவுமாகிய தன்மை யெய்தினலலது பாசநீங்கிய பசவுக்
குப் பஞ்சகிருதயத்தை ஸ்வதநதிரமாகக் கூறுதல்கூடா
து. ஸாமயம், அலலது ஸமானம் எனபதனுடைய வில
ககணத்தைத் துரியருதரருக்கும், குணருதரருக்கும் யா
ம் காட்டிய ஸம்பநதங்களே பிரகாசிப்பிக்கும். அந்தக்
குணருதரர் முகதியடைகிறபோது ஸாரூப்யாதிஸாம்யா
திசயமொழிநது ஸாயுஜ்ய ஸாமபிராஜ்ய மெயதுவர். இவ
வுண்மைகளை யறியாது ஸமானவாதங்கூறி அலககணுறு
தலும் அஸாமஞ்சஸமாய முடிந்தது.

இது காறுஞ்செய்துவந்த விசாரததால மூன்று
மூர்த்திகளும், துரியமூர்த்தி யொருவருமாக நாலுமூர்த
திகளே வெளிப்பட்டனர். இவர்களில் முதன் மூன்று
மூர்த்திகளுக்கும் ஸ்ருஷ்டியாதி மூன்றுகிருதயங்களும்,
துரியமூர்த்திக்கு அமமூவருடைய அநதராதமாவாயிரு

நது அவாகளுடைய கிருதயங்களை நடைபெறுவிகருங் கிருதயமும் பிரலித்திககினறன. இங்ஙனமாக, பஞ்சகிருதயங்களைப்பற்றிய பிரஸ்தாபம் மேலிடத்திற செய்த தெனனையெனின, ஸ்ருஷ்டியாதிமூனறுகிருதயங்களோ டி திரோபவாநுகரஹங்கள சோநது பஞ்சகிருதயப பிரஸங்கமுண்டாம். இவ்விரண்டு கிருத்யங்கட்கும் மஹேஸ்வர ஸதாசிவமூர்த்திகள் காததாக்களாவா இவ்விரண்டுமூர்த்திகளுந் துரியமூர்த்திககு வேறானவரல்லா துரியமூர்த்தியினுடைய சித்கனும்ஸங்கனென றறியத்தக்கது நாலாவதுமூர்த்தியெனறும், துரியமூர்த்தியெனறும் தனிததனி மஹேஸ்வரனாயும், ஸதாபரிவமூர்த்தியையுஞ் சொல்லலாம் இவ்விரண்டு மூர்த்திகளுந் துரியமூர்த்தியே யாகினறமையை அவாகளுடைய கிருதயங்களே சான்றுகூறும் எங்ஙனமெனின, பிரமஹா ஸ்ருஷ்டிககினறவா, விஷ்ணுமூர்த்தி ரக்ஷிககினறவா, உருத்திரா ஸமஹரிககினறவா. இம்மூவாகிருதயங்களும ஜடமாகிய தநுவாதிகளிடத்தனறிச சித்தாகிய ஆனமஸம்பநதததைப்பெற்றில. திரோபவாநுகரஹங்கள ஜடத்துக கலலவெனபதனால், ஆதமாவுககென்றே வித்திககின்றது. ஆத்மநாதராகிய துரியமூர்த்திககனறி ஆதமலாபதைச்செய்தல கூடாதனறே? ஆகவே, ஆதமலாபங்களாகிய திரோபவாநுகரஹங்களைச் செய்யுங் காத்தாகளை யெவராகக கொள்வது? ஆத்மநாதராகிய துரிய மூர்த்தியில வேறாகாதவொன்பதே நிச்சயம். இதற்கு வேதஸம்மத முண்டோவெனின, வேதத்துககுஞ் சிவாகமத்துககும் பேதமினமையை ஸ்ரீபாஷ்யகாராதிகள் வசனத்தாலும், அநநத யுக்தியநுபவங்களாலும் யாமபிரலித்தஞ் செய்திருக்கின்றேற மாயினுஞ் சிவாகமங்களிறபடிக்கப்படும் பஞ்சகிருத்யத்தையும், பஞ்சகாததாக்களையும் ஈண்டு உபநிஷத்து வாயிலாகவேபிரகாசம்பண்ணுகின்றேறும். பஞ்

கூடாமையால குணம், குணத்தையுடையது என்று துவைத விததியுண்டாவது கூடாதெனபா. பிரகாசம், பிரகாசி எனனுமவை யொன்றே யாவதுபோல குணம் குணியெனப்பவை யொன்றே யாகுமெனபா பிரகாசம் எனப் தொன்றும், பிரகாசி என்பதொன்றுமாகப் பிரிபடாது ஒன்றென்பதற்கும், இரண்டென்பதற்கு மிடஞ்செய்யாமலிருப்பதுகொண்டேயன்றோ (அத்தவிதம்) என னுஞ்சொல்லுககு வேதத்திலிடங்கொடுத்தது? (பண்ணையுமோசையும் போலப்பழமனுவு, மெண்ணுஞ்சுவையும்போலென குமா, மண்ணுந், அத்துவிதமாந் லருமறைகளென்றெனது, தத்துவிதமென்றையுமாந்) என்று ஆசாரியாகூறியவுண்மையுமன்றோ அத்துவிதச்சொற்பத்தைப்பிரகாசிப்பித்தது? அம்மாயாவாதிக்கள ஏகமென்று கூறியபடி குணிகுணங்களை யாம் இரண்டென்று கூறினாலொழிய எம்மவித தாநதம் தோஷத்தை யடையமாட்டாது. (ஒன்றுகாமலிரண்டாகாம - லொன்றுமிரண்டு மின்றாகாமல்) என்று சைவ நூல்களில் அத்துவிதவிலக்கணம் பிரஸங்கிக்கப்பட்டிருத்தலும் மேலுண்மையைநிறுத்தும். இதனால், ஞானம், ஞானத்தையுடைய பொருள் எனனுங் குணகுணிகளை யொன்றே யென்றும், அத்துவிதம் என்பதற்கு ஒன்றே பொருளென்றுங்கூறுஞ் குணியவாதம் சுருணடுபோய் விட்டது. இரதப் பிரவசனத்தால குணஞ்ஞயமா யுள்ளது பிரமஹம் எனுகூறி, நிராகுண லட்சணத்தை அவலம்பிக்ருந் தூமதம் நீளச்செவியனமதமாகவே முடிநதது. கிரணமில்லாத சந்திரனாவது, சந்திரனையல்லாத கிரணமாவது தனித்தனியுளவோ? உளவாயினன்றோ ஞானமாகிய குணமில்லாத பிரமமாவது, பிரமமாகிய குணியை யல்லாத ஞானமாவது ஒன்றையொன்றே பேட்சியாமல் ஜீவித்தல்கூடும? அப்போதுதானன்றோ அநதத் துனமதம் நனமதமாகும்? (வெண்டுகளுங் கிரணமும்) என்று குணிகுண ஸம்பந்தத்தை மேலோர்

தம நிலைதளராது நின்றது. இந்த ஞானமூர்த்தியையும், மாயாகுணமூர்த்திகளையும் பேதநதோன்றக்கூறுஞ் சில பிரமாணவாக்கியங்களையு மீண்டுதகரிப்பாம். சூதஸம் ஹிதையில், “ఉమార్థవిగ్రహక్షణా త్రిణీత్రాచంద్రశేఖరా నిలగ్నివాస రానంద ప్రమోదానందప్రియ! బ్రహ్మజ్ఞానమహాదేవ రుహస్యగుణ మూర్తిః” எனனும வசனத்தால, உமாராதத் திகரஹ ஸவரூபரும், திரிநேததிரரும், சந்திரசூடரும், நீலகண்டரும், ஆநந்தத் தாண்டவ மூர்த்தியுமாகிய பரமசிவம் குணமூர்த்திகளாகிய பிரமஹவிஷ்ணுருத்ரர்களால் உபாஸிக்கப்படுகின்றா என்று பெறப்பட்டது. அண்டு உபாஸகர்களே குணமூர்த்திகளென்றமையால் உபாஸ்யனாக குணாதீதா, அல்லது நிராகுண மூர்த்தியென்று கொள்வது தானே போதரும். நிராகுணப்பொருளாகப்போந்த வுபாஸ்யரை உமாஸஹாயத்வாத் தி வாணனைகளால் பிரஸ்தாபித்திருப்பதற்குச் சூனயவாதிகள என்னசொல்வார்களோதெரியாது “ఉమహానామహామேధ்யంప్రభుః, త్రిలోకసంహితకంఠప్రభుః, భగవానునిర్వృత్తభూతయోని సమస్తసాక్షిః తమసంపన్నాత్” எனனுங் கைவలய ஸ்ருதியாலுந் துரியமூர்த்தி யிலக்கணம் வெளிப்பட்டது. இந்த வுபநிஷத் திற பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பொருளைக் குணமூர்த்தியென்றல சாலாது எங்ஙனமெனின, அந்நப் பொருளைத் தியானிப்பவன் இருளைக் கடப்பனென்றும், அங்ஙனங் கடப்பிக்கும் ஸம்ஸ்தஸாக்ஷியும், தமோதீதமுமா யுள்ளது என்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருத்தலால் துரியமூர்த்திபிரஸங்கமே நிலைக்கும். குணமூர்த்திக்ருத் தமோதீதப்பிரஸங்கமும், உபாஸகரை இருங்குமேற்போகச் செய்யுநதன்மையுமுண்டாகாமையால், அவனாததுரியமூர்த்தியாகிய நாலாவது மூர்த்தியென்றறிவதே ஸத்துக்கள துணிபாம். “సాక్షీశ్చోక్తவான்నిర్గుణః” எனவும், “తేభ్యోనిలక్షణస్సాక్షీ చిన్మ త్రోహంసదాశివః” எனவும் போந்த

எனனும

ஸ்ருதிகளுமன்றோ நிகரகுணப்பொருளும், ஸாவஸாக்ஷி யுமாகுந் துரியசிவத்தின மஹிமையைப் பிரகாசிப்பித்த ன? இத்யாதி வசனப்பிரமாணங்களாலும், மேலகாட டிய நியாயவிஸ்தாரங்களாலுந் துரிய சிவமே ஜகத்கார ணவஸதுவெனபது இனிது சாதிக்கப்பட்டமையால், நம்முடிசஞ்ஞாமுதலியமுத விஷ்ணுபரதவமும், சிவநிந தையும் நாயகுலைப்பாகவே முடிந்தது.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

அஅ பாஞ்சராத் திரமதசபேடிகை

எ ன னு ம

யடைந்தது. இவ்விஷயத்தில் அநதததுஷ்டாகள வெகு வாகப் பிதறறுவதுணடாகையால, வேறு பிரமாணங்க ளைத் தேடாது வேதங்களுையே யாம பிரமாணமாகத்தே டினேம். இநதவிடத்தில் அவர்களுடைய வீண்ஜாலம் செல்லாதாகையால இனி அவாகள வாயைமூடிக்கொண டோடவேண்டியதே! அநதப் பிரமஹவிஷ்ணுககள் சிவ னுடைய சிரஸ்ஸையும், பாதத்தையுந் தேடிககாணுதொ ழிகையில், பிரமஹதேவா விஷ்ணுவினிடத்திற் பொய பேசியதற்காகவே (பூசையுங்கோயிலும் போகவென்றன) என்று சிவன்கொடுத்தசாபமும் வெளிப்பட்டது மாரி, இருளன், காட்டேரி, கறுப்பன், மாடன், இரிசி இதயா தியர்களுக்கெல்லாங் கோயிலும் பூசையும் உலகத்திலிரு க்கும்போது திரிமூர்த்திகளி லொருவராகிய ஸருஷ்டிகா த்தாவுக்குக் கோயிலல்லாமற் போயவிட்டது புதுமை யேயன்றோ? பிரமஹ விஷ்ணுக்கள சிவனைத் தேடினார்க ளென்பதற்கு இதுவுமன்றோ ஸாட்சியாகின்றது? பாஞ் சராத் திர விததாரதப்படி விஷ்ணுவுக்குப் பிரமஹா கு றைந்தவரும், பிரமஹாவுக்கு உருத்திரா குறைந்தவரும் னன்றோ? துரியருதரர் அவாகளுக் கங்கீகாரமிலலை யாகை யால, அவர்விஷயம்இங்குவேணடாம். குணருதரராயே அவர் மதப்படுக்கொண்டகாலத்தும் மூவரிலும் பெரிய வராகிய விஷ்ணுவைக்காட்டிலும் அவவுருத்திரருக்கே கோயிலும் பூசையும் அதிகரித்திருப்ப தெனனே?

விஷ்ணுவுக்கு (க0அ) திருப்பதிகளே யன்றோ பிரமாணவிததமாபுள்ளன? சிவபெருமானுக்கோ வெ னின், (க00அ) திருப்பதிகள பிரமாண விததம். இவை யாவும் ஆசாரியாகளது திருப்பதிகங்களைப் பெற்றன. வேணும் (எ஁ச) திருப்பதிகளுக்குப் பதிகங்கள் அப பிரத்யக்ஷமாயவிட்டன. எஞ்சிய (உஎச) திருப்பதி களுக்குமாத் திரமே திருப்பதிகங்கள் இப்போதிருக்கின்

றன. இவற்றின் விவரம், சோழநாட்டில் (கக0) ம், ஈழ
நாட்டில் (உ) ம், பாண்டிநாட்டில் (கச) ம், சேரநாட்
டில் (க) ம், கொங்குநாட்டில் (எ) ம், நடுநாட்டில் (உஉ)
ம், தொண்டைநாட்டில் (ஙஉ) ம், துளுவநாட்டில் (க)
ம், வடநாட்டில் (ரு) ம், ஆக ஆறியவேண்டியது. இப்
போது பதினாறுகளோடிருக்கும் தலங்களே விஷ்ணுக்ஷே
த்திரங்களுக்கு இரண்டுபங்கதிகமாவதால், பதிகம் மறை
ந்த க்ஷேத்திரங்களுயுஞ் சோததால் பத்தும்பங்கதிக
மாகின்றது பிரம்ஹாவுக்குக் குறைந்த உருத்திரருக்கு
இவ்வளவு வைபவமுண்டாகிறபோது, அந்நப பிரம்ஹா
வுக்கென்று ஒருகுட்டிச்சுவராயினு முண்டாகாமற் போ
னவாறெனனை? அவருக்காகப் பரிந்து வக்கில்களாக
வரத்தக்கவர்களும் ஒருவருமில்லாமற் போனதெனனை?
இப்படி நேரிட்ட வஸந்தாபபததால், இந்தப்பீடை யிப்
படியே தொலையாமல் என்கே விஷ்ணுதலையிலு மேறிக
குத்திது அவரையும் பிடித்தாட்டப் போகிறதோவென
றெண்ணிக்கொண்டு பிரம்ஹாவுக்குக் கோயிலிலாத
காரணம் பிருகுவிட்ட சாபத்தாலென்று அப்பாஞ்சரா
த்திரிகள் பரிகாரம் தேடிக் கொண்டனர். விஷ்ணுவான
வா பன்றிவடிவெடுத்துச் சிவனபாதத்தைத் தேடியஸ
ங்கதி வேதத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் விஷயம் அவ
ர்களறியாதவராகையால், வீணகடம்க்கதையாகப் பிரு
குசாபத்தை ய்பேட்சித்தார்கள். எத்தனைசாபங்களைப்
பிரம்ஹாவுக்குத் தேடிவைத்தாலும் விஷ்ணுவானவர்
சிவனபாதத்தைத் தேடினொன்பதற்குப் பரிகாரமுண்
டாகப் போகிறதில்லை ஆயின, பிருகுசாபம் பிரம்ஹா
வுக்குண்டான திலையோவெனின், உண்டானாலும், உ
ண்டாகாவிட்டாலும் எமக்கென்னை? பிரம்ஹாவுக்குச்
சிவன்கொடுத்த சாபத்தை அது குறுக்கேவந்து தடுக்கு
மோ? சிவன் சாபங்கொடுத்ததுபோலவே பிருகுவும்

சாபங்கொடுத்ததாக முடியுமன்றிச் சிவன் சாபங்கொடுக்கவில்லையென்று சொல்ல விடமுண்டாகாது.

சிவன் பிரமஹாவுக்குச் சாபங்கொடுத்த காரணத்தை மேலே யாம காட்டினோ மாகையால், அந்தப் பிரமஹாவுக்குப் பிருகுமுனிவன் சாபங்கொடுத்தகாரணத்தையுங் கொஞ்சம் யோசிப்பாம். பிருகுமுனிவன் திரிமூர்த்திகளில் யாவா பரததுவப் பொருள் என்று பரிட்சிக்கத் தொடங்கி அவர்களிடம் போனதாகவும், அவர்களில் சிவனிடம் போனகாலையில், அச்சிவனது பிரஜாபதிக்குச் சாபங் கொடுத்தா னென்றும், பிரமனிடம் போனகாலையில், அவனுக்குக் கோயிலிலலாமற்போகச் சாபங்கொடுத்தானென்றும், விஷ்ணுவினிடம் போனகாலையில், அவரைத் தனகாலுதையோடு முடித்தானென்றும் பாஞ்சராத் திரிகள புலம்புவா. இவற்றுள் சிவனுடைய பிரஜாபதிக்கு அந்தப்பிருகுவிட சாபப் பிரஸங்கத்தை மேலிட ததில் விசாரித்துப் பரிஷ்கரித்துவிட்டோம். விஷ்ணுவிஷயமோவெனின், அந்தப்பிருகுமுனிவன் விஷ்ணுவினிடம்போய் அவரை யோருதை யுதைத்ததாகவும், விஷ்ணுவானவாஉடனேயெழுந்த, அந்தமுனிவனுடைய பாதத்தைக் கையாற் பற்றிக்கொண்டு தேவரது பாதங்கள் நொந்தனவோவென்றுபச்சரித்ததாகவும், அதனால் மகிழ்ந்து இவனே ஸதவருபியென்று மெச்சி அந்தமுனிவன் விஷ்ணு பரதவத்தை நாட்டினதாகவும் அவர்களவிதநதுபாபா இப்படியும் ஓரவலட்சணகதையுண்டாகுமா? பிருகு வென்பவன் ஓர் பக. விஷ்ணுவோ பரததவப்பொருள். பதியினுடையலட்சணத்தைப் பகககளினியுதைக்கொடுத்தேயன்றோ அறிந்துகொள்ளவேண்டும்? அந்தப் பிருகு செய்த பரிட்சையால் அவனுடைய ஸந்தேகந்திரந்ததன்றி யேனையோரதுஸந்தேகந்திரந்ததா? ஒவ்வொருவரும்இனி உதைத்தே

யன்றோ பாககவேண்டும்? விஷ்ணுவுக்கென்ன கிரகசா
ரமிருநது அவனிடம உதைபட்டாரோதெரியாது. அவ
னிடம உதைபட்டதக்க சாபம் வேறு எந்தரிஷிகொடுத்
தானோ தெரியாது கொஞ்சமாவது மனங்கூசாமல தாங்
கள பரமபதியாகக்கொண்டிருக்கும் விஷ்ணுவைப் பிரு
குமுனிவன் காலேத்தூக்கி யுதைத்துப் பரததுவங்கண்டு
பிடித்தான் என்று எழுதிவைத்துக்கொண்ட அவாவி
னையிருந்தவாறு அந்தோகொடிது ' கொடிது !! சிவன்
பரதத்தை விஷ்ணு தேடினா எனபதை விரோதித்த
பாவமேயன்றோ பிருகுவினுடைய காலுதை யுண்டா
விஷ்ணுவென்று சொல்லி மதிழநேரிட்டது? பிருகுவை
யோரா பசவும், விஷ்ணுவை யோரா பசவுமாகச் சைவா
கள் கொண்டவாகளாகையால், இரண்டு பசுக்களும்
ஒன்றையொன்றுதைத்துக்கொள்ளுதல கூடுமென்றும்,
விஷ்ணுவினிடம பகைபாராட்டிய நெஞ்சுடையவனாத்
தலால் அந்தப்பகை காரணமாகவே அந்தமுனிவன் விஷ்
ணுவை யொருவேளை யுதைத்திருந்தாலு மிருக்கலாமெ
ன்றும் யாம் சொன்னாலுஞ் சொல்லலாம் யாழ் மப்ப
டிச் சொல்லமாட்டோமே! உண்மை விபவங்களையே
யன்றிப் பொய்க்கதைகளை யாம் சொல்ல வேண்டிய
அவசியமுமில்லை. உண்மையான கதைகள் இப்படிப்பட்ட
ஆபாஸங்களுக்கிடமுஞ்செய்யா. இன்னும் விரிககிற்
பெருகும்

இது நிறக, பிரம்ஹாவுக்கு அந்தப் பிருகு விட்ட
சாபமே பிரகிருத் விசாரணைக்குரியது. ஒருவன் மற்
றொருவனுக்குச் சாபமிடுகையில், எந்த விஷயமாகச்
சாபங் கொடுக்கப்படுகிறதோ, அந்தவிஷயத்தில சாபத்
தையேறபோனைக காட்டிலும் இடுவோன் கௌரவஸ்
தனாயிருத்தலவேண்டும். பிரம்ஹாவுக்குக் கோயிலும்
பூசையும் போகப் பிருகு சபித்ததுண்டானால், அந்தப்

என னு ம

பிருகுவுக்குக் கோயிலும், பூசையும் உலகத்தி லிருக்க வேண்டும். கோயிலையிழந்த பிரமஹாவுக்குச் சிவனால சிரச்சேதமுண்டானபடிப் பிருகுவுக்குஞ் சிவனாலம்சை போயிற்று. மீண்டுஞ் செம்போததுமயிரைப் பரிபவ முண்டாக அவனுக்கு வீரபத்திரா கொடுத்தனா. இவ வளவு ஹீனஸ்திதியிலிருக்கும் அந்தப் பிருகுவால பிரம ஹாவுக்குக் கோயிலிலலாமற் போச்சதென்பது நம பதக்கதன்று. கோயிலைப் போக்குஞ்சுகதி அந்தப்பிரு குவுக்குண்டாயிருந்தால, கோயிலை யுண்டுபண்ணுஞ்சத் தியும் அவனுகிருந்திருக்கவேண்டும். அப்போது பிரம ஹாவுக்குக் கோயிலை அவனே போக்கியபடியே விஷ்ணு வுக்குக் கோயிலை அவனே நிலைபெறுவித்தான என்றுஞ் சொல்லவேண்டி வரும் பிரமஹா தன்னுடைய அபரா தத்தால முதலிறகோயிலைப் போக்கிக் கொண்டானாயி னும், பின்னாப் பிருகுவையிரந்து மீண்டுங்கோயிலையுண்டாக்கிக் கொள்ளலாம் ஆகக்வும், அழிகக்வும் வல்லவ னாயிருந்தால பிருகுவே யாவராலும் பூசிக்கத்தக்கவனாகி, ஊரிலுள்ள கோயில்களையெல்லாங் கொள்ளை கொண்டிருப்பன. இப்படிப் பரிஹலிப்பதற் கிடஞ் செய்வ தாகிய பிருகுமகிமை பேரிழவாகவே முடிந்தது. இன னும் பரியாலோசிக்கில, பரத்துவ பரிட்சை செய்ய வந்த அமமுனிவன அவனுடைய பரிட்சையில் நிலைக காத விதிருதாரிருவாருக்கும் ஸமதண்டனை செய யவேண்டியதன்றி யேற்றநதாழ்வாகச் செயதலக்டாது. பரத்துவமல்லாத பிரமனுக்குக் கோயிலைப்போக்கி விட டபடியே பரத்துவமல்லாத சிவனுக்குங் கோயிலைப் போக்கி விடவேண்டும். பரத்துவமாகிய விஷ்ணுவுக்கு மாத்திரமே கோயிலை அதுக்கிரகித்தல் வேண்டும். அப் போது அவர்கள் குற்றங்களும், குணமும் இனிது பிர காசிக்கும். பரத்துவமல்லாத விதி ருத்ரர்களுக்கு

கோயில்கள் போயவிட்டனவென்றும், பரததுவமாகிய விஷ்ணுக்குக் கோயில நிலைத்திருக்கின்றது என்றும் உலகில பிரலித்தியுண்டாம் அவரவா குற்றத்துக்குத் தக்கவாறு தண்டனை செய்ததெனின, விதிருதாரிருவ ரில யார அதிக குற்றமுடையவாகள்? பிரமஹாவென்று கொள்ளின, விஷ்ணுவை முதற்பரமாகவும், இரண்டா வதுபரம உருத்திரராகவும், மூன்றாவதுபரம பிரமஹாவா கவும் அன்றே அநதப்பிருகு ஏற்படுத்தியிருக்கவேண்டும். அங்ஙனமாயின, விஷ்ணுவைக்காட்டிலும் பிரமஹா தா முநதவன், அவனைக் காட்டிலுஞ் சிவன தாமுநதவன் என்று பாஞ்சராததிரிகள் புலம்புவது கூடாது பிரம ஹா ராஜசன, சிவனதாமசனென்று குறைப்பதுகூடா து. பிரமஹா அதிக குற்றமுடையவ னல்லன்-உருத்திர னே யெனக்கொள்ளின, அற்பகுற்றமுஞ்செய்யாத விஷ் ணுவைக்காட்டிலும் அதிகபூஜயதையுண்டாக அவவுரு, ி திரருக்குக் கோயில்கள் பலவுண்டாதலை அவன் போக காதது எனனை? அற்பகுற்றஞ்செய்த பிரமஹாவுக்கே கோயில்களும், பூசைகளும் போயவிடச் சபித்தவன் அதிக குற்றஞ்செய்த சிவனுக்கு அங்ஙனஞ்செய்யாத விதமெனனை? சிவனுடைய பிரஜாபதிகஞ்ச சாபங் கொடுத்ததே போதுமென்று சலித்துவிட்டானபோலு ம். பிரம்ஹாவுக்கும் பிரஜாபதியென்று பேராகையால இரண்டு பிரஜாபதிகளுஞ்ச சாபமிடத்தக்க பேராற்ற லைப் பிருகுவுக்குத் தேடிவைத்துவிட்டு, அவனால் விஷ் ணு பரதவத்தை நாட்டிக்கொண்ட அப்பாஞ்சராததிரி கள் விவேகத்தை யெவ்வளவென்றுதான் யாமெடுத்தது சசொலவது? சிவனால் பிரமஹாவுக்குச் சாபமுண்டா ச்சுது என்றபடியே விஷ்ணுவுக்கு எல்லா வதுக்கிரகமு ம அவதோ செயதாரொன்று சொல்ல யாம பின்னிடு வேமா? கோடி கோடியாகப் பிரமாணங்களுண்டாகை

யால யாம அஞ்சமாட்டோம். பொய பேசிய பிரம்ஹாவுக்குப் பூசையுங்கோயிலும் போகச்செய்தும், மெய பேசிய விஷ்ணுவுக்குப் பூசையுங்கோயிலும் பொருநதசெய்தும் சிவபெருமான தமது கருணையைக் காட்டியபடியறிக்க. விஷ்ணுவுக்குப் பூசையுங்கோயிலும் அதுக்கிரகிதவளள்ளாதல பற்றியேயன்றோ சிவனுக்கு அதிகமஹிமையும், அதிககோயில்களும் வேதப் பிரவிததமாயின? பூசையும், கோயிலும் போகக்கொண்ட பிரமஹாசிவனையிரந்து, மீண்டும் அவற்றையடைதல கூடாதோவெனின், பெருங்கருணாசாலியாகிய சிவபெருமான அங்ஙனம் வேண்டிய பிரமஹாவுக்குப் பின்னா அதுக்கிரகஞ் செயததையு மறிவிப்பாம்.

பிரம்ஹதேவா சிவனேநோக்கித் தவங்கிடநது வருந்தித் தனக்கு நோந்த குறைவை நிவிர்த்தி செய்யும் படிப் பணிநதனா. அப்போது பகவான் பிரம்ஹாவைப் பார்த்து, பிராம்ஹணாகளுக்குச்செய்யும்பூசைகள் உன் பொருட்டாகக் கடவதென்றனா. இநதக்காரணம்பற்றியே யன்றோ பிராமஹணாகள யாவராலும் பூசிக்கப்பட வெருகினறனர்? பிராமஹணாகளுடைய வாசஸ்தலங்களைப் பிரமஹாலயங்களென்று தூலகளிறகூறப்பட்டிருப்பதுமறிக தேவாலயப்பிரமஹாலயபூசைகளை வேதாதிகள்விதந்தமையும்றிக. பிராமஹணாகளவசிப்பதற்கு அக்கிரஹாரப் பிரதிஷ்டைகள் யாவருஞ் செயவதுண்டன்றோ? தேவாலயங்களாகிய சிவவிஷ்ணு ஆலயங்களைப்போலவேயன்றோ அவற்றையுங்கொண்டு செய்கின்றனா? ஒவ்வொரு பிராமஹணபூசையும் பிரமஹாவினது பூசையாகையால பிரமஹாவுக்குச் சிவன செயதருளிய அதுக்கிரகத்தின் விசேஷம் வெளிப்பட்டது. இவ்வதுக்கிரகத்தைப்பெற்ற பிரமன மீண்டுஞ் சிவனைப்பணிநது தேவரீருடைய திருமுடியை நான கண்டதாகப் பொய்பேசிய

தற்கு உடனே சிட்சையுண்டானமையால் நான் கிருதா
ரத்தனாய் விட்டேன் இனி யெனக்கரிய தொன்றுமில்
லை. ஆகையால், எம்பெருமானே! எனக்கெட்டாத தேவ
ரீருடைய திருமுடியை நான தரிசிக்கவருள்செய்யவே
டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அப்போது பகவான் பிரம
ஹாவைப்பார்த்து, எம்மை நீயாவது விஷ்ணுவாவது
உங்கள போதத்தால் நீங்களே யறியவுங் காணவுங் கூ
டாதாகையால் யாம் அறிவித்ததாலறிவீராகக் காட்டுவி
த்தாற் காண்பீராக. ஆகையால், எம்முடைய திருமு
டியை யாமே காட்டுகின்றோம் அப்போது நீ கண்
பூசிக்கலாம் என்று அருளிச்செய்து மறைந்தனா.
அவ்வதுக்கிரஹ விசேஷத்தால் பிரமஹ தேவா (திருக்
கரஞ்) என்னும் பதியில் ஆதி சைவபிள்ளையாகப் பிற
ந்து குழந்தைப் பிராயத்தில் மஹாதேவரைப் பூசிக்கப்
போகையில் சுவாமி திருமுடி யெட்டாமற் போசுது.
அப்போது நிராமல சித்தத்தோடு ஸ்வாமியைப்பார்த்து
உன்னுடைய முடியை நீசாயத்தாலன்றி நான் எப்படிப்
பூசிப்பது என்று பேரன்புடன் வேண்டிய குழந்தைக்கு
முடிசாயத்துக் கொடுத்தனா குழந்தை மிக மகிழ்ந்து
ஸ்வாமி திருமுடியில் திருமஞ்சனாதினும், ஏனையபூசை
களுஞ்செய்து பூவஞானமுண்டாகித் தனக்கிருந்த
கவலை யொழிந்தது விரிஞ்சனாகிய பிரமஹா பூசித்த
காரணத்தால் (விரிஞ்சிபுரம்) என்று அந்ந் தேவத்திரம்
வழங்கப்பட்டுவருகின்றது (கானசாயுமெ ள்ளரிமலைக்கரசே
நினசழலநம்பினேன், ஊனசாயுஞ்சநம் மொழித்திடுவாய்கர லூர
னுகராய, மானசாயச்செவகை மழுவலஞ்சாய வணைநதகொன்றை
தீ, தேனசாயச்செம்பொற் றிருமேனிசாயத்த சிவக்கொழுந்தே.)
என்று படடினத்தடிகள் அருளிச்செய்த பிரமாணத்தா
லும் மேலுண்மை வெளிப்படுமெனக் இந்ந் அவஸரத்
திலும் பிரமஹாவுக்குச் சிவனமுடி யெட்டாமற் போன

கூக பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

எ ன னு ம

தாலும், சிவனகருணையா விரங்கித் தானேகாட்டினாரா தலாலும் பிரமஹா சிவனுடைய சிரஸஸைத் தேடிக் காணாமற்போயினா என்னும் வைதிகவித்தாந்தம் நிலை பெயராது நின்றது.

பிரம்ஹாவுக்குச் சிவன் மறுபடியும் அதுகிரகித் தகாலையில் ஸாக்ஷாததாக அவருக்குக் கோயிலபூசைக ளைக் கொடுக்காமல், பிரமஹானுமுகமாகக்கொடுத்ததெ ன்னையெனின், விஷ்ணுவுக்கும் பிரமஹாவுக்குமுள்ள தாரதமயங்களை விளக்கவேண்டியும், பிரமஹாவாயினும் அஸத்தியத்தாற்கேடுவிரையுமென்பதைநாட்டவேண்டி யும், அந்தப் பிரமஹணாகளதுபெருமைதோன்றவேண் டியும், தம்முடைய பாரமயத்தை நிலைப்பிக்கவேண்டியு மேயென்றறியத்தக்கது பிரமஹாவுக்கு ஏன் கோயிலி லையென்று ஒருவன் விசாரித்தால், சிவனுடைய பார மமம் வெளிப்படடு அவன் சிவனையே கடவுளென்று தெளிந்து வழிபட்டுக் கிருகாராதனாகலா மாகையால், சிவன் பிரமஹாவுக்கு உபகரித்த உபகாரத்தினை பிரயோ ஜனமாத்தென வெளிப்பட்டது இப்படி யொவ்வொன் றுக்கும் ஸமாதானமுண்டாகி யெய்துவித்தாந்தம் நிலை த்தலால், அவர்களகூறிய பிருகுசாபகத்தை கழுதைக் தையாகவே முடிந்தது. அவர்கள் பிருகுமூலமாக விஷ் ணுவுக்குக் கண்டுபிடித்த ஸதவகுணத்தை மேலிடத்தில் விசாரித்துத் தீர்மானித்திருக்கின்றோ மாகையால், விஷ் ணுபகவான் பரததவப்பொரு ளல்லவென்றும், பிருகு மூனிவன் பரத்துவத்தைக் கண்டுபிடிக்க வில்லையென்று ம் அவர்கள் கதையே சாட்சி கூறுகின்றது இந்த விய வஸ்தையால் பிரமஹாவும், விஷ்ணுவும் சிவனுடைய சிரஸஸையும் பரதததையுந் தேடிக் காணவில்லையென பது சாதிக்கப்பட்டதாகையால், அம்முடிசுஞாபபுலையர் விதண்டைபேசியது முரணியழிந்தது.

இன்னு மிவவிஷயத்தை கொஞ்சம விசாரிப்பாம். அம்பரீஷ்ணென்னு மரசனொருவன துவாதசிவிரதம் பூணடொழுதுகையில் சிவாமசராகிய தூவாசரானவா அநத விரதததைப் பங்கஞ்செய்யத் தொடங்கினானெனவும், அப்போது விஷ்ணுவானவா பகதனாகிய அம்பரீஷ்ணைக் காததுக்கொள்ளும்பொருட்டுத் தமது ஸுதரிசனம் எனனுஞ் சக்கரத்தை அமமுனிவாமேற பிரயோகித்தானெனவும், அப்போது முனிவா பயந்தோடும்படிப் பின்னே துரத்திச்சென்ற வந்தஸுதரிசனநதானே மலையுருவாக விப்போது காணப்படுகின்ற தெனவும், இதனால், அநத மலையை ஸுதரிசனகிரியென்று சொல்லுவா மேலோரெனவும், அதுவே திருவண்ணாமலையென்று பிரவித்திபெற்றிருக்கிறதெனவும் (ஸ்ரீவைஷ்ணவததம்) என்றுபேரிட்டு வெளிப்படுத்திய மாலத்திரட்டொன்றில் அவிசாரிமகனொருத்தன் வரைந்திருக்கின்றனன் கூரோசவிஜயம் எனனுஞ் சுவடியில், விஷ்ணுவானவா லோகஸருஷ்டியை ஸங்கற்பித்து ஸுதாஸ்ரம் எனனுஞ் சக்கரத்தை முதலிறப்படைத்து நீபோய உலகத்தைப் படைக்கக்கடவாயென்று விதித்தாரெனவும், அவ்வாஜைஞ்சினபடி ஸுதரிசனமானது லோகஸருஷ்டியைச் செய்யாது வாளாவிருக்கக்கண்டு பிரமஹாவைப்படைத்து ஜகதஸருஷ்டி செய்ய விதித்தாரெனவும், அவருமப்படியே வெகுதூரம் ஸருஷ்டி செய்யாமல் வாளாகிடக்கவுஞ் சிவனைப்படைத்து நீபோய ஜகதஸருஷ்டியைப் பண்ணக்கடவாயென்று விதித்தாரெனவும், அவருமப்படியே வாளாவிருந்துவிட்டாரெனவும், அநததரம் ஒருவராஹத்தைப்படைத்து நீபோய ஜகதஸருஷ்டிசெய்யக்கடவாயென்று விதித்தாரெனவும், அநத வராஹமானது அவ்வாஜைஞ்சைப் பரிபாலிப்பதாகச் சென்ற காலையில் பிரமஹாவானவா அநத வராஹத்தைப்பார்த்து நான் ஸ்ருஷ்டிகாததாவாக நியமிக்கப்பட்டு வந்திரு

கூஅ பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

எ ன னு ம

ககையில் நீ யெனக்கு விரோதமாக வந்தது எனனை யென்று இகலிவாதிடுகையில் முனசெனறவாகளிலொரு வராகிய ஸுதரிசனமூாததியானவா அவவிருவாகட்கும மதகியஸ்தராயநின்று வராஹமூாததியைப்பாராதது நீர லோகஸருஷ்டிசெய்யும் ஸாமாதகிய முளளவராயிருப பது ஸததியமானால் இதோ நான் பாவதருபமா யிருக்கி றேன - எனனை நீர்கெல்லும்பாரப்போமென்று சொன னொனவும், அப்போது வராஹமூாததியானவா அநத ஸுதரிசனகிரியைத் தனது கோரதநதங்களுற் பெயாத தெறிநதுவிட்ட துமலலாமல விகவருபங்கொண்டு அதி கவுகரத்துடன் ஸைவை சாதித்தாரொனவும், அதைக்க ண்ட ஸுதரிசனமூாததியும், பிரமஹ ருத்ராகளுங் கோ பநதணியவேணடித் துதித்தார்களெனவும், அப்போது ஸ்வாமியாகிய அநத வராஹமூாததியானவா பிரமஹ ருத்ராகளுக்கு முறையே ஆககலழித்தல்களை யுத்தியோ கங்களாகக்கொடுத்தாரொனவும், பின்னாச்சிவனுக்கு அந த ஸுதரிசனகிரியின் அடிவாரத்தில் ஓராலயம் பிரதிஷ் டைப்பண னுமபடியாகவும், தமக்கும் ஓராலயம் அவவிட த்திலபிரதிஷ்டிக்கும்படியாகவும் நியமித்தபடியே அமை க்கப்பட்டு உதஸவாதிக்கள் நடந்தேறிவந்தன வெனவும், சிலகாலத்திற்குப்பின் பு வலலாளரான எனபவன விஷ் ணுவினுடைய கோயிலமுதலியவற்றை யழித்ததுவிட்டா னெனவும், இப்படிப்பட்ட ஹேதுக்களால் திருவண்ணா மலையினதும் ஹிமை வெளிப்படுவதால் அநத விடத்தை விஷ்ணுவானவா சிவனது பாதத்தைத் தேடிக்காணுமற் போய்விட்டவிடமென்று சைவா கூறுவது சுததபொய யெனவும், மேற்போந்த விஷ்ணு மஹிமை யெல்லாடி ஜைமினிபாரதத்திற்குசொல்லப்படடிருக்கிறதெனவுங்கை கொண்டமட்டுமே எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

இருதிறக்கப்போதிகளெழுதிய சுவடிகளில் எதை யோ யாம கைக்கொள்வது? அம்பரீஷன் கதை மெய

யா? வராஹமூர்த்தி கதை மெய்யா? அம்பரீஷனது
 விரதத்தைத் தூவாசா பங்கஞ்செய்ய முயன்ற தெற்று
 கரு? பரீக்ஷாததமாகவாவது, அல்லது துன்மாகக
 மாகவாவது அது ஏற்படவேண்டும். பரீக்ஷாத்தமெ
 னின, அந்த விரதத்தை நிலைப்பிக்க வவாகருதினொன
 லமையும். அப்போது அமமுனிவரை ஸந்தரிசனர தூர
 தத வவசியமில்லை துன்மாககமாக வெனின, அது
 ஆஸ்திரவிரததியாக முடிந்தது அவரை முனிவொன்று
 கூறுதல சாலாது. தூவாஸனாத துன்மாககொன்று
 கொள்ளுகால, அததகையோரை வேதாதிகள விதந
 துரைப்பதுங்கூடாது. தூவாசரை வேதமவிதநதுநாத்
 தமையால, அதற்கும் அபிராமானயதவ முண்டாய
 விடும் பாரதம் ஸபாபாவததில ஜயவிஜயாகொன்னும
 விஷ்ணுதவாரபாலகாகள தூவாசரை மதியாதபோது
 அவர்களுக்கு அமமுனிவா சாபங்கொடுத்தாரொனவும்,
 அச்சாபத்தை நிவிரததிசெய்ய விஷ்ணுவால முடியா
 மல அமமுனிவரை யிரந்து நிவிரததியைத் தேடிககொ
 ண்டாரொனவுஞ் சொல்லப்பட டிருப்பதை யோசி
 ததபோகள அம்பரீஷனது விரதத்தைத் தூவாசர்
 பங்கஞ் செய்தாரொன்னுங் கதையினுணமையை அயி
 யாமற் போகாரகள. ஜயவிஜயொனபவாகள தங்களை
 விஷ்ணு பகதாகொன்றுகொண்ட வகநதைகாரண
 மாகவே தூவாசரை அவமதித்திழிந்தாராகளாகையால,
 அப்படியே அம்பரீஷனுந் தனனை மதித்து அமமுனி
 வரை யிகழந் திருந்தாலனயி அவா அவவரசனது விர
 தத்தைக்கெடுக்க முயலமாட்டார. அவவரசனது அகந்
 தைக்கெட முனிவா முயலுமிடத்து அமமுனிவரை யார்
 தானவிலக்கலாம்? அல்லது அவரை யாதுதான செய்ய
 முடியும்? விஷ்ணுவே அவராலோரா போது உதையுணர்
 ட ஞாபகமுடையராகளின அம்முனிவா யாவராலு
 மசைக்க முடியாத ஆற்றலுடையாரொன்பது வெளிப

படுகின்றது. இந்த விசாரத்தால விஷ்ணுபக்தா, சிவபக்தாகளுடைய தூனுகியப பிரஸங்கமுண்டாவதானிதை நிலைபிக்கவேண்டிச சபதேவனைத் ததீசியும், இந்திரத் தூயமனை அகஸ்தியரும் முறையே பங்கப்படுத்தியகதைகளையும் யாமிப்போது ஞாபகத்தி லூட்டுகின்றனம் இதை நோக்குழித தூவாசரை விஷ்ணுவினது சககரந துரத்தியதெனபது மெய்யோ பொய்யோ னெனபதை யாமசொலவ தவசியமன்று ததீசிமேலவிட்டபோது விஷ்ணுவினது சககரநதுககு வந்த கதியை யோசித்தால, அது தூவாசரைத் துரத்தும் துரத்தாது என்று வைதிகராயுள்ளபோகள் அறிநது சொல்லாமற் போகாரகள் இன்னும் அநதச சககரமானது சிவப்பிரஸாதத்தை யடைநதிருநத சூரனறம்பியாகிய தாரகனது மார்பில பதக்கமாக நினுவிட்டகதையை யோசித்தவாககு அது தூவாசரைத் துரத்தும் துரத்தாதா வென்பதிலுண்டான ஸநதேகம் ஏன நிவிரத்தியாகாது? இதயாதி பஹுப்பிரமானங்களுக்கு முன்னா அம்பரீஷணுககாத தூவாசரைத் துரத்திய சககரந தானே ஸுதரிசனகிரியென்று போபெற்று அண்ணாமலையென்னும் பிரவித்த நாமததாற பொலிநதிடுகின்ற தெனப புலம்பிய பெருமபுலையா மதம் எனகே நிலைக்கும்? கொஞ்சமேனும் லஜஜையினறி அநத மலையை அண்ணாமலையென்றும் அவா சொல்லுகிறார்களன்றோ? அண்ணாமலையென்றால் எட்டாத மலையென்று பொருளுண்டாவதறிநத பின்னா அதையாருக்கு எட்டாத மலையென்று அவா கொளவாரகள்? பிரமஹ விஷ்ணுககளுக்கே மேலுங்கமுமேட்டாத மலையை யிப்பேயாசள தங்களதாக எட்டப்பாராததா லெட்டுமா? இவார்கள விஷ்ணுககே யெட்டாத மலை யிவாருககு எப்படியெட்டும்? (சட்டாசாயின லெட்டெனமற்) எனபதைச சிநதித்து இனியாவது வாளாகிடப்பாராக

இனிக் கூரோசன கடடிவிட்ட குருடிககதையை யுங் கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம். ஊரிலுள்ள அழகு மாப்பிள்ளைகளெல்லாம் எனமாப்பிள்ளைகளென்று சொல்வாளொத்து இவன் தோழிகொண்ட வுதகாஷங்களை யெல்லாங் காட்டி முறையே மறுத்திடுவாம். அண்ணமலையேயன்றி, ஸ்ரீசிதம்பரம், சமலாலயம், காளத்தி, காசி முதலிய தலங்களும் விஷ்ணு ஸ்தலங்களென்றே சொப்பனங்கண்டு வாய்பிதழறி யிருக்கின்றன பஞ்சபூத சேஷத்திரங்கு ளொவ்வொன்றி னிடத்தும் சிவோதகாஷமும், விஷ்ணு அபகாஷமுமுண்டாவதாலும், விஷ்ணு ஸ்தலங்கள சிவசேஷத்திரங்களை நோக்கப்பதிலொருமடங்குங் காணப்படாமையாலும், உலக மெங்குஞ் சிவமயமாகவே காணப்படுவதாலும் யாவும் வைஷ்ணவ மென்றுசொல்ல ஆசைகொண்டு கூடியவனாயில் தெந தினம் பாடிப்பார்த்தான அவனெவ்வகை முயற்சிதேடினும் அவனுக்கு நோந்தபரிசு கண்குருடோடு முடிந்தமையால் அவனது வருசத்தைக்கண்டு ஸாதுக்க ளுஞ்சாவண்ணம் ஒருவாறு பரிநாரந தேடுவாம் செஷ்ஷத்திரங்களில் விஷ்ணுவ்குண்டாடின ஸம்பந்தங்களைச் (சிவாதித்யரதநாவளி - இரண்டாவது பாகத்தில) செவ்வனே காட்டியிருக்கின்றோ மாகையாலீண்டு விஸ்தரிககமனமில்லை பிரதிய வராஹமூர்த்தியினகதையே யீண்டு விசாரிக்கத்தக்கது விஷ்ணுவானவா ஜகத ஸருஷ்டியின்பொருட்டு ஸுதரிசனத்தை முதலிலுண்டாக்கினொன்று வேதத்தி லெங்காவது சொல்லப்பட முருகிறதா? ஸுதரிசனத்தையும், பிரஹ்மாவையும், உருத்திரனையும் ஒருவா பின்னொருவராக விஷ்ணுவானவா படைத்து அவர்களை ஸருஷ்டிக்குமபடி விடுத்தபோது அவர்களே ஸருஷ்டியாது வாளாகிடந்தனா? விஷ்ணு வினுடைய வுத்தேசத்துக்கு விரோதமாக அவர்கள் சோம்பிக்கிடந்ததெனின? அசகதியிலோ? அல்லது

அகங்காரத்தினுலோ? அசகதியினுலெனின, அததகையினனா ஸ்ருஷ்டிகக விதித்ததேயன்றே குறறமாகும்? அகங்காரத்தினுலெனின, அதிகாரிகளிலககணமறியாது விதித்ததாயன்றே முடியும்? அன்றியும், விதித்தவருக்கு கிஞ்சிஞ்ஞதவாதி தோஷங்களுமன்றே வந்தெய்தும்? முதலிலவிட்ட ஸூதரிசனத்தின றனமை யறிந்தபின்ன ராவது பிரமஹாவையோகயனாகப் படைக்கக்கூடாது? இரண்டுதடவையில பிசகினதுபோதாமல் உருத்திரனை பபடைத்த மூன்றாவது தடவையிலும் பிசகவேண்டுமா? நாலாவது விட்ட வராஹமூரத்தியாவது ஸ்ருஷ்டிபண்ணினாரென்னும் பிரஸங்கமுண்டாயிற்று? அவா போன ப்ரயோஜனம் ஸூதரிசனத்தின வேணாக கிணடியது மாததிரமாகவேயன்றே முடிந்தது? இதுநிறை, வராஹமூரத்தியைக் கண்டபோது பிரமஹா அவரோடிக் கலிநிறகையில் ஸூதரிசனமூரத்தி மத்தியஸ்தஞ்செய்ய வேண்டி மலையுருவான தெறறுக்கு? மத்தியஸ்தராவா இருதிருவருக்கும் பொதுவாயிருக்க வேண்டியதற்கு மாறாக அந்த ஸூதரிசனம் பிரமஹாவைவிட்டு வராஹமூரத்தியைமாததிரம் பரிட்சிக்கத் தொடங்கிய தெனனை? பிரமஹா வராகத்தையெதிர்த்து நின்றதுபோல ஸூதரிசனமுமன்றே வராகத்தை யெதிர்த்துநின்றது? இதுதானே மதயஸ்தா செய்கை? பிரஹ்மாவுடன் விஷ்ணுவானவா சண்டையிட்டபோது சிவனபாதத்தைத் தேடப் பன்றியானாரென்றுஞ் சைவபட்சத்துக்கொருசாரொக்க வேயன்றே வராகமூரத்தியானவா ஸூதரிசனகிரியைப் பெயரத்தெறிந்தாரென்று அவாகூறிக்கொண்டனா? பன்றிக்குமாத்திரம் இடந்தேடினவாகள் ஹமஸ்துக்கு இடந்தேடாததெனனை? இன்னும், வராகமூரத்தியை விஷ்ணுபகவான உண்டுபண்ணியனுப்பினாரென்று முன்கூறியதை மறந்து அந்த வராகமூரத்தியையே விஷ்ணுவாக அநந்தரம் பிரஸ்தாபித்ததெனனை? இடையிறறே

ன்றிய வராகம காரணமாயமுடிந்தது அவ்வராகத்தைபு
ணடுபணணிய காரணபுருஷன காலேவாரிககொண்டதெ
னனை? வராகம அந்தக காரணபுருஷனில வேறாகாத
தெனின, அப்போது வராகத்தை புணடுபணணியனுப
பிணுரொன்பது குற்றமாகும் ஆகவே அவ்வாதிபுருஷன
ருளே வராகரூபமாய வந்தானெனலவேண்டும் விஸ்வ
ரூபங்கொண்டுவந்த வராகமூர்த்தியானவா பிரமஹ்ராவு
ககு ஸ்ருஷ்டியும், உருத்திரனுக்கு ஸமஹாரமும் பின்ன
ரனுக்கிரகித்தாரொன்று கூறியதும் அஸங்கதமே யாம்.
பிரமஹ்ருதராகள ஸ்ருஷ்டிககச சகதியற்று வாளாகிடந
த பிரஸதாபத்தை மேலேசெய்துவிட்டு, அதற்கையோ
ளாயே மீண்டும் ஸ்ருஷ்டியாதிகளுக்கு அதிகாரிகளாக
கிணுரொன லெந்நனங்கூடும்? உருத்திரனை ஸங்கற்பித்து
முதலீற படைத்ததெல்லாம் ஸ்ருஷ்டியினப்பொருட்டே
யாக வவ்வுருத்திரனுக்கு ஆநந்தரம் ஸமஹாரத்தைக
கொடுத்ததெனனை? குசவேலேசெய்ய வவரான முடியா
தென்று கருதியோ தடியடி வேலையைக கொடுத்தது?
வராஹமாகையால் சினனம்திகொண்டு வரம்புகடந்த
விவகாரஞ் செய்ததுபோலும்.

இங்ஙனநிற்க, ஸுதரிசனகிரியானது வராகத்தாற
பெயாததெறியப்பட்டதென்று முன சொன்னதற்கு
மாறாக அந்தக கிரியடிவாரத்தில் உருத்திரனுக்குப் பிர
திஷ்டையுண்டாயிற்று என்று கூறியவாறெனனை? பிரம
ஹ்ராவும ஸுதரிசனமும் வராகத்தோடிகவி வாதிட்டுத்
தத்தம் பராக்கிரமங்களைக காட்டினவர்களாக, அவாக
ளுக்கொருமகிமையு மங்குண்டாகாமல அங்கேசோமபி
ள்ளாகிடந்த வுருத்திரனுக்கு மாததிரம பிரதிஷ்டையு
ண்டானது ஆச்சரிய மல்லவோ? உருத்திரன வராஹத்
தை யெதிராப்பதிலுஞ் சோமபிவாளாகிடந்தமையால்
அவரிடந்தையிருந்து வராசமூர்த்தி அதுக்கிரகித்தார

போலும். இத்தகையவிபரீதங்களைப்பயக்கும்விஷ்ணுஸ
மபந்தத்தைத்திருவண்ணாமலையில் அமழமுதேவிகள் தொ
டுக்கப்பார்ப்பது ஒருநலத்தையு மவாகளுக்கூண்டு பண
னாதெனவறிக பலவறபுதங்களைக் கூடிய சிவவிஷ்ணு
கேசுத்திரங்களைப்பாராதது அநதவிடங்களில் துலுக்கா
தங்களுடைய மஸூதிக்காககட்டிகொளவதுவழக்கம்
சிலகாலஞ் சென்றபிறகு இங்கு நடக்கும் அறபுதங்க
ளெல்லாம் எங்கள் கோரி மகிமையேயன்றி வேறில்லை
யென்றுஞ் சொல்லிக் கொள்வாராகள். இந்த ஸம்பிரதா
யத்தையேயன்றோ பாஞ்சராத்திரப்புலையருங் கொண்டு
தடுமாறுகின்றனா? சிவபிரதிஷ்டைகளே அநாதிவித்த
மென்பதற்கும், விஷ்ணு பிரதிஷ்டைகள் சிலகாலத்திற
குமுன்னரோ யுண்டாயிற்றென்பதற்குஞ் சைவசமயகுர
வர்களாலும், வைணவசமயத்தாழ்வாரர்களாலும் பாடல
களைப் பெற்றிருக்கும் ஆபிரததெட்டு நூற்றெட்டென
னுங்கணக்கிற பட்ட சிவவிஷ்ணு கேசுத்திரங்களேசாட்
சியாயிருக்கின்றன காலநீட்சியால் சிவகேசுத்திரங்கள்
திக்கமும், ஸமீபகாலத்தால் விஷ்ணுகேசுத்திரங்கள் கொ
ஞ்சமுமாக விருப்பத்திற்கு பின்னா வீணவயிற்றெரிச்ச
லால் சிவகேசுத்திரங்களுையெல்லாமுந் தங்கள்தாகப் பிர
ஸ்தாபித்துக்கொண்டால் அவை செரித்துவிடுமா? அப
பேதைப் புலையர்கள் செய்யுங் கரவடங்களெல்லாங்கண்
டுபிடிக்கப் பட்டு அவர்களுக்குப் போதும் போதுமெ
ன்று சொல்லும்படியாகப் பரிசுக்கொம்மால் கொடுக்கப்
பட்டு வருவதால், இன்னும் பரிசுகள் வேண்டுமெனப் பட்சத்
தில் ஏனையவாபாஸங்களையுங் கொட்டியளக்கட்டும். இம்
மட்டே திருபதியடைந்திருப்பதானால், திருவண்ணாமலை
யின் ஜோடிக் குவராம் லொதுங்கி யோடிப் பிழைக்கட்
டும். திருவண்ணாமலை அநாதிவிஷ்ணு கேசுத்திரமானால்
எந்தவாழ்வாரும் ஏன் மங்களாசாஸனஞ் செய்யவில்லை
நூற்றெட்டுத் திருப்பதிககோழ்வையிலும் ஏன் அது

அடங்கவில்லை? இன்ன பிரபலவிசாரததால் விஷ்ணுவுக்குத் திருவண்ணாமலையில் ஸேவயதவ மிலையென்று வெளிப்பட்டதனால் ஸேவகதவமே புண்பென்று யாமமேலே காட்டியவுணமை பசுமரத்தாணி யறைந்தாற போல நாட்டப்பட்டது

இமமட்டே யொழியாமல் “ॐ ஸுமனஸ் ஸுமனஸ்” எனவும் “ॐ ஸுமனஸ் ஸுமனஸ்” எனவும் போந்த வசனங்களால் விஷ்ணுவினுடைய மீன, பனறி, ஆமை, சிங்கமுதலிய ஜநமங்களுக்கு அமமுடிசகூர முதலியார ஏற்றமபகாநது மகிழ்ந்தனர். இவ்விஷயங்களைச் சிவாதிகயரதநாவளி முதற்பாகத்தில் (௧௫௨) வது பக்கத்தில் விசாரித்துத் தீர்மானம் எழுதி யிருப்பதால் இங்கே யாம ஸங்கரஹிததெழுதுகிறோம். மேலவசனங்கள பரமேஸ்வரனது லீலைகளையேயன்றி விஷ்ணுவினது பிறப்புகளைப் பிரஸ்தாபித்தனவன்று ஸ்ரீசிவபெருமான அறுபத்துநான்கு லீலைகளை மதுநாயின்கண செயதாரனறியும், அடியாரகள் பொருட்டு எண்ணிறந்த திருமேனிகளை வகித்தாராகையாலும் பிறவாமற பிறந்தபெருமான அவரோயாமினா மாதாவுதரத்திறநங்கி யோனிவாயப்பட்டுப் பிறவாமல, அருளே திருமேனியாகத்தடுத்து ஆவிரப்பவித்தவா என்று பொருளுண்டாகவே யானறே “பிறவாமற பிறந்தவா” என்று சிவபெருமானது மகிமையை மேலோராகுநகின்றனா? இப்படிக்கன்றி, (சீவரக்கள சந்நமபோலச்சிலாவயிற வுதித்தமாலை) என்று நிகேஷதிககப்பட்ட விஷ்ணுவுக்கு வீணகௌரவத்தை நாட்டுவது எங்ஙனம் நிலைக்கும், இதனால் (பிறப்பில் பல்பிறப்ப பெருமனை) என்று சடகோபன பாட்டால் விஷ்ணுமகிமையை அப்புலமகனாகாட்டியாலும் தலையாறுநது விட்டது கோசலைகாப்படுத்தலும், தேவகி காப்பத்திலும், அதிதிகாப்பத்திலும் தங்கியிருநது யோனிவாயப்பட்டுப் பிறந்திருப்பதால் (பிறப்பில் பெருமான) என்று விஷ்ணுவைப் பிரஸ

இனி விஷ்ணுவினது ஜநமங்களிலும் அவருடைய பரத்தவம் குறைந்ததில்லையென்று காட்டவேண்டிக் கண்ணன் குழந்தையாயிருக்கையில் அவனுடைய நாகக் கைவழித்தபோதும், அவன் மண்டினறதைச் சோதிக்க வாயைத்திறக்கும்படிச் சொன்னபோதும் அநந்தகோடியாண்டங்களை அவ்வாறிய யாவருங் கண்டாராகளென்றும், விசுவரூபதரிசனம் கண்ணன் காட்டியபோதும் யாவும் அவனிலிருக்கக் கண்டாராகளென்றும் நமமுடிச்சுராமுதலியாரா பிரஸங்கித்தனர். மேல் யாம் காட்டிய “**विष्णुसूक्तम्**” என்ற சுருதியால் இந்தமஹிமைகள் கண்ணனிடத்துண்டாவது ஸாத்யமாகையால், இதுகொண்டு விவேகிகள் பிரமியாரொன்க. சிவப்பிரஸாதத்தை யடைந்திருக்கும் செளபரி, வியாஸர், மகாசணிகர், வாம தேவர், இதயாதியர்களுக்கும் அநந்தக் கண்ணனுக்குண்டாகிய யோகங் கிடைத்திருந்தமையால், அவர்களைக்காட்டிலும் அதிகமஹிமை கண்ணனிடத்துண்டானதில்லை ஆஞ்சனேயரிடத்து மீந்தமஹிமைகள் பாரதராமாயணங்களிற் புகுத்தப்பட்டமையால் விஷ்ணுவினிடத்து ம, கண்ணனிடத்துமே யுண்டென்று பிரஸ்தாபித்துக் கொண்டது வீணகௌரவமாய முடிந்தது “**महामहिम्नो विष्णोः परमात्मनो ह्यनुमतिरिति श्रुत्वा**” எனவும், “**यौगन्धर्वैस्तस्मिन् विष्टेभिर्यज्ञैश्च**” எனவும் போந்தகருதிகளால் விஷ்ணுவிற்குக் கண்ணனுக்குமுண்டான யோகங்களுக்கெல்லாங் காததா மஹேஸ்வரனாகிய சிவனையென்றும், அவர் எல்லாயோகங்களையும் கடந்த பாம்பொருளாயுள்ளவொன்றும் வெளிப்பட்ட வுண்மையை நமமுடிச்சுராமுதலியார் அறிந்திலாபோலும் கணநாதர், ஸகந்தர், வீரபத்மராமுதலிய சிவஸ்தூசகர்கள் ரிதிரவிபவங்களை யென்றாவது நமமுதலியார் பாரத்

• ௧௦௮ பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

எ ன னு ம

திருந்தால் தங்கண்ணனபெருமையை வீணேபிரஸ்தாபி
ததுக்கொள்ளமாட்டாரா. இன்னும் விரிககிறபெருகும்.

இங்ஙனநிறக, பிருகுவால விஷ்ணுவகருச சாபமு
ண்டானதாகச சைவார்களகூறுவது பிசகென்றும், சிவ
ன தாமசனாகையால், அவனுக்கே “அநதப பிருசமுதலா ன
தாருகாவனகது ரிஷிகள்” சாபங்கொடுத்ததாரக ளென்றும்
அமமுடிசசூரபபுலையா பிரஸ்தாபித்தனா மேலும், அந
த ஸாபவிவரணத்தைக கூறுவதாகத் தொடங்கி அநத
ரிஷிகள் முதலில மாணையும், இரண்டாவது புலியையும்,
மூன்றாவது மழுளையும் சிவனைக்கொல்லும்படி யனுப
பினாகளென்றும், அவற்றுள் மாணையும் புலியையுந் த
னதுசகதியால் சிவனவென்றுவிட்டு மழுளைக்கடப்பத
ற்குச சகதிபோதாமல மனங்கலங்கி (நாராயணபேரந்ருய
நானே அவனுக்கு அடிநம்பாட்டுப்பது மெய்யாகில் ஓர் சமமு
வை உபதிரவியுந்ருச்சககடவது) என்று கூறி அநதமழு
ளையும் வென்றா ளென்றும், பின்பு அவருக்கு ஸிங்கமல
ந்துவிழும்படிச சபித்தாராகளென்றும், அப்படியே யறு
நது விழநதுவிட்டதென்றும், அது மீண்டும் ஓட்டி
கொள்ளும்பொருட்டுச சிவன விஷ்ணுவைப்பிசுதித்தாரொ
ன்றும், அப்படிப்பிசுதிக்கிறகாலையில் ஆயிரம் சண்பாமல
ராகளைக்கொண்டு நாடோறும் விஷ்ணுவினுடை சககாத்
தையே பிசுதித்தாரொன்றும், அநதப்பஞ்சையில் ஓர்நாள
ஒருபுஷ்பங் குறையககண்டு அநதப்புஷ்பத்துக்குப் பதி
லாகத் தனதுமுககையரிநதுபோட்டுப் பிசுதித்தாரொ
ன்றும், அதனால் விஷ்ணுவானவா மகிழநது சிவனுக்குச
சூலங்கொடுத்தாரொன்றும் வாயில வநதபடி மெல்லாம
பிதறறியழுதாரா.

அஞ்ஞானமாகிய வழக்கேறியிருக்கும் விஷ்ணு ப
ரதவமென்னும் அழககு மூடடையை மெளடடகமென

னும் முதுகினமேற்குமநது, அவைவதிகம் என்னுங் குமா, ரககத்தினடநதோடி, எரிவாயநிரயமென்னும் படுகுழியி லவீழநதழிநத வண்ணாரககமுதையாகிய அம்முடிசஞா முதலி விபவததை யாமென்னென்று விரிப்பேம ! அவ் விழுதைராயா விஷ்ணுவுக்குப் பிருகுவால சாபமநோந ததிலலையென்றனா. இருசமயவிளகககாரன அநதப்பிரு குசாபங்கொடுத்தது உணமையேயென்றும், அநதச்சரப கதைப் பாகவதவாகய தோஷமுண்டாகக கூடாதென்று விஷ்ணுவானவா அங்கீகரித்ததுதசாவதாரங்களை செய்தா றொன்றுஞ் சொல்லியிருக்கின்றனன. இருசமயவிளககஞ் சொன்னவன் கோவேறு கமுதை யாகையால, நமமவ ண்ணாரககமுதையைக் காட்டிலுங் கொஞ்சம் புத்திசாஸி க்தனத்தைக் காட்டினன. பிருகுவினதுசாபம் பவித்த க்ருற பலபிறப்புக்கணோநது அவதிப்பட்டழிநத விஷ்ணு வினது ஜீவத்தனமையை அநதக் கோவேறுகமுதை பரி ளரித்துக்கொண்டதையுங்கொஞ்சம்பரியாலோசிப்பாம். அநதப்பிரு குவானவன் விஷ்ணுவினது பகதஞ்சிருநதா ல சாபங் கொடுக்கவேமாட்டான் அங்ஙனங் கொடுத்த வன் ஜநநமரணங் என்ற னுன்பப்பட்டு விஷ்ணுவானவா வருந்தியழ வேண்டுமென்று கருதியேகொடுத்தானாகை யால பாகவதவாகய தோஷமுண்டாகாதபடி. அபபிபு பட்ட துன்பங்களை யுமன்றோ விஷ்ணுவானவா அது பவித்திருக்கவேண்டும்? அவா பரமபதியானவிடத்து அத் துன்பங்களுக்கு இலக்காதல்கூடாதாகையால, அவ னாப பசுவென்று விவேகிப்பதே மேலோர ஸமமதமா ரும் அவா பலபிறப்புள்ளையங்கீகரித்ததும், அபபிபுபு கடோறும் பலதுன்பங்களை யுபவித்ததும் நாடகமாத திரமெனின, அது சாபங்கொடுத்த ரிஷியினது ஸமமத மன்றாகையாலும், பாகவதவாகய பரிபாலன மாகமாட் டாதாகையாலும் அதுவுங்கூடாது. இதனால், அநத வண

ஊரக்கழுதை முதலே மோசஞ்செய்யப் பாரதத்தும், ஏனைய கோவேறுகழுதை உடனபட்டுமோசஞ் செய்யப் பாரதத்துமாகியவிரண்டு கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அவைகளுக்கு நல்லபஹுமானங்கள் கொடுக்கப்பட்டனவென்றழிக. சிவனைத் தாமசனென்றுபாஞ்சராத்திரிகள் கற்றுணதை மேலிடத்திற கண்டித்திருப்பதே போதுமாகையால் (சிவன சாமசனாகையால்) என்று மீண்டும் அமமுடிசு சூரக்கவிபுலம்பியானத யாம கவனிக்கவிலலை இன்னுமெததனைவிடத்திற புலம்பினும் யாம கவனிக்கவே மாட்டோம்.

இனி மாணையும், புலியையுஞ் சிவன தனது ஸ்வசகதியால் வென்றுவிட்டு, மழுவைமாதகிரம வெல்லமாட்டாமல் விஷ்ணுவுக்கு ஹத்கால் வென்றொன்ற விசித்திரத்தை யோசிக்கத் துழி விலா விறச்சிறித்து அமமுத வியார முகத்திற காரியுமிழவதன்றி வேறு ஒன்றுஞ்செய்யக்கூடவிலலை திருகாவனத்துமுனிவராலவிடப்பட்ட விரண்டு பொருள்களை வென்றபோது மூன்றாவது பொருளை வெல்லச் சிவனுக்கு ஆற்றலப்போதாமற்போச்சுதா? அவ்விரண்டிலும் மூன்றாவது விட்டதற்கு உண்டானவன்மையாது? மழுவானது தனனைக் கொளுத்தி விடுமென்று சிவன பரந்நாரொனின, அச்சிவனை யாவரையும், யாவற்றையுங் கொளுத்துகிறவரொன்பதை வேதாதிக்களிற கேட்டறிந்தவர்கள் பரிஹஸிப்பா சிவனை அகனிவடிவின்னாக வறிந்தபின்ன ரப்பெருந்தகைப்பிரானைக் கறபிகந்த கயவாக்களாகிய தாருநாவனத்திருடிகளவிட்ட மழுவானது கொளுத்துமென்றதை யெந்தவிதவான்களோவொப்புவார்கள? காசியில கங்கைக்கரையினசன் விஷ்ணுவே தெய்வமேன்று சொன்ன வியாசாமுனரோன்றி மூடனாகிய வியாஸாக்கே! நான் உலகத்துக்குக்காததா, எனக்குக்காததா மஹேசுவரன, தேவதேவராகிய அவ

ருக்குக் காத்தாகிடையாது என்று விஷ்ணுபகவான் சத்
 கியஞ் செய்திருப்பதை யறிபாமல பசுக்களில் ஒருவரா
 கிய அவவிஷ்ணுவையே சிவன தன்னைக்காகக் குந் தெய்வ
 மாகத் தேடிப் பிரமாணஞ்செய்தாரென ஹ்ளையிட்டது
 எங்ஙனோதலையெடுக்கும்? (சிவனே கடவுளாயிருப்பதும்,
 அவருக்கு நான் அடிமையாயிருப்பதும் உண்மையானால்,
 எனக்கு ஜநநிபிறந்து நான் சாகாதிருக்கக்கடவேன) என
 று பிரதிஜ்ஞை செயதுகொண்டே விஷ்ணுவானவா ஜல
 ததிற படுகதுக்கொண்டிருக்கின்றாரென்று இப்போது
 யாம் கூறுகின்றோம். அவர் சொன்னது பிரமாணமாகி
 றபோது இதுவும் பிரமாணமாகட்டும். சிவன விஷ்ணு
 வுக்கு அடிமையான தன்மையைச் சிவன கையிலேறிய
 மழுவானது நிலைபெறச் செய்தது என்று முதற்சொன்
 னதை மறந்து, அநந்தரம் அவருக்கு விங்கமறுந்துபோ
 யிறறென்று பிரஸ்தாபித்த தெனனை? அது விஷ்ணுவுக்கு
 அடிமையாய்விட்ட பிரயோஜனம்போலும், மறுபடியுஞ்
 சிவனுக்கு விங்கமொட்டிக்கொண்டது என்றது முதலாக
 அவாகூறும் பேரிழவுகளை முன்னரே கண்டித்தோமாயி
 னும், சாண்டுஞ் சிலப்பிரமாணங்களை விரைந்துவிடுவாம்.
 (அறமிறங்குகளையெய் மருமறைமுனிவாயாரும், முதறுகாத் திட்
 டசாப் மொளியணிமுததஞ்சிறந்த, மெறறுநீரகசுடலிற றேஞ்ஞ
 மிரவிமுனமுங் மீ நபோத, பறறலாபரங்குளசெற்றென பால
 னுகாதுமாயந்த) எனவும், (நிறறலுமதனை தீயோர் நெருப்பெ
 முவிழியாக்னனு, புற ன்ணபாமணநோ வகுதறிடாருயசதவெ
 லலா, மிறமன கொலிலைவென்றே யிரகக்யெயென ணிலசாபம்,
 சொற னருலகமெலலாந தெலைப்பவனறெலையென்றே) என
 வும், (சுக நசயினமுனிவாயாருஞ் சாறறியசாபமபாவ, மெருக
 டம் பெருமானமுன்னு மெய்தியதிலைட ன்னென, உககவ னைநபர
 லுயகரு மளவையி மதிநாளிற, பொருகெரிட ன்னெறசெலலும்
 பூனைபோனமாயந ன்னே) எனவும், (ஏறறமினமுனிவாதங்க
 ளேழைமைதனையென னென்று, சாறறுமயி மதியிலலாத தாணு
 வைமுடிப்பானவேளவி, யாறறினாபலவுமுபத்தா ரகைதனச்சாப

மற்றும், மாற்றிடவற்றேதங்கள் வனமையுமிழந்தாமாதோ) எனவும் போந்த லைங்கியஸ்காந்த வசனங்களாலறிந்திடுக.

இனி, அறுந்துபோன விங்கமொட்டிகொள்ளும் பொருட்டுச் சிவன விஷ்ணுவினது சககரத்தைப் பூசித் தாரொன்றும், அப்போது சிவனுக்கு விஷ்ணுவானவா மகிழ்ந்து அப்படியே பிரஸாதித்ததோடு சூலத்தையுங் கொடுத்தாரொன்றும் அப்பேயத்தாதா பிணங்கித் தொடுத்த பேரிழவையுஞ் சற்றே பரியாலோசிப்பாம். இது விஷ்ணுவுக்குச் சிவன சககரங்கொடுத்தருளினொன்று கூறுவதை மாற்றிகொள்ளவெழுந்தமாதஸரியத்தினையேயோஜனமன்றிவேறிலலை. இப்படிப்பட்ட பேரிழவுகளைக்களைக்கற்பித்தவன கூரத்தாழ்வானென்று பாஞ்சராத்திரிகள் கொண்டாடுங் குருடடுமகனென்றறியத்தக்கது. இவ்வந்த சிரோமணியைப் பிணொடாநது ஏனைய குருட்டுப்பசுக்களுந் தடுமாறி நிரயப்படுகுழியில் வீழ்கின்றன. நமமுடிசஞ்சுரந்தகருங் (காககையுக்கரும் பிணம்) என்றபடி மருவிமாழகினா. சிவனுக்கு விஷ்ணு சூலங் கொடுத்தது மெய்யாகில, (ॐ ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥) என்றபடி சிவனாநது கையிலுள்ள சூலத்துச்சியில் விஷ்ணுவினது பிணவுடலேற வவசியமில்லை. (கறைகொண்டசூலத் தலை யினுங்கையிறகபாலத்தினு, நறைகொண்ட பங்சயப்பொற்றாளினை யினுநாங்கன்கண்டோ, மறைகொண்டதெனசருங்வப்பெருமானாக குமாயவனா, நிறைகொண்டபேருடலுமபசுஞ்சாரியுள்ளகண்ணுமே.) எனவானரே ருநாததிருக்கினறமையால விஷ்ணு வினது பிணவுடல சூலத்துச்சியிலேறியதுஸத்தியம். விஷ்ணுவினதுகண்ணொன்று சிவனதுகாலிறகிடத்தலையுங் கூறினமையால, நேத்திராபபணஞ் செயது சிவனாரிடம் விஷ்ணுவானவா சககரம் பெற்றாரொன்று வைதிக நூல்கள் கூறுவதையே நிரூபித்ததாயிற்று. தன்னுடையகண்ணைப் பதுமமாகக் கொண்டு பூசித்தமைகொண்டே

விஷ்ணுவுக்குப் பதமாகூர்ஓன்றும், புண்டரீகாகூர்ஓன்றும் பேருண்டானபடியே சிவனூரிடங்கண்ட புதுமையாது? சண்பகமலராக மூக்கையரிந்து பூசிததாரோன்றமையால் சிவனுக்கு (சண்பகமூக்கா) எனவன்றோ பேருண்டாக வேண்டும்? (சாமனாககண்ணன்) என விஷ்ணுவுக்குப் பேருண்டா யிருக்கிறபடி இப்படி யோர்பேரமையாதபோது சிவனூரிடமஅப்பேதைகறேறுந தூஷணங்க ளெங்ஙனமேறும்? ஒன்று கறபித்து விடலாமெனின், அது சுருதிஸமிருதிஹாஸாதிகளிலும், ஏனைய உதகிரந்தங்களினும் மருவிவாழாமையால் ஸாமஞ்சஸமகாது, பதமாகூர்ஓன்று விஷ்ணுவைப் பேரிட்டழைக்காத வைக்கிதூலகிதையாதாகையால், அப்பாஞ்சராததிரிகளெடுத்த வீணெடுப்பு இடுப்பொழிந்து விழந்தது. அத்வா அமமுடிசூரப்பூலையா காட்டிய ஏகதேசவனங்களை யங்கீகரிப்போமென்றாலும், பஹுவாயுள்ள வசனங்களுக்கு முன்னா அங்கீகரிக்கப்படமாட்டா வென்னு மீ மாமஸாவசன பரியாலோசனையால் எமது சிவபராமயததைப் பிரகாசிப்பித்துப் பாஞ்சராததிரிகள கூறும் விஷ்ணுபாரமயமாகிய அநதகாரத்தை நிவிரத்திப்பிக்கின்றோம்.

வைஷ்ணவ சமயாசாரியாகளாக வெளிப்பட்ட ஆழ்வராகள பாடல்கள நாலாயிரத்தி லெங்காவது சிவன சக்கரத்தைப் பூசித்துச் சூலமபெற்ற கதைக்குப் பிரஸ்தாபமுண்டா? அன்றியும், வேறெந்தப் பிராச்சீனர்கள நூலிலாவது அது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதா? கவிபுருஷனாகிய கேசவஸோமயாஜிமகன பிறந்தவநந்தராமே எல்லாக கற்பனைகளுக்கு மிடமுண்டாயி னமையால், அவனைச்சோந்த கூரனாகியாகளும், அவர்களுக்குப் பின்னிட்ட சில குருடந்ததாதாகளுமே சைவநிந்தைகளைக் கறபித்துப் பலப்பித்துக் கொண்டார்கள.

கொடுத்தார் எனவும் வெளிப்பட்டதோடு சிவபெருமானின் விஷ்ணு லைப்பார்த்து என்னிடத்தில் திடமான பக்தி உனக்குண்டாகும், உன்னைத் திரிலோகத்து மொருவரும் ஜயிக்கமாட்டார்கள் என்று கூறினான் எனவும் வெளிப்பட்டது. வாமனபுராணத்தில், “புஷ்பத்யக்ஷஸ்சு சகஸ்சு சிஷ்யஸ்சு | அரூபயாமஸஸா ரிஷ்யபிஸ்யஸுத்ஸா | ஸாங்கம்வரூபஸ்சு ஸாங்குத்ஸந்தீநா | முத்த்யகந்தேஸந்திந்யவந்த்ரஸந்தஸ்ச” எனனும் வசனங்களால் விஷ்ணுவானவா ஸஹஸ்ரசிரஸையுடைய லோகேசராகிய சிவனை நோக்கி நன்றிய அடங்கிய மனசோடு நடவடிக்கை விசுவரூபமாகக் கொண்டு ஆயிரமவருஷ நகவாசனசயதார. அப்போது சிவன் பிரீதியடைந்து வரதஸ்தாகொடுத்தார். பிரத்யக்ஷத்தில் ஸுதரிசனத்தையுங்கொடுத்தார் எனவும் பெறப்பட்டது இப்படியே வாமஹபுராணம், பாரதம் ஸௌபத்சபாவ மிதயாதிகளிலும் படிக்கப்பட்டிருந்தலை விரிவாசிரியேழுதாது விந்ததாம். சுருத்யாகம் புராணேதிஹாஸ பாரங்கதவமில்லாத மூடமேலீட்டுச சிவோத்காஷத்தை மறைக்கக்கேடுவது அக்னியைப் பஞ்சுப்பொதியால் மூட முயலு முழுமடையச் செய்கையாகவே முடிவதால், அவரஜனையினனும் புலப்பட வெருதுணமையை நாட்டுவாம் இங்கே யுத்தரித்த வசனங்களால் ஜலநதரவதாதக் முண்டான ஸுதரிசனத்தின் ப்ரஸ்தாபமே கேட்கப்பட்டது. இவ்வெதாபுரிந்து அநாதியாக விஷ்ணுவ்குணடானசககரமுன சிவப்பிரஸாதலபதமேவனறி ஸவதஸவித்தமனமென்பதையும் நிரூபிப்பாம். ப்ரீஸககரதம், ஈசானசங்கிதையிலே, “ஷ்யுத்யஸ்தாஸ்சு சிஷ்யஸ்சு | அரூபயாமஸஸா ரிஷ்யபிஸ்யஸுத்ஸா | ஸாங்கம்வரூபஸ்சு ஸாங்குத்ஸந்தீநா | முத்த்யகந்தேஸந்திந்யவந்த்ரஸந்தஸ்ச” எனனும் வசனங்களால் விஷ்ணுவானவா ஸஹஸ்ரசிரஸையுடைய லோகேசராகிய சிவனை நோக்கி நன்றிய அடங்கிய மனசோடு நடவடிக்கை விசுவரூபமாகக் கொண்டு ஆயிரமவருஷ நகவாசனசயதார. அப்போது சிவன் பிரீதியடைந்து வரதஸ்தாகொடுத்தார். பிரத்யக்ஷத்தில் ஸுதரிசனத்தையுங்கொடுத்தார் எனவும் பெறப்பட்டது இப்படியே வாமஹபுராணம், பாரதம் ஸௌபத்சபாவ மிதயாதிகளிலும் படிக்கப்பட்டிருந்தலை விரிவாசிரியேழுதாது விந்ததாம். சுருத்யாகம் புராணேதிஹாஸ பாரங்கதவமில்லாத மூடமேலீட்டுச சிவோத்காஷத்தை மறைக்கக்கேடுவது அக்னியைப் பஞ்சுப்பொதியால் மூட முயலு முழுமடையச் செய்கையாகவே முடிவதால், அவரஜனையினனும் புலப்பட வெருதுணமையை நாட்டுவாம் இங்கே யுத்தரித்த வசனங்களால் ஜலநதரவதாதக் முண்டான ஸுதரிசனத்தின் ப்ரஸ்தாபமே கேட்கப்பட்டது. இவ்வெதாபுரிந்து அநாதியாக விஷ்ணுவ்குணடானசககரமுன சிவப்பிரஸாதலபதமேவனறி ஸவதஸவித்தமனமென்பதையும் நிரூபிப்பாம். ப்ரீஸககரதம், ஈசானசங்கிதையிலே,

து ஞானவடிவமாகிய அநதச்சக்கரமானது அநேக பா
 ஹுககளோடும், மூன்றுகண்களோடுங் கூடிய புருஷா
 காரமாய் நின்று அஞ்சலிகூப்பிச் சிவனைத் துதித்தகாலி
 யில், ஸ்ரீசிவபெருமான அநதச்சக்கரத்தைத் தமதுஸ்ரீஹ
 ஸதத்தால தடவி விஷ்ணுமூரத்திருக்குக் கொடுத்தனா.
 அதை விஷ்ணுவானவா தமது தக்ஷிணஹஸ்தத்திற ருங்
 கிகொண்டனா. பின்னாச் சிவஸவரூபமாகிய அநதச்
 சக்கரத்திலினுந் தைதயஸம்ஹாரத்தை யபேக்ஷித்த
 தும், ஸாவரதனங்களால் ஸோபமானமாயுள்ளதும், ஷ
 டசாஸ்திர ரூபினியானதும், ஷடபாதங்களோடு கூடிய
 ஸ்திரீவடிவமானதுமாகிய கதைபுண்டாகியது சிவனு
 டைய ஆஜைஞாயால அது விஷ்ணுவை யடைந்தபோது
 அதை மஹாதமாவாகிய விஷ்ணுவானவா வாமஹஸ்த
 த்திறருங்கிகொண்டனா அப்போது லோகமாதாவும,
 பவானியும், பராபரையுமாகிய உமாதேவியா சிவபெரு
 மானுடைய மடியிலிருந்துகொண்டு அவருடைய ஸம்ஜ
 னைஞாயால விஷ்ணுவிஷயமாகச் சிறுத்ததா. அநதத்தே
 வியினது வாக்கிலிருந்து சந்திரகாரதியுடையதும், ஸாவ
 வேதமயமானதும், ஸாநதவடிவமானதும், ஸாவசத்ருக்
 களையும் ஸம்ஹரிப்பதுமாகிய ஸங்கமானது தோன்றி
 அவருடைய ஆஜைஞாயால விஷ்ணுவினிடஞ்சோந்தது.
 பின்னா, தேவியினது நேத்திரத்திலிருந்து காரதியுடை
 யதும், மங்களகரமானதும், லட்சுமீவாசஸ்தானமான
 தும், மனோஹரமானதும், ஸாவலோகபூஷணமாயுள்ள
 தும், உத்தமமானதுமாகிய பதுமமானது தோன்றி அந
 தவிஷ்ணுவையே யடைந்தது அவற்றைக்கண்டு விஷ்
 ணுவானவா அதிக ஆச்சரியத்தையடைந்தனர். அன்றி
 யும், சமபுவினது ஆஜைஞாயால கதையையும், சக்கரத்
 தையுந் தரித்துக்கொண்ட விஷ்ணுவானவா தேவியால்
 கொடுக்கப்பட்ட ஸங்கம் - பதுமம் - எனபவைகளை இர
 ண்டுகைக்கையுடைய நாமெப்படித்தரிப்பது என்று யோ

ககஅ பாஞ்சராத் திரமதசபேடிகை

எ ன னு ம

சித்தனர். இப்படிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த விஷ்ணுவுக்குத் தெவியினது பிரஸாதத்தால் இரண்டுக்கொருமுண்டாயின. அவ்விருகரங்களாலும் அவற்றைத் தாங்கிக் கொண்டனா. சங்கசகரத்தாதாரியா யெழுந்தருளி ஸந்தோஷத்தை யடைந்த விஷ்ணுவானவா ஸாந்தமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானை நமஸ்கரித்து நான்கிருதாரத்தனானே னென்று வாழ்த்தினா அதற்குச் சிவபெருமான மேககாஜனையொத்த ஸந்தோஷவொலியுண்டாக விஷ்ணுவைப் பார்த்து ஹேகேசவா! நிகிருதாரத்தனாயினே என்று கூறி அவரை மகிழ்வித்து அந்தாதானமாயினா என்று பெறப்பட்டது.

அப்பிராகிருத பிராகிருத ஸ்ருஷ்டிகள் சிலவற்றை நாமாணஞ் செய்தபிறகு பிரஹ்மவிஷ்ணுக்களை ஸ்ரீசிவபெருமான பிறப்பித்தருளினா. அவர்கள் மோஹிதர்களாகி யொருவரோடொருவர் சண்டைசெய்து அலுத்து மூர்ச்சித்தாராக அப்போது அவர்களுக்கிடையில் சிவபெருமான இவ்விவகவடிவமாக வெழுந்தருளினா. ஆதனடிமுடிகளைக்காணுவதாக அவ்விருவரும் பரீக்ஷாரத்தமாக முயன்று அஸமாதத்தராகி வருந்தி நின்று ஸவாழியைத் துதித்தார்கள். அவர்கள் பொருட்டு அவ்விவகத்தினிடமாக வாவிரப்பவித்து அவ்விருவரையும் பார்த்து நீவிர ஸ்ருஷ்டிபரிபாலனங்க ளென்னுங் கிருதயகாததார்களாகக் கடனீர்க ளென்று ஆஜனை விதித்தனா, அப்போது விஷ்ணுவானவா துஷ்ட நிகரஹத்தின பொருட்டுத் தருந்த ஆயுதம் பிரஸாதிக்க வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்தனா என்று பிரஸதாபித்து, அப்படியே பகவானாகிய ஸ்ரீ பரமேசுவரா விஷ்ணுவுக்குச் சககரம்-கதை என்பவைகளைக்கொடுத்த வந்ததாம் தேவியா சங்கம-பதுமம் என்பவைகளைப் பிரஸாதித்தனா என்னுமஹிமைகளே மேலிடத்தில பிரஸங்கிக்கப் பட்டமையால், சிவன்

விஷ்ணுவகிருச சககரங் கொடுத்ததாரொன்பதில அஞ்சை
கொண்டு குரைக்கும் பாஞ்சராததிரிகளதுராவாதய தலை
காட்டர தெனவறிக சககரங்கொடுத்தா ரொன்பதிறஞ
னே அஞ்சைகொண்டி நாககைப்பிடுங்கி நானறுகொள
னும்நதநாயமககள சககரமாததிரமேயனறிச, சங்கம-க
தை-பதுமமிதயாதிகளுஞ் சிவபிரான பிரஸாதிததவிசே
டமவெளிப்பதிதலுக்கு எனசெயவாராகன? இவைகளேய
னறி, இரண்டு கைகளுமனறே விஷ்ணுவகிருபபுதுசாயு
ண்டாயின? இதற்கு அவாகவெங்கே போயடித்துக கொ
ளவது? (கன்னுமெட்டபொயப பூ மபறப்பட்டது.) எனப
துபோலனறே விஷ்ணுவகிரு ஒரு, மடவை சககரஞ் சிவ
னறகிடைத்ததை மறைக்கமுடியாது இரண்டுத்தடவைக
ளிறகிடைத்த மஹமை வெளிப்பட்டது? இரண்டுத்தட
வைகளேயனறி, அதிசமாகவங்கிடைத்த ஸந்தாபபங்க
ளேவிஸதரபீதியாலெழுத மனமில்லையாதினு மிரண்டொ
னறைமாததிரமிங்கே காட்டுகின்ற ம ஸருஷ்டியநநதர
ம விஷ்ணுவகிருச சிவபிரஸாத லபதமாக கிடைத்த
சககரத்தாலவந்தஜாததைத் தயனதாக வெண்ணி அ
ஹங்கரித்தலால அநச்சசககரம் விஷ்ணுவினதுகையினி
னறும் மறைந்து விட்டதெனவும், அதஹறயுயரெயதிச
சிவனைக்குறித்துத் தவஞ்செயது மீண்டுமகைப பெற்று
கொண்டனொனவும் பெறப்பட்ட பிரமாணங்களை யீண்
டெழுதிககாட்டுகின்றோம்.

అశానానిమంత్రితయిల, ‘‘గృహ్యం జ్ఞాపమామానురైత్యాసాం
చవిచ్ఛేదం । ఋషేదేవతాస్సర్వేభిన్నాచ్చుభళపీతాః । ఋష్టశ్చాపిత
ధాదేవానాహుకారసంయుతః । దినవాక్ ప్రాసరిచ్చామినాసహ్యం
మమవిద్యతే’’ అనబడి, ‘‘ఇతి శ్చిత్తగోప్యం శివమాయా మోహితః
ఋష్టుదాకవనాతాయ చక్రం భూతుమైతి కరాభ్యాంగస్తూతస్త్వ చ
క్రవచర్వతపఃకీతం । వాఙ్మంద్రం చాలయితుం ఉన్మర్మపివైవతః । తతః

ஸமஹரிததுவிகிதேனென்று தமது சககரத்தைப்பா
ததனா. அப்போது அந்தச்சககரம் பாவதாகாரமாகிக
கையாலசைக்கவும்முடியாத தனமையை யடைந்தது
அப்படிப்பட்டதைத் தூக்கமுடிவதெங்ஙனம்? அந்தச்
சககரத்தாலடிபட்டுமூர்ச்சித்துபூமியிலவிழ்ந்ததுவிட்ட
னா உலகத்தைத்தாங்கும்ஆற்றலுடையவராகிய கோளி
ந்தரானவா தமக்குநேரிட்டகதியைச் சிந்தித்துக்கொண
டிருக்கையில், அந்தச்சககரமானது மறைந்துவிட்டது.
அங்ஙனம் அந்தாததானமாயினமையைப் பரியாலோசித்
து, ஆதமவிசாரச்சகிரஸ்தராகித் தத்துவசோதனையிறழை
ப்பட்டு முனிதவமெய்தி, மந்திரஜபங்களாலஅதிகநியம
த்துடன் புருஷோத்தமராகிய விஷ்ணுவானவா ஆயிரம்
பதுமங்களைக்கொண்டு சிவலிங்கத்தை ஆராதித்தனா அ
வவாராதனையைமகிழ்ந்து ஸ்ரீபரமேசுவரா ஆதிதயஸோ
பமானமாய விளங்குவதும், சுபவடிவமானதுமாகிய கட
ந்ததையும், தோலாலாகிய கேடயத்தையும் விஷ்ணுவுக்
குக்கொடுத்தனா. அன்றியும், கலபபை - உலககை-தநு
ஸஸு - பாணம் எனபவைகளையுங் கொடுத்தனா இன
னும், பதுமாக்ஷமாலை - ஜயோதிவடிவமாகிய மஞ்ஜம் -
வேதவடிவமாகிய கருடன் - ஆதமதேஜோமயமாகிய
வைகுண்டமென்னு மிருபாபிடம் - ஸுதாஸனம் என்னு
ஞ்சககரம் - சங்கம இதயாதிகளையும் பிரஸாதித்தனா.
இவ்வாறு அநுககிரகித்து விட்டு, இன்னும் யாதுவேண்
டினுந் தருகிறோம், விசாரமின்றிக் கேட்பாயாகவெ
ன்று பரமேசுவரா கட்டளையிட்டனா. இப்படிக்கேட்
கப்பட்ட விஷ்ணுவானவா ஸாவகாரணங்களுக்குங் கார
ணராய விளங்கும் ஸ்ரீ விஸ்வேசுவரனா நமஸ்கரித்து
ஹேபரமசிவா! உமக்கு ஊழியஞ்செய்து கொண்டிரு
க்கும் வரமொன்றையே யான விருமபுகிறேன் சுகத்
தைக் கொடுக்கின்றவராகிய தேவரீர் என்னுடைய அஹ
ங்காரப்பிரஸாதயாததமாக வெனக்கு நித்தியமாகிய

எ ன னு ம

தாஸ்யதவததையே அநுககிரகிககவேண்டுமென்று கூறினா. அவருடைய விண்ணப்பததைக கேடடுக கருணாவிரதுவாய் விளங்கும் ஜகநநாதராகிய சிவபெருமான ஸநதுஷ்டி யடைநது அருளசெய்தனா. அநங்னமருளுகையில், எமமிடத்தில் அனபுமிகுநது ஊழியஞ் செயதுயவதற்கு உனக்கு எண்ண முண்டானதால பிராஹ்மணாகளயாவரும் எமமை (மேகவாஹனா) என்று துதிககுமாறு சதுஷ்பாதங்களைபுடைய விருஷபவடிவம் பெற்று மேகததை யொதது எமமைததாங்கித திரியககடவாயென்றுகூறி, பிரமஹாவுக்கு நீ புத்திரனாகப்பிறநது விருஷபவடிவத்துடன் எமமைச சுமப்பதால எமமை (விருஷபவாஹனா) என்று யாவரும் அழைப்பதோடு யாவராலும் பூசிக்கத்தக்க தாமவடிவமாகிய விருஷபாகாரத்துடன் எமமுடைய துவஜமாகவும் ந்யமைநதால எமமை (விருஷபதவஜா) என்றும் வேதமறிநதபணடிதாகள கொண்டாடி மகிழாநிற்பா என்று ஸ்ரீபரமேஸ்வரா விஷ்ணுவைப்பாராத்து அநுககிரகிததாரொன்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது

இந்த வுணமையை யோசிக்கையில் விஷ்ணுவுக்கு மூன்றாவது தடவையில் சககரங்கிடைத்த பிரஸ்தாபம் வெளிப்பட்டது. சககரமாததிரமேயனறி விஷ்ணுவுக்கு க்கிடைத்திருக்கும் ஸகல பதாராதங்களுஞ் சிவனாலத்தம் பண்ணப்பட்டவைக ளென்றே விவேகிகள தீர்மானிக்க ஹேதுவைத்தரும் பிரமாண பாஹுளயங்களை எங்கே மறைப்பது? விஷ்ணு வடைந்திருக்குஞ் செலவங்க ளெல்லாம் ஸ்ரீபரமேஸ்வரப பிரஸாதமே யென்று தெளியாது வீணஹங்காரங்கொண்டு சிவநிந்தையிற்றலைப்பட்டு அழிவது அப்பாஞ்சராததிரிகர்களுக்கு வினையாய முடிந்தால நாமென்ன செய்யலாம்! இவைகளையெனறிப்பிரணவாராதத் ஸ்வரூபராய விளங்கும் ஸ்ரீ விநாயகககட

வுளுக்கு முன்னின்று கோணங்கிக் கூத்தாடி விஷ்ணு
வானவா சக்கரத்தைப்பெற்றதும், அங்ஙனமருளிய ஷை
கடவுளுக்கு (விகடசக்கர விநாயகா) என்னும் பிரஸித்
தியுண்டானதும் பிரமாணப் பிரதயக்ஷங்களாற் கேட்கப்
படுவதையும் விவேகிகள யோசியாமற் போகார்கள
இதத்தைப் பிரமாணங்களையும் பொய்யாககிவிட்டு, ஏகதே
சவசனங்களாற் கூடாந்கட்டிவிட்ட குருடிக் கதையா
கிய (சிவன சக்கரத்தைப் பூசிததாரா - விஷ்ணுவருக்குச் சூலங்
கொடுத்தாரா)என்னும் அபாஸத்தை நாட்டமுயன்ற நம்
முடிச்சூரமுதலிசகு இன்னுமஸ்மாதான முரைப்பாம
சிவன சக்கரத்தைப் பூசிததாரொன்றாலும், அவருக்கு
விஷ்ணுவானவா சூலத்தைக் கொடுத்தாரொன்றாலும் எ
மமுடைய சிவோதகாஷ்ட தாமாது அநதச்சக்கரம் வி
ஷ்ணுவருக்கு ஒருதடவையன்றிப் பலதடவைகளில் ஸ்ரீ சி
வபெருமானாற் கொடுக்கப்பட்ட பிரஸ்தாபம் பலமுறை
கேட்கப்படுகையால், அது சிவனுடைய சக்கரமேயன்றி
விஷ்ணுவினுடைய சக்கரமாகாது சிவனுடைய சக்கரத்
தைச் சிவனே பூசிப்பது கூடாமையால், அங்ஙனம் பூசி
ததவாகாலருதரராகட்டிம் காலருதரா சிவனுடைய சக்
கரத்தைப் பூசிதததனால விஷ்ணுவருக்கு மஹிமை யுண்
டாகமாட்டாது விஷ்ணுகையிலவநதபிறகு பூசிததது
மஹிமையெனின், விஷ்ணுகையிலவநதபிறகு அதற்கு
ண்டான மஹிமையாது? விஷ்ணுவருக்கே யன்றோ அது
கிடைத்தபின்னா மஹிமையுண்டாச்சது? அநதமஹி
மையைறியாமல் அநநதை யடைநததுகொண்டேயன்
றோ அது அவாகையிலிருநது மறைந்துவிட்டது? இத்
னால, விஷ்ணுவாலொரு மஹிமையு மதற்குண்டாகவில்
லை யென்று வெளிப்பட்டது எல்லாஞ் சிவமஹிமை
யென்றே மேலோர தெளிவதால், சிவனுடைய சக்கரத்
தையே காலருதரா பூசிததாரொன்று யாமசொல்லி இடி
ப்போம் காலருதரருக்காயினும் விஷ்ணுமூர்த்தி சூலங்

கொடுத்த பெருமையுண்டே யெனின, அதுவுங்கூடாது! அரசனிடத்திலிருந்து மந்திரியினுடைய சம்பளத்தைச் சேவகன் வாங்கிக் கொண்டு வந்து மந்திரிகளுக்குக் கொடுப்பதால், அங்ஙனங் கொடுத்த சேவகன் மந்திரிகளுமே விட்டவனாவதெவ்வனம்? இப்படியாம் பரிஹரித்துக்கொண்டு கூரன் முகத்திலும், அவனுடைய விப்பிரலம்பமாகக் கத்திப் பட்டழியுங் குமதிகண முகத்திலுங்காறியொருமுறை ககுப் பலமுறை யுமிழ்ந்து விட்டுப் சாந்தியடைந்திருக்கின்றோ மாகையால், அதையே நமமுடிசு சூரப்புலையருக்கத்தியமுவதால் எமக்கென்ன தோஷமுண்டு? இன்னுமவிரிககிறபெருகும்

இதிலிறக, இராமனுக்குப் பிரஹ்மத்திவந்ததாகவும், அது தொலையும் பொருட்டு அவன் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்ததாகவும் வேதம்படியாத சிலைச் சுவர்பேய்கள் பினத்தூற்றித் துக்க ளென்று நமமுடிக் சூரப் பேய் உபநியாஸஞ் செய்தது. அப்பாஞ்சராத்திரப் பேயினது ஸமாதானத்தை யாம் கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம். இராமன் பிரஹ்மணனாகிய இராவணனைக் கொன்றானாகையால் பிரஹ்மத்திக்காளாகி வருந்தினான். தநிவிரத்தியின் பொருட்டே சேதுவிற சிவபிரதிஷ்டை செய்து யநதானென்று வைதிகநூல்கள் கூறுகின்றன. இராமன் பூரித்த காரணம்பற்றியே (இராமலிங்கம்) என்று ஸ்ரீசிவபெருமானுக்கும், (இராமச்சரம் - இராமநாதபுரம்) என்று அவ்வெம்பெருமானெழுந்தருளியிருக்கும்பதிக்கும் ஸுப்ரஸித்தமான நாமங்களுண்டாயின இவற்றைக்கூடாது யோசிக்கும் புத்தியில்லாமல் இராமனுக்கு ஹத்தியுண்டாகவில்லை யென்று அமமுடிச்சூராளி முனிநதுராயாடிய மூலக்கவாதத்தை யினி முறிப்பத்செய்வாம். இராமன் ஸமுத்திரத்திற கடடிய வாரதியைத் தரிசித்தமாதிரித்தில பிரஹ்மத்தியாகி மைஸ்த

பாபங்களும்விலகி அவரவர்களுடைய இஷ்டகாமியங்
களும் வித்திக்கின்றனவென்று சுருதிகள் கூறுகையில்,
அவவிராம மூர்த்திக்குப் பிரஹ்மத்திபுண்டாமா நெங்
ஙனமென்று கடாவினா நளன சரிதையைக் கேட்ட
லாகளுக்குக் கலிபீடை நணுகாது என்று வைதிகநூல்
கள் கூறுகையில், அந்த நளனுக்குக் கலியெப்படி
வந்த தென்று வினவலாமா? நளனுக்குக் கலிவந்த
துபோலவேயன்றோ இராமனுக்குப் பிரஹ்மத்திதோ
ஷம் வந்தடைந்தது? கலிபீடையால் வருந்தி நிவிர்த்திய
டைந்தவனசரிதமாகையால் அதைச்சிரவணமபண்ணுத
ல் கலிதோஷநிவிர்த்திக்குக் காரணமாகும் பிரஹ்மத்தி
யால்வருந்தினிவிர்த்தியடைந்தவன்கட்டிய ஸேதுவாகை
யால், அதைத்தரிசித்தல் பிரஹ்மத்திதோஷநிவிர்த்திக்கு
க்காரணமாகும் நளன் அரசனாபடி இராமனுமோரச
னாகையா விருவாதனமையுமோரளவின முடிந்தது. இவ்
விருவாபபோலவே மாந்தாதா-யயாதி-புருவன-அரி
சசந்திரனமுதலிய மஹாபுருஷாசனம்பெருமைபெற்று
ஈ சிவாநுகரஹத்தாக்குப் பாததிராகளாயிருந்த பிரஸ்தா
பங்களும் புராணதிகளிற கேட்கப்படுகையால் இராமனி
டத்து மாததிரம் உசிதம்பாராட்டிக் கூறவந்தது அஸ
பயமாகமுடிந்தது அரிசசந்திரனமுதலினோ துக்கப்ப
ட்டதுபோலவே பலதுன்பங்களுக்காளாகி இராமன் வ
ருந்தினுனென்பது வித்தம் அவர்களுக்குப் பின்பு ஸ்க
முண்டானது போலவே இராமனுக்கும் ஸ்கமுண்டா
சுகது. ஷே அரசருளாருமொருவருக்கொருவா சுகதுங்
கங்களை யேற்றந்தாழ்வாக அநுபவித்திருக்கலாமாகையா
லு, வேண்டுமாயின இராமன் அவர்களில் தாழ்ந்ததுக்கத்
தையும், அதிகஸ்கத்தைபுவித்த மஹாபுருஷனாக
ட்டும். அவ்வளவேயன்றிப் பாபமெய்தாத பரிசுத்தத்வ
முடைய அமலமூர்த்தியாதல்கூடாது இராமன் மலரகி
தனாயின, கோசலைகாப்பத்திற்புருது வருந்தியமூவா

னேன்? யோனிவாயப்படபெபிறந்து சாதலோ மலரஹி
தமாவது? (வரதானு முத்தமமவரத்ம) எனற ஆதரவால
ஒவ்வொருவிரத்ததுகுகும ஏற்ற முரைக்குமாப போலே
இராமன கடடிய ஸேதுவுகுகும ஏற்றங் கறபிக்கப்பட்ட
தனறிவேறிலலை. அதைப்பிரஸமசையாகத் தேரநதிடா
து வீண்டமபம் பாராட்டுவதில் ஏதாவது பலனுண
டா? இராவணனைக்கொன்று பிரஹமத்திதோஷநதாங்
கியலைநதவனாகிய இராமன்கடடியஸேதுவுகுகு (அன்னியா
களுடைய பிரஹமத்திமைப் போக்குந் சன்மை) எப்படியுண்டா
மென்று யாமிப்போதுகேட்கின்றோம். பதிலசொல்லட
மெ பாரப்போம் சிவபிரதிஷ்டைசெயது ஹத்தியொழி
நதவனாகையால், அவன் ஸம்பநததததாகியஸேதுவுகுகு
மஹிமைகூறுவதில் யாம் பின்னிடமாட்டோம். ஸேது
வில சிவபிரதிஷ்டையே முக்கியமாகையால், ததஸம்ப
ந்த விசேஷத்தால் ஸேதுவுகுகுங் கௌரவமுண்டாயின
மை ஸாவஸம்பிரதிபன்னமேயாம்

இது நிறக, சிவன பிதாவினறலையை யறுத்ததனா
ல வந்த பிரஹமத்தியைப் போக்கினவராகிய ஸ்ரீராம
மூர்த்திகு ஹத்தியெப்படியுண்டாமெனவும், அநதரா
மனுடைய மந்திரத்தையே சிவன காசியில் இறக்கின்ற
வாகளுடைய காதில் உபதேசித்து முத்தியில் விடுகின
றானெனவும் பிரஸங்கித்துச் சிவபிரமாண வசனங்களை
புக்காட்டி வெளிப்பட்ட நமமுடிசஞ்ஞாமுதலியாரது பு
த்தியினறெளிவை இங்கே கொஞ்சமெடுத்ததுப் பிரகாச
ப்படுத்துவாம். சிவாதிகயரதநாவளி 2 - வது பாகத்தில்
(௩௪) வது முதல (௩௮) வது பக்கம் வரையில் பிரஹ்
மசிரசசேதத்தால் சிவனுக்கு ஹத்திவந்ததா - வரஷி
லையா என்று சங்கித்துப் பரிஷ்காரஞ் செயதிருப்ப
தால், இங்கே பதில சொல்வது அவசியமன்று சிவன
பிரஹ்மாவினுடைய நெற்றியிற பிறநதானென்னுங் கார

[illegible]

கிருபையினாலே பிரஸாதிககின்றோ மென்று சிவன் அருளிச்செய்ததாக வெளிப்படுகின்றது காசிகண்டத்திலு,
(ॐ ச்ரீ ச்ரீ ஸுணாஸீஸம் ஸ்வேயமேவத்யுதீ த்நம் | விஹாரகம் ப்ரஹ்
ஸ்ரீ ஸுஹ்யஸுத்யுதம்) எனனும் வசனத்தால் பிரஹ்மணாக
ளேப பாரததுக காசிப்பதியில் ஜீவாககருடைய உதகிர
மணகாலத்திலு பரமோத்தமமாகிய தாரகப்பிரஹ்மத்
திலு யாமே பொருளாய் வெளிப்படடுப் பிரஸாதிககின
றோமென்று ஸ்ரீருதரபகவானு அருளிச்செய்ததாக வெ
ளிப்படுகின்றது. இவவுணமைகளையோசிககையில் பிரண
வதாரகமே காசியில் சிவன் உபதேசிககின்றாரொன்றும்,
அநதவாசகத்துக்கு வாசசியராயுள்ளவா அநதச சிவபர
ஞகடரோயென்றும் விதவானகளிறுகிடுவாராகள இவை
களையறியாது குலைககின்றவாகருக்கு அவாகளகுலைப்பட
ங்க வாயமேலடிப்பது அவசியமாகையால், நமமுடிச்சூர
னும் குரைத்தபாகதகை பிங்கேவருவித்து ஸமாதான
முரைப்பாம். அமமுடிச்சூராளியினுடைய பிரஸங்கத்
திலு, “ॐ ஸுதீதவதீதே ஸ்வேயமே தீநித்யம் | லக்ஷ்மிஹித
ஸுணாஸீஸம் | தீநித்யம் ॥ ॐ ஸ்வேயமே தீநித்யம் | லக்ஷ்
மிஹித ஸுணாஸீஸம் | தீநித்யம் ॥ ॐ ஸ்வேயமே தீநித்யம் | லக்ஷ்
மிஹித ஸுணாஸீஸம் | தீநித்யம் ॥” எனனும்
வசனத்தை யெழுதி. (உன்னுடைய காசியில் யாவருக்
கும் முததியைக கொடுக்கும்படி அாசசாரூபமா யெழு
நதருளியிருக்கிறநான் பகதியுடன் யார எனனைப்புகிகி
ன்றாராகளோ, அவாகருடைய பிரஹ்மத்திமுதலிய பாவ
ங்களினின்றும் அவாகளை விடுவித்து மோக்ஷமுண்டா
கும்படிச் செய்கிறேன் ஓய சிவனே! நீ பிரஹ்மத்தியை
குகுறித்துப் பயப்படாதே யென்று ஸ்ரீ ராமமூர்த்தி சிவ
னுக்கு அபயப்பிரதானம் பண்ணினார்) என்று வியாகயா
னஞ்செய்துமுடித்தனா. ஸைவசனத்திலு (பிரஹ்மத்தியைக
குறித்து நீயப்படாதே) என்று சிவனைப்பார்த்து இராமன்
சொன்னதற்கு ஆதரவெங்கே? நமமுதலியாரது அறியா

எ ன னு ம

மையே ஆதரவாயநின்றதுபோலும். அநத வசனத்தில் உன்னுடைய காசியிலுள்ள சிவனைப்பார்த்து விஷ்ணு சொன்னதாகவெளிப்படுகின்றது. இப்படியே (ஸ்கீஃரூஃ ஸ்கீஃரூ) என்று விஷ்ணுவைப்பார்த்துச் சிவனாகுறிய வசனத்தில் உன்னுடைய காசியிலுள்ள அச்சிவன சொன்னதாகவெளிப்படுகின்றது இருவாவசனங்களாலும் (காசிக்ஷேத்திரம்) சிவனுக்கே உரியதென்றும், அங்கே விஷ்ணுவுக்குண்டான ஸம்பந்தம் சிவனையுபாசிக்கும் பொருட்டான ஆதிஸம்பந்தமென்றும், அந்தச்சிவனுக்குண்டான ஸம்பந்தம் உபாஸ்ராகி ஸாவருக்கும் அநுகிரகிப்பதற்கான அநாதிஸம்பந்தமென்றும் ஆன்றோர் விவேகிககத்தக்கதாயிருக்கின்றது. காசியைப் பிரஸ்தாபிக்குநதோறுங் கங்கையையும், விசுவநாதரையும், விசாலாட்சியாரையுமே ஸமஸ்தநூலகளும் பிரஸித்தி பாராட்டுகின்றனவன்றி விஷ்ணுவாதிகளேமற்றதுங்கூற்றறில். இங்ஙனமாக, அந்தக்காசிக்ஷேத்திரத்திலுள்ள விஷ்ணுமஹிமையை நாட்டமுயலுமடிகளுக்கு என்னபதிலசொல்லலாம்? விஷ்ணு உபாசகராயினமையால, சிவோஹம்பாவிகளுக்குத் தன்மையைக் கடைப்பிடித்து, உபாஸ்யதாமததை அவரிடமாரோபணஞ்செய்து, அவரோயாவுஞ்செய்யவல்லாரொன்றுவைதிகநூல்கள் கூறுவதிலும்பாதகமில்லை. இந்தரஹஸ்யநதேராமல விஷ்ணுவுக்கே காசியிலுள்ள வைத்திராதிக யமுண்டென்று கூறுவது கேவலம் மூடத்தனமாயமுடியும். சிவன் உபாசகனும், விஷ்ணு உபாஸ்யனுமாகட்டுமேயெனின், காசியிலுள்ள விஷ்ணு உபாஸ்யனாகமாட்டான் அவன் அந்தக்காசியிலுள்ள ஆகந்தகமாகவேயன்றி ஸஹஜமாக வாஸஸ்தானத்தை யடையாமையால. ஆகந்தகமாகவெய்தினும் அநந்தரமுபாஸ்யதவ முண்டாகட்டுமேயெனின், அதுவுங்கூடாது வாததமானகாலமாகிய இப்போது அனுபவத்தில் அவ்விடத்தில் சிவனுக்கே உபாஸ்யதவம் பிரதயட்சமாகக் கடித்திருக்கையால. ஜாபால

பிருஹஜ்ஜாபாலாதி அநேக வுபநிஷத்துக்களாலும், கா
சிகண்டமுதலிய புராணங்களாலும் ஸ்ரீ சிவபெருமானு
கே ஸாவோபாஸயதவங் காசியில பிரதிபாதிக்கப்பட்டி
ருத்தலுக்குமாறாகவும், யாஜ்ஞவலகசுகஸமவாதத்தாற்
நீர்மானிக்கப்பட்ட சிவோபாஸயததுக்குப் பாஹ்யமா
கவும் விஷ்ணுவுக்குக் காசியில உபாஸயதவமநாட்ட
முயன்று, உபாசகனாகிய அநதவிஷ்ணுவுக்கு இராவண
னைக்கொன்ற ஹத்தியுண்டாகவில்லையென்று கத்தியழிபு
ங்கலதிகள் வாதங் காறகடை கொண்டொதுக்கத்தக்க
தாயமுடிந்தது. இவைகளைக்கூர்ந்து யோசியாமல், அம்
முடிசுக்ராமுதலி யென்பவா பாகவதம், பதுமம், பிரயா
கைமாஹாதமியம் இவைகளில் சிவனுக்கு ஹத்திவந்த
தென்றும், அதை விஷ்ணு போக்கினொன்றும், சிவன்
இராமநாமத்தைஸமரித்துச் கொண்டிருப்பதோடு பாவ
திக்கு உபதேசித்துக்கொண்டிருக்கின்றொன்றுஞ் சூல
லப்பட்டிருப்பதாசசிலகற்பிதவசனங்களைக்காட்டியமு
ன்னா அவை யுகதியதுபவங்களுக்கு விரோதமான அ
வைதிகங்க ளாரின்மை மேல வியவஸ்தையுண்டாகச்
செய்த சாசனையால் யாவருக்கும் விளங்குமாயையால்,
அவைகளை யாம் கவனிப்பதவசியமன்று

இதுநிறக, இருசமயவிளக்கம் என்னுஞ் சுவடி
யில் சிவன் பிரஹ்மத்திநிவிரத்தியினபொருட்டுக் காசி
யை யடைந்தாரொன்றும், அது கைகூடி விட்டதால், அ
நதக்காசியைத் தனக்குக் கொடுத்ததுவிடுமபடி விஷ்ணு
வைக் கேட்டாரொன்றும், அப்படியே விஷ்ணுவானவா
தன்னுடைய காசியைச் சிவனுக்குக் கொடுத்ததுவிட்டுத்
தான் பிரயாகையிற் குடியேறிவிட்டாரொன்றும் ஓர் மு
தேவிமகன் எழுதியிருக்கின்றனன். (ॐ३३३) என்று வி
ஷ்ணுவும், (ॐ३३३) என்று சிவனுங் கரசியைப் பிரஸ்
தாபித்த சுருதி வசனங்களை அநத மட்டிமகள் ஓராறெ

ரு காலத்துங் கண்டுங்கேட்டு மிராதவனாகையால, வீண் புலம்பலகளுக கிடமுண்டாசசுது இவனைப்போலவே இன்னுஞ்சிலமூடாகனும்பலவாறுபுலம்பிச்'சிவனுக்குப் பிரஹ்மத்திவநத்தென னும், இராமனுக்குஹத்திவரவில லையென னும் பரிஹரித்துக்கொள்ள வழிதேடுவதுண்டாகையால, அவாகளகநதையடங்குமபொருட்டு இன்னுங் கொஞ்சமுரைசெய்வாம் அவாகளிலயாவொழுதுவதும் எழுதினவா முகத்திற காறியுமிழத்தகுகதா யிருக்குமனறி வேறிலலை. (கதயத்திரயம், ரஹஸ்யத்திரயம், தத்வத்திரயம்) என னும் பெயாகளால வெளிப்பட்டடிருக்குந் தாதசசுவடிகளில் அடியுண்டுபோன யுகதிகளும், உதையுண்டுபோன அரத்தங்களும, சிதைவுண்டு போன சீரத்திகளுமே சோககப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றைக காலும் அரையுமாகக் கற்று வெளிப்பட்ட நம்முடிச்சூத தாதாதாம வெளியிட்டிருக்குந் (சீருப்பல்லாண்டு வியாக்யானம்-சு. ரோசவீஜயம் - லிங்கமதகண்டநம்) இதயாதி மாலப்பிரபநதங்களில் சொன்னதையே திருப்பித்திருப்பிச் சொல்லிப்பககங்களை நிரப்பியிருக்கின்றனா ஒரு கவடியிலவந்ததையே மற்றொருசுவடியிலும், அப்படியே பலசுவடிகளிலும் ஸநதாப்பமினறிவருவித்து எழுதி வெளியிடுவதால் எனன்பிரயோஜனம்? அவாவெளியிடுஞ்சுவடிகளுக்குப்போகணமாததிரமவே றுவேறாயிருப்பனவனறி விஷயங்களும் பிரமாணங்களும், யுகதிகளுமொன்றாகவேயிருக்கின்றன இந்தசசுவடிகளைக் கண்டிக்கத் தெட்டங்குங்கால, எம்முடைய கண்டநூல்களில் யா முஞ்சொன்னதையே சொல்லி வீணகாலம் போக்குவதாக முடிவதில், எமக்கு அதிக வெறுப்பையே யுண்டு பண்ணுகின்றது பதிலசொல்லாவிட்டாலும் பாமராகளபிரமிககவிட முண்டாவதால், ஒருவாறுபரிகரிக்கவேண்டியுமிருக்கின்றது. அப்படியாம பரிஹரிப்பதிலும் அவரைப்போல புனாயுகதிசைசொல்லிக்கொண்டு காலங்கழிப்பதில்லை. மிகுந்தபிரயாஸத்து

என பிரமாணங்களையும், யுகதிகளையுநதேடி ஒருநூலுக்கு மறொருநூலவிசேஷம்பெற்றிருக்கிறதென்று யாவருமபிரஸ்தாபித்து மகிழ்மாறு ஒவ்வொரு நூலையுஞ்செய்துமுடித்து வருகின்றோம் இந்தவுண்மைமுடிவை மேற்கொண்டொழுநதுணிவால், நமமுடிச்சூராரியினது மறறை முடிவுகளையும் விசாரித்துப்பரிஷ்காரப்படுத்துவாம்

வேதங்களிலநாராயணனைப்பிரஸ்தாபித்துப்பாபரஹிதனென்றும, கிழத்தனமில்லாதவென்னும், சாவில்லாதவென்னும், இன்னும் பலகலயாணகுணங்களுடையவென்னுஞ் சொல்லியிருப்பதோடு “*ऋषिः*” என்றமபத்தையுடையசுருதியில் பிரகிருதியாகிய விருஷத்திலபலத்தை நாராயணன் புஷிக்கமாட்டானென்று சொல்லியிருப்பதாரவும் பிரஸங்கித்து, இப்படிப்பட்ட நாராயணனுக்குப் பிரஹ்மத்தி வரக்காரணமில்லையென்று தாபித்துக்கொண்டனா இவ்வோழைமதிககு யாம எத்தனைதரந்தான் விசனப்படுவது? நாராயணா பாபகாமங்காரணமாகவேயன்றொமீன-பன்றி முதலிய இழிந்தநமங்களைச் சாபத்தாலெய்தியழிந்தனா? நாராயணருக்கு கிழத்தனமில்லாதபோது அவருக்கு நாயுண்டாவதெங்ஙனம்? நாராயணருடைய வெள்ளைமயிரொன்று பலராமனுக்குப் பிறந்ததாகக் கூறும் பாரதத்தை எங்கேகிழித்தெறிவது? சிவன் பிரஹ்மவிஷ்ணுகளுடையதலைமலைகளோப்பூண்டிருக்கின்றொன்றும, விஷ்ணுவானவா ஜநமங்கடோறுஞ் செத்துச்செத்து அலக்கணுற்றொன்றுமவை திகநூல்கள கூறுவதற்கென்னசமாதானந்தேடுவது? இவற்றைமறைக்கமுடியாதாகையால், நாராயணருக்குக்கறியயாவும் உபசாரமென்றறியத்தக்கது அவருக்குக்கறியபடியே வஸிஷ்டபராசரணியாஸாதிசாளுக்கள் கூறப்பட்டிருத்தலால் நமமுடிச்சூர முதலியார நமமுடிச்சூரருக்குத்தேடிவைத்த நலப்பாடு சீரகுலைநதுவிட்டது. அவஸமூ

ஹத்தில ஓவ்வொரு தேவதைக்கு மொவ்வோர் வியாதி
புணடென்று கேட்கப்பட்ட படியே அவாகளிலொரு
வராகிய நாராயணருக்குத் தலைநோயுணடென்று கேட
கப்படுகையாலும் அந்நாராயணர் பாபகாமமில்லாத
பரிசுத்தமுடையவொனபது அடிபட்டுப் போயவிட்ட
து. விஷ்ணுவுக்குத் தலைநோயுணடென்னுமுண்மையைப்
புரட்டாசி மாசங்களில் பெருமான்கோயில்களில் நடத்
திவரும் ஆசாரத்தைக் கொண்டேயறியலாம்

இனி அமமூதேவிமுதலியார் காட்டிய (သုန္ဒရီ) என்னுஞ்சுருதியைக்கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம். இந்
தசுருதியில் பிரகிருதி யெனகிற விருட்சத்தில் ஜீவாத
மாபரமாதமாவென்னு மிரண்டு படசிகள் வசிக்கின்றன
வெனவும், அவற்றுள் ஒருபட்சி அந்ந விருட்சத்தின்
பலனாகிய நலவினை திவினைகளே அனுபவிககிறதெனவும்,
மற்றொன்று தான் அனுபவியாமல சாட்சியாயிருந்து
கொண்டு அதை துகருமபடிச் செய்கின்றதெனவுஞ்சொ
ல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தவசனத்தில் பரமாதமசபத்
மாததிரமேயன்றி நாராயணசபதமாவது, அதன்பரியாய
சபதமாவது கிடையாது. பரமாதமசபத்ததுக்கு ஸ்ரீசிவ
பெருமானே விஷயமாயுள்ளவா என்பதை மேலீடத்
தில் ஜகத்காரணதவ நிரூபணஞ் செய்த ஸந்தாபபத்திற
செவ்வனே விளக்கியிருக்கின்றோ மாகையாலும், அப்ப
டியே விஷ்ணுவைப் பரமாதமாவல்லவென்று ஸதாபித்
திருக்கின்றோ மாகையாலும் இங்கே அதிகமாக விஸ
தரிக்கமனமில்லை. வாசுதேவராகிய நாராயணனாயே
பிரகிருதியென்று அநிந்தபின்னா அவர் பிரகிருதியைக்
கடந்தவரென்றும், அவர் பிரகிருதியாகிய விருட்சத்தி
ன்பலனை துகரமாட்டாரென்றுஞ் சொல்லுவதற்கு அவ
காசமேயில்லை. இப்படிப்பட்ட ஸவேறுதுக்களால் நாரா
யணருடைய அமஸமாகிய தசரதன் செய்குபப் பிரஹ்ம

ததியுண்டாகவில்லையென்று தலை யுடைத்துக் கொண்டு சண்டைக்குவரும் வெறித்தாதா கொண்டாட்டம் என கேதலையெடுக்கும் ?

நமமுதலியாரவர்கள் இன்னுமொரு விசித்திரம் பகரத்தனா. அதாவது, கற்புடையஸ்திரீயை யிச்சித்தவ னைக்கொல்லுமபடி நீதிநூல சொல்லுகிறபடியால், அந தப்படிக்கே லோகமாதாவை விபரீதபுத்தி பண்ணினவ னைத் தங்கள் இராமமூர்த்தி கொன்றொன்றும், அதனால் அவருக்கு ஹத்திவரக காரணமில்லையென்றும் பிரஸங்கி ததுத்திருபதியடைந்திருப்பதேயாம். இதற்கு நமமுதலி யார தேடிக்கொண்ட பிரமாணம் (கற்புடைய மெல்லியனா மேவுமயலோ) எனவும், (கண்டவுடனே பிண்ணெனது கண்டித்தல் கருணைமதுநீத்) எனவும் போரத்தைகளேயாம். இ ஹறுள, கற்புடைய மங்கையரை வலியப்பண்ணாதவா தண்டத்துக்குரியொன்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது இராவணன் சீதையை வலிந்துகொண்டுபோனதே யன றி வலியப்பண்ணாததின்று ஜலந்தரனுடைய தாமபத் தினியை வலியப்பண்ணாதது வஞ்சித்தமஹாபாபியை எ னன் செய்யவேண்டியது? இவ்விருவரில் யார மேலான வர்கள்? ஜலந்தரன் பெண்டாகிய பிருந்தையைக் கற்பழி த்த பாவங் காரணமாகவே யன்றோ சீதையாகிய பெண் டை இராமன் பறிகொடுத்தது? (முற்பகலசெய்தால் பிற்பகல்வீனையும்) என்ற நீதிவாக்கியப்படி இராமன் பெ ண்டை இராவணன் அபஹரித்ததுபிருந்தையை விஷ்ணு வபஹரித்த தோஷத்துக்கு அதிகமாகமாட்டாது, இராவ ணன் தன்னுடைய பாபத்துக்காகச் சிட்சிக்கப்பட்டு அ பபோதே புனிதனாய்விட்டான். பிருந்தையினதுமோ ஹத்தால் இன்றுங் காழாகிய வெறிகொண்டு (பிருந்தா வனலோலன்) என்னும் பெயரையும் பூண்டு விஷ்ணுவலக் கணுறுறுத் திரிதல பிரமாணஸித்தமாதலறியாது அநி யாயமாக நம்முடிச்சூர முதலியார இராவணனைத் தூஷித்

து எனனவாரிககொண்டாரா? இன்னுமவிசாரிக்கில, இரா
மன் இராவணனைக்கொன்றது கற்புடைய ஸ்திரீயைக்கவ
ரந்தானென்னுங் கருத்துப்பற்றியல்ல. தன்னுடைய பெ
ண்டை அபஹரித்துக்கொண்டுபோன துவேஷமே கா
ரணம். இது ஸாவபாமரஜனங்களுக்கு முள்ள சுபாவ
தாமம். இலட்சுமணனிடத்தில் விபரீதபுத்திபண்ணி,
அவனை மனஸ்தாபத்துக்குள்ளாகச் செய்த மஹிமை
யுடையவா தங்கள் சீதாபிராட்டியாரொன்றறிந்தபின்னா
ரம்முடிசுசூராருக்கும், அவருடைய குஞ்சுகளுக்கும்
அந்த லீதையைப் பிருந்தைக்குமுன்ன ரொந்தவித்ததிற்
முன் ஸமாதானங்கூற நாவெழுமோ தெரியவில்லை இப்
படி விசாரிக்கும்போது பிருந்தையைக் கற்பழித்த விஷ்
ணுவினது யோகயதைக்குமுன்னாச் சீதையை விபரீத
புத்திபண்ணின தசக்கிரீவன் யோகயதை எததனைம
டங்கு மேலாயிருக்கலாமென்பதை ஒவ்வொரு புத்தி
மானகளும் விசாரியாமற் போகார்கள. பிருந்தையினது
கணவன் சிவனும் கொல்லப்பட்டொழிந்தானாகையால்,
அந்தப் பிருந்தையைக் கற்பழித்த விஷ்ணுவுக்கு உயிர்
தப்பியதன்றி அவனுயிரோடிருந்திருப்பன்கில இராவ
ணன் கதியை விஷ்ணுவப்போதே அடைந்திருப்பதிலுந்
தப்பாது. இவ்வளவு ஹேயங்களுக் கிடஞ்செய்வதாகிய
விஷ்ணு மஹிமையைப் பெரிசாக வெண்ணிக்கொண்டு
இராமனுக்கு வந்த பிரஹ்மத்தியை மறைக்கத்தேடுவது
எந்த வித்ததிற்பாராததாலும் முடியாது! முடியாது!!

மேல, பிராம்ஹணனாயிருந்தாலும் வாசுதேவனைப் பர
னென்றறியாமையால் இராவணன் கழுதை ஜநமத்தை
யுடையவனாகச் சாஸ்திரமுகத்தாலெண்ணப்படுகிறுனெ
ன்று ஓர் வசனத்தைப் பிரஸ்தாபித்து, அந்தக்கழுதை
யைக்கொன்றதற்காக இராமனுக்கு ஹத்தி வரமாட்டா
தென்று நம்மவண்ணாரக்கழுதையாகிய முடிசூர்முதலி

யாராகத்தமிழகமுநதனா இராவணன் விஷ்ணுத்வேஷியா
 னுலனாரே அவனைத் தூஷிக்கலாம்? அவன் சிவபகதியு
 டைமையும், விஷ்ணுத்வேஷமினமையுங் கொண்டிருந்
 தா னுகையால் அவனிடமொருதூஷணமுமேருது. அவ
 னைப்போலவே இராமனுக்குஞ் சிவபகதியுடைமையும்,
 விஷ்ணுத்வேஷமினமையும் வானமீகத்திற் கேட்கப்படு
 கையால், அவனைத் தூஷிப்பவர்கள் இராமனையுந் தூஷி
 க்கவேண்டியது இராமனுக்கு விஷ்ணுபகதியும், சிவத்
 வேஷமினமையுங்கொண்டாலோவெனின், அகஸ்திய
 மால் விரஜாதீக்ஷுபடைந்து சிவனையுபாசித்து ஸாவ
 ஷித்திகளும் பெற்றானென்றது முதலிய சைவலட்ச
 ணம் இராமனிடங்கேட்கப்பட்டபடி வைஷ்ணவ லட்ச
 ணமொன்றுங் கேட்கப்பட்டாமையால், இராமனை விஷ்
 ணுபகதெனென்று கூறுதல் கூடாது விஷ்ணுவே இராம
 னுகையாலும் அதுபொருந்தாது இராமனுடைய பஸம்
 நுதராக்ஷ தாரணமும், சிவபஞ்சாக்ஷரத்தியான விசிட்
 டமும், ஜடாக்ஷரமும், மரவுரியாடையும் அவன் சை
 வவேடத்தானென்பதைச் சாதித்தலால், அவற்றிற்குவே
 ருன தாமாரோபணம் அவனிடஞ் செயதல் கூடாது.
 இந்நகப்பரியாலோசனையால், எந்தவிதத்தாலும் இராமன்
 இராவணனைப்போலசிவபகதனாயிருத்தலும், இராவணன்
 இராமனைப்போல சிவபகதனாயிருத்தலுந் திண்ணம். இத
 னால், இராவணனிடந் தூற்றுக்தூஷணம் இராமனிடத்
 திலு மேறுமென்றெண்ணி வாளா கிடக்கவேண்டியதே
 விவேகிகள் மரபாகும். இதுகாறுஞ் செய்தவிசாரம் அம்
 முடிசசூராளி காட்டிய முண்டைவாசகத்தை அங்கீகரித்
 தாலுந் தோஷமுண்டாகா மையைக்காட்டவேயன்றிவே
 றில்லை. அநதவாக்கியநதானென்ன சுருதியா? அல்லது ஸ்
 மிருதியா? ஏதோ அவாநதரகற்பனா வாககியமாகையால்,
 அஃதுவிசேஷப்பிரமாணமாகத் தலைக்கட்டமாட்டாது.
 ஸம்ஸ்தவேதவேதாநதங்களிலும் பரனாக நிச்சயிக்கப்ப

கநஅ பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

எ ன னு ம

ட்டவா ஸ்ரீருத்ரமாததிக்யே யென்பதை மேலிடங்களில
யாமபிரகாசப்படுத்தியுள்ளேமாகையால், நாராயணனை
யேவேதங்களிலபராகவறியவேண்டியது என்பதற்காதா
ரமாக நமமுடிசஞ்ஞராளிதேடிககொண்டவாககியாராததம்
நிலைக்கமாட்டாது. எனவனமெனின், அநதவாககியத்தில
(நஸுதீஸ்ஸிஸ்தீ) எனனுமபிரயோகமேயிருத்தலால், அதி
லவாசுதேவனே பரனென்றறியவேண்டியது என்பதற்கு
ப்பதமேது? வேதமபடித்ததற்குப்பிரயோஜனமவாசுதே
வனை அறியவேண்டியது என்பது மட்டுமே கிரகித்தது,
அவ்வனங் கிரகிக்குமிடத்துப் பரம்பொருளென்று கிரகி
பாமலசேதனாகளில் விசிட்டமுடையானென்று கிரகித்த
து, அவனையேசிவோபாசனைக்குச் சான்றாகக்கண்டுவழி
படாதவாகளகருதைகளென்றறியத்தக்க தென்பதேயா
வருங் கொளளத்தக்கதுணிவாகையால், அநத வாககிய
த்தை ஆதரவாகக்கொண்டு இராவணனுக்குக் கழுதை
ஜநமத்தைத் தாபிசுமுயலு நமமுடிசஞ்ஞ முதலியாந்
டைய ஜநமமே கழுதை ஜநமமென்றறியத்தக்கது இரா
வணன் கழுதையல்லவென்றேற்பட்ட மேலநியாயத்தா
ல, பிராஹ்மணனாகிய இராவணனைக் கொன்றதற்கு இரா
மனஹத்திக்குள்ளாகவிலலையென்று வெறிகொண்டு கு
லைக்கு நாயகளை இமமட்டில விடாமலினனுங்கொஞ்சந
துரத்தியடிப்பாம்

எங்ஙனமெனின், சைவாகள் வேதாதிகளுக்குத் தப்ப
ர்த்தஞ்செய்து காலம் போக்குகிறார்களென்று பிரஸ்தா
பித்தது, அவர்கள தப்பித்ததைக் காட்டவேண்டி இராமா
யணத்தில (உத்யுஞ்ஞஸுதீஸ்ஸிஸ்தீ) என்ற
வசனத்தை யெடுத்துப்பிரஸங்கித்தது நமமுடிசஞ்ஞத்தா
தர் தமது விவேகத்தைக் கொஞ்சம் வெளியாககிக் கொ
ண்டனர். இநதவசனத்துக்குப் (பூவமியவிடத்தில பிரபுவா
கிய மஹாதேவா எனக்குப் பிரஸாதம் பண்ணினா) என்று சிவ
பரமாக அர்த்தஞ்ஞ சொலவது அபுக்தமென்று சாகிப்ப

தே நமமுதலியாரபிமதமாகும். இவ்வுண்மை, இராவணவதாரநதரமுண்டான ஹததி தொலையும பொருட்டுச் சிவன பிரஸாதித்ததையே ஆண்டு இராமனசொல்லிய தெனின, (பூரவம்) என்கிறபதத்துக்குப் பிரயோஜனம் யாது எனவும், இராவணனைக் கொல்லுவதற்கு முன்னர ஹததியுண்டானவிதம் யாது எனவும், அவர் சடாவியதால் விளங்கும். இப்படி மறுத்துவிட்டுப் (பூரவம்) விவரித்தல் எனக்கு வருணன பிரஸாதம் பண்ணினான் என்பது சீதையுடன் இராமன சொன்னதாகப் பொருளுணைக்கவேண்டியதே உசிதமென்று காட்டி, (மஹத்) என்பது சலமும், (மஹாதேவன) என்பது வருணனுமாகக் கொள்ளத்தக்க அர்த்தத்தையும் விளக்கிச் சைவர்களுடைய தப்பையும், தம்முடைய சொப்பையும் பிரகாசப்படுத்திவிட்டனா (கூரோசவியம்) எனவரும் சுவடியிலும் இப்படியே அழுதிருப்பதைப்பிரஸ்தாபித்து "சிவாதிசயரதநாவளி முதற்பாகத்தில் (௫௫) வது பக்கத்தில் புரீசுநதரசிவாசாரியஸ்வாமிகள் இனிது கண்டித்திருப்பதேபோதுமாயினும் யாழகொஞ்சம்மீண்டு பரிகரித்திருவரம் இராமன பிரஹ்மத்தி நிவிர்த்தியின்பொருட்டு மாததிரநதானோ சிவாராதனம் பண்ணினான்" எப்போது ஒரு சிவபூஜை செய்கிறவனென்றறிக்க உததரராமாயணம், போதாயனராமாயணம் எனனுமிவைகளில் இராமன அப்ச்வமேதஞ்செய்து சிவனை ஆராதித்தானென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இன்னும், இராமனுடைய சைவதாமம் (இராமாயணதாதுபாயஸங்கரஹம்) எனவரும் பிரஸத்ததாலும் விளங்கும். இவ்வாறு பலபடியாவும் சிவபூசைக்குரியவனாய் விளங்கும் இராமன தனது ஹததி தொலைய வேண்டிச் சிவனை ஆராதித்தானென்றால் நம் முடிச்சுராளிகு ஆசசரியமாய விட்டதல்லவா? (பாத்மத்தில்) இராமன ஜானகியைக் காட்டிப் பறிகொடுத்து விட்டு அலைந்து கொண்டிருக்கையில், அவனிடங்கருணை

சுரநதவராகிய அகஸ்தியபகவான் அவனைத் தெரிவிக்க வேண்டித் ததவோபதேசஞ்செய்து, மேலவிரஜாதீக்ஷ யால ஸமஸ்காரமுஞ்செய்து சிவபூஜை யெழுந்தருளப் பண்ணிக் கொடுத்தாரெனவும், அவவநுககிரகததைய டைந்து சிவபூஜையிற் சிறந்தவனாகிய இராமனுக்குச்சிவ பெருமான வெளிப்பட்டுப் பாசுபதம் என்னும் அஸ்தா மும், சீதையை அடையும் வரமும்பிரஸாதித்தது அநதா ததானமாயின ரெனவுஞ் சொல்லியிருத்தற்கு நமமு தலியாரொன்னசொலவாரோ தெரியாது. இநதவுண்மையையேயன்றே சீதையைப் பார்த்து இராமன சொன்னது? இநத ஸந்தாபபத்கில (பூவம்) என்கிறபதம் விரோதிகுமோ, விரோதியாதோ நமமுதலியார கொஞ்சம் யோசிக்கட்டும். அவர் செத்தபிணமாகி வெந்ததும் வேகாததுமாகச் சுட்டுவிடப்பட்டமையால், அவர்குஞ்சுகளாவது யோசித்துப் பதிலசொல்லட்டும் ஹே ஸீதா! உன்னைப் பறிகொடுத்தது அழுதுகொண்டிருந்த எனமனக்கலக்கந தீருமபடிப் பூவமிவ்விடத்தில் பிரபுவாகிய மஹாதேவா எனக்குப்பிரஸாதம் பண்ணினான் என்று இராமன பிரஸதாபித்தவுண்மையே வானமீகத்திற படிக்கப்பட்ட தறியாதுவிண்ஸ்வபனங் கொண்டு வெறிமுண்டை யொத்தது நமமுடிசஞ்ஞராளி புலம்பியதையாவரோவொப்புவாகன்?

நமமுடிசஞ்ஞமுதலியார தன்னோடேதொலையாமல கோவிந்தராஜன் எனபவனுந் தன்னைப்போலவே ஸ்ரீமத ராமாயணத்துக்குத் தான்செய்த வியாகயானத்கில (பூவம்) என்கிற பதத்தைக் கட்டிக்கொண்டமுதர் னென்று சாட்சிகொண்டிவந்தனர் வேண்டுமானால் அநதஸாஷிக்கும் நமமுதலியாருக்குக்கிடைத்த பஹுமானத்திற பாதிபகிரந்து கொடுக்கத் தீர்மானிக்கிறோம். அதனால் ஸந்தஷ்டியடைந்து போகட்டும். ஐயையோ! வருணன் பிரஸாதித்தானென்று சொல்வதற்கு (மஹா

தேவ)சப்தத்தைக்காட்டிலும் வானமீகிபகவானுகுவே
 ஸுசபதங்கிடையாமற் போசசுதலலவா?மஹாதேவருடி
 நாமம் ஸ்ரீசிவபெருமானுகேயனறி வருணனமுதலிய
 போக்கு யாண்டுங் கேடசப்படாமையாலும், வருண
 னை மஹாதேவரெனலும், பிரபுவெனலும், பிரஸாதித்
 தாரெனலுஞ் சொல்ல இராமனுக்கும், வானமீகிக்கும்
 நாவெழமாட்டா தாகையாலும், வருணன எனபதற்கு
 அநேகபிரதிபதங்கள் அமரகோசாதிகளிற கேட்கப் படு
 கையாலும், இராமன் வருணனைக்கோபிதது அவனபேரில்
 சஸ்திரநதொடுக்க யத்தனித்தபோது அவவருணன இ
 ராமனைச் சரணடைந்து உயிர தப்பினுனென்று அவ
 விராமாயணத்திலேதானேபடிக்கப்பட்டமையாலும் நம்
 முடிசுசூரானிகுரைத்ததை ஞானிகுரைப்பாகவேஒதுக்க
 லாயிற்று. இப்படி நமமுதலியார பரிகாரமெல்லாம் பல்
 லை யிளித்துக்கொண்டமையால், இராமன் பிரஹ்மத்தி
 நிவிராத்தியினபொருட்டுச் சிவாராதானம் பண்ணினுனெ
 னபது பசுமரத்தாணி யறைநதாற்போல நாட்டப்ப
 ட்டது.

இது நிறக, இராமன் பூசித்தலிங்கம் இராமலிங்க
 மானால் சிவலிங்கம் எனபதற்கு எனனபொரு ளென்று
 ம, இராமனைப்போலவே நரசிங்கன-பலராமன் - கிருஷ்
 ணனிதயாதியாகளுஞ் சில இராசூஸ வீரர்களைக்கொன
 ரதற்கு அவர்களடந்தஹத்தியைப்போக்கிய லிங்கங்க
 ள யாவை யென்றுங் கடைவி நமமுடிசுசூரார திருபதி
 யடைந்தனா. இலக்கணநூ லறியாதவேழயாகையால்,
 சிவலிங்கத்துக்குப் பொருள வினவினா. சிவலிங்கமென
 றால் சிவன் பூசித்தலிங்கம் என்று பொருளுண்டாவதா
 க அவா கொண்டு குரைத்தனா. (சிவலிங்கம்) எனபதை
 ஏகாதசிவிரதம் எனபது போலவும், (இராமலிங்கம்) என்
 பதை ஸீதாராமன் எனபது போலவும் அறியத்தக்கது.
 பனறி, மீன, ஆமை இதயாதி அவதாரங்கள் கேவலம்தி

வான்மீகிபகவான் அவைகளுக்கு விரோதமுண்டாகாத வாறு தமது காவியத்தைச் செயது முடிததனா. இவ்விஷயத்தை யிவ்வளவிலே முடித்து, மேலவிஷயத்தைத் தொடங்கிப் பரிஷ்காரப்படுத்துவாம்.

நாசிங்கமூரத்தியைச் சிவன சரபமாக வந்து சிட சித்தாரொன்பதும், சிவன திரிபுரஸம்ஹாரஞ் செயதாரொன்பதும், மராககண்டேயருக்குச் சிவன சிரஞ்சீவி பட்டங் கொடுத்தாரொன்பதும் பொய்யென்று பேசி முடித்துப் பாஞ்சரான சண்டையில், தங்கணமயிரவதாரமூரத்தியாகிய கிருஷ்ணனுக்குப் பயநது சிவன ஓடிப் போய் விட்டதொன்றே மெய்யென்று நமமுடிசஞ்முதலியாரா பிரஸங்கஞ் செயது மாழகினா இவற்றுள் நரசிங்கவதத்தைச் சிவபாரமயப் பிரதரிசினில் (சஉ) வது பக்கத்திலும், சிவாதிகயரதநாவளி (உ) வது பக்கத்திலும் (கூரு) வது பக்கத்திலும் விஸ்தரித்திருக்கின்றோம். திரிபுரதகன விஷயத்தையும், மராககண்டேயா விஷயத்தையும் ஷேரதநாவளியில் முறையே (அங்) வது பக்கத்திலும், (கச்சு) வது பக்கத்திலும் அதிகமாகப் பிரவசனம்பண்ணி யிருக்கின்றோம். பாஞ்சர விருததாரதத்தை ஷே சிவபாரமயப் பிரதரிசினியில் (அஉ) வது பக்கத்திற் செவ்வையாகப் பரிஷ்கரித்திருக்கின்றோம். யாம நூதனமாக வொன்றுஞ் சொல்லவேண்டியதில்லை. இனி, நமமுடிசஞ்முதல் பாஷண்டிக்குப் புத்தியுண்டாகும் பொருட்டுப் பின்விஷயங்களை யோசிப்பதே அவசியமாயிற்று.

ஸ்ரீசிவபெருமான் தேவாகளைக்கூடும்பொருட்டு அநநியஸாத்தியமாகாத காளகூடபக்ஷணஞ்செய்தருளிய விஷயத்தில நமமுடிசஞ்முதலியாரா தமது ஞானிகுழைப்பைக்காட்டி மகிழ்ந்திருக்கின்றனா. எங்ஙனமெனின், சிவன், விஷ்பானம்பண்ணினொன்பது அவருக்குப் பெருமையாகமாட்டாதென்றும், அதைப்போதைக்காகப் பானம்ப

ணணுகிறவிததர்களுக்குப்பெருமையுண்டானுலன்றோ
சிவனுக்கும் பெருமையுண்டாகுமெனலும், விஷநதீண்டி
யுஞ்சாகாமலநேகாபிழைத்திருக்கிறாகளாகையால, அப
படியே சிவனும்விஷத்தாறகெடுதியடைந்திலனெனலும்,
பிரகலாதா விஷத்தா லிறவாம லமுதுண்டவர்போற க
ளித்திருந்தாராகையால, அவரைக்காட்டிலுஞ் சிவனிட
ங்கண்ட வுசிதம யாது எனலும், பூதகியினுடைய ஸ்தன்
யபானத்தாலுண்டான விஷத்தைக்கடந்த கண்ணனிடத்
துள்ளமகிமையில் சிவனிடத்தில எனனமஹிமை விசே
ஷமெனலுஞ் சில பேயுக்களைக்காட்டிக் கூடேசவிஜயத்
திறசொல்லியிருப்பதை அதுசரித்துச் சிவன விஷபான
மபண்ணினொன்பது பொய்யெனலும், விஷனுவே வி
ஷபானமபண்ணினொனலும், அங்ஙனம் விஷ்ணு பான
மபண்ணிய சேஷத்தைச் சிவன பானமபண்ணத்தொட்
ங்கி, அதற்கே முடியாமல அச்சதா-அநந்தா-கோவிந்தா
எனலும் விஷ்ணுநாமங்களை யுச்சரித்துப் பிழைத்தாரொ
னலுங் கத்தியமுத்தேயாம

இப்படித் துக்கங்கொண்டாடும் பாஷ்ணடிகள் கூ
றமைக கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம் விஷத்தைப்போ
தைக்காகப் பானமபண்ணுகிறாகள விததாகெனலும்
அவாகளே கூறினா. போதையென்பது மயக்கமாகை
யால, விததாகளை விஷமானதுமயக்கி விகாரப்படுத்திய
து கொஞ்சம் அதிகரித்தால அதுவிபரீதமே செய்யும்
அத்தகைய விசாரம் சிவனாதிடம் பயன செய்யாது
தமமுடைய போதைக்காகக் கொள்ளாமல் தேவாக
ளே ரட்சிக்கும்பொருட்டு விஷத்தைப் பானமபண்ணிய
சிவனா தனமை பரப்பிரயோஜனமாய முடிந்தது. இத்
னால், விததாகளோடு சிவனாரையுவுமைகூறியது செருப்
படியுண்டு பொயிறு. விஷநதீண்டப்பெற்றபோ அதனா
ல வருந்தி, அதுதீரவேண்டி மணிமநதிரௌஷதங்களைப்

பிரயோகித்துத் திருப்பிக்கொளவா. சிவனை விஷம வ
நததித்து வருத்தியதினறு. அவா வருந்தியதுமின்று பிண
னரொரு சிகிச்சையை அவா தேடியது மின்று அதனா
லவா துககநிவிரத்தியும், சுகப்பேறு மடைநததுமின்று
விஷந தீண்டப்பெற்றவர்கள் அது நிவாரணமாதற்குத்
தேடும் உபகரணமாத் திரமாகவே அமைநதனா. விஷந
தீண்டப்பெற்றபோ மணியையும், மந்திரத்தையும், ஓள
ஷத்தையுந் தேடுமாபோல, விஷவேகத்தை யாற்றா
திரிந்தோடிய தேவர்கள் சிவனை அடைக்கலம்புக்குநதாரா
கள். மணிமந்திர ஓளஷதங்கள் சீவர்களுக்கு விஷநிவிர
த்தியைச் செய்வதுபோல, சிவன தேவர்களுக்கு விஷ
நிவிரத்தியைச் செய்தருளினா. இந்த விசாரத்தால தலை
க்கேறிய விஷத்தைத் திருப்பிக்கொள்ளுஞ் சீவர்க்கட
மையைச் சிவனாரிடங்கூடவந்த தாதப்பிணங்களைத் தடி
கொண்டடித்து ஓட்டவேண்டியதாயிற்று பிரகலாதனை
க கொல்லவேண்டி இரணியன் பாம்புகளைக் கடிக்கவிட்
டான அவற்றால் விஷமேறி அவன்சாகரதிருநதது விஷ
ணுவினுடைய அநுகிரகம் சிவனுக்குத் தீங்கிழைச்சா
யாமுயன்றுவிஷத்தையுயத்தாராகள யாருடைய அநு
ககிரகத்தால அது அவருக்கு நிவிரத்தியாயிற்று? பிர
லாதனுக்கு விஷ்ணு அநுககிரகித்ததுபோல, அவ்விஷ
ணுமுதலாகிய தேவர்களுக்கு அநுககிரகிக்க வேண்டி
விஷத்தையுண்டருளிய சிவனாதனமை அளவிட முடி
யாதாயிற்று பூதகி விஷத்தைக்கண்ணன் கடந்தது தன்
னுடைய சேஷமத்தினபொருட்டு. கடலவிஷத்தைச்சிவ
ன் கடந்தது லட்சுமி ஸரஸ்வதியென்பவர்களுடைய தா
-லிகணிலைத்தறபொருட்டு. ஸ்வப்பிரயோஜனமாக விஷத்
தைக்கடந்த கண்ணனைக்காட்டிலும்பரப்பிரயோஜனமா
க விஷத்தைக்கடந்த சிவன் மஹிமை ஏற்றமபெற்றது.
ஸ்வப்பிரயோஜனமாகவேணும் விஷத்தைக்கடந்தது உ
சிதமெனின், அது சிவாநுகரஹ லப்தமெனவறிக. விஷ்

ஹிணுதைய வொவ்வொரு ஜநமங்களிலுஞ் சிவஞாயி நகப்பணனுதலே உணமை நூறறுணி வாகையாலும், யுகதியதுபவங்களுக்கும் அது பொருநதுகின்றமையாலும் பூதகியிணுதைய விஷததைக கண்ணன் கடந்தது ஸ்வதநதிரமாகமாட்டாது. (அரியீனாதவதாரசசெயல யாவ மரனசெயலாம்) எனவும், (தரியாதனதிராமனுடன் பரசுராமன சமாபொருத கஷ்டயுகிற சாறறுவீரோ) எனவும்வருமானோ ருதிருவாகுகுளாஹுமறிக. அனறியும், லித்தாகளையும், விஷநதீண்டப்பெற்றவாகளையும், பிரகலாதனையும் வரு வித்து, அவாகளேககாடடி ஹுங் கண்ணனிடத்து என்ன வுசிதமென்று அவாகேட்டபடியே திருப்பிக் கடாவுவா ராகும் பதில சொல்லாடும். இப்படியாம் பரிகரித்து ஒவ்வொன்றையுங்கழித்தலால், நமமுதேவிமுதலியாருக்கு ஒருலாபமுந்தேறாமற்போயிற்று. இதனால், சிவபெரு மான விஷபானம பண்ணித்தேவாகளை ரக்ஷித்தாரொன்று சிவனடியாராகள் கூறுஞ் சிவோதகாலும் பசுமரத்தாணி யறையதார்போல நாட்டப்பட்டது.

இனி, விஷ்ணுவே விஷபானமபண்ணித் தேவா களை ரக்ஷித்தாரொனவும், அவருண்டு சேஷித்த வுச்சிஷ்ட ததையே சிவனுண்டாரொனவுங் கணமயக்கேறிப்புலம் பு மாபாஸத்தையுங் காறகடைகொண்டாதுககி யொழி ப்பாம் சிவனே விஷமுண்டு தேவாகளைக் காத்தாரொன வும், அங்ஙனமுண்டருளியபோது அநதவிஷங் கண்டம ட்டிலேதானே நினறுவிட்டமையால (நீலகண்டர்) என் னுநதிருநாமம் அவருக்கு வேதாதிக்கிறம்கேட்கப்படுகிற தெனவும், அது கண்டமட்டிலே நிலலாது காப்பத்துட் சென்றால் அங்குள்ள சேதஞ்சேதனங்கள் யாவும் நாசத் தையடையுமெனவும் வேதவித்துக்களறிநதுரைப்பர். அ னறியும், (நீலகண்டமானது) ஆத்மாககளுக்கு ஆபத்து நோநதகாலத்தில தானே ரக்ஷிக்கின்றவ னொன்பதற்கும்,

மேலே கூறிய முதலவசனத்தில், பிரஜைகள் தங்க பிரபுக்களுட்பட சிவனைச் சரணமடைந்தார்களென்று சொல்லப்பட்டமையால் அநதபிரபுக்களாவா பிரஹ்மனிஷ்ணுவாதிகளென்றே அறியவேண்டியது. பிந்திய சுலோகத்தில் வைகுண்ட நாதன முதலினோருமடை

[illegible]

எனனும

சங்கராணிகாட்டிலும் ஸமாததா வேறேயொருவருக்கி
டையாது, அந்தவிஷமானது விராத்தியடைந்து காலான
லத்தைப்போ லெழுமபி ஜாராததனராகிய விஷ்ணுவை
இரகதமயமான செந்நிறமாகக்கி கறுக்கச்செய்து கிருஷ்
ணராகிவிட்டது என்று பிரஹ்மதேவா சொன்னதாக
வெளிப்பட்டது வாயுபுராணத்தில, “*संक्षुब्धोऽङ्गुलः
संक्षुब्धोऽङ्गुलः*” எனனும் வசனத்தால் விஷத்தால் இரகதமடமான செ
ந்நிறத்தோய்ந்த ஜநார்த்தனா கறுத்துக் கிருஷ்ணராய்வி
ட்ட பயங்கர வடிவத்தைப் பார்த்து நாயகன் ஸங்க
மாட்டாமல் பயந்து தேவரீரைச் சரண மடைந்தோழ
என்று தேவர்கள் சிவபெருமானைப் பார்த்துச் சொன்ன
தாக வெளிப்பட்டது. இவ்விரண்டு வசனங்களும் சிவபு
ராணம், அல்லது விஷ்ணுபுராணங்களிற் சோந்தனவன
து இரண்டுக்கும் மத்தியஸ்தமான புராணங்களிற் சோ
ந்தனவாகையால், பாரபக்ஷஞ்சொல்லமுடியாது. இவ
ற்றினுணமையால் ஸமீபத்திலிருந்த விஷ்ணுவினுடைய
கௌரவம் வெளிப்பட்டது. இப்பெருந்தகையாரிடத்தி
லோ பிரஜைகள் முறையிட்டுக்கொளவார்களா? காஸிற்
றனைபட்டு இடறிவீழுகின்றவொருவனையோ மறறொருவ
ன் தன்னுடைய தனையைக் கழற்றத் தேடிக்கொளவான்?
காலகூடர்களியால் பரிபூதராகி யோடியொளிக்கும்விஷ்
ணுவைநோக்கித்தேவர்கள் சரணமடையவேண்டிய அவ
சியமில்லையாகையால், அவர்கள்சிவனையேதேடிச் சரண
மடைந்தார்கள் தேவரினத்திறசோந்து விஷ்ணுவுஞ் சி
வனை அடைக்கலம் புகுந்தாராகையால் அவர்களை ரக்ஷி
க்கவேண்டி அந்த விஷத்தைப்பாணம்பண்ணியருளியது
சிவராகு பெருங்கருணையென்று யாம் துணிவதேமரபு

இங்ஙனநிறகு, காருத்தன, கட்டுவாங்கதன, முசுரு
ந்தன், தசரதன், ஆரணனித்யாதியர்ப்பால ஒவ்வோரகா

லத்கில தேவாகளசரணமடைநதார்களாகையால, அப்படியே சிவன்பக விற்போது சரண மடைநதார்கள், விஷ்ணுபகவ சரணடையாததுகொண்டு விஷ்ணுவைக் காட்டிலும் அந்தக்கட்டுவாங்கதன முதலினே நியாநத்வரா கிறபோது வேண்டுமாயின், விஷ்ணுவைக்காட்டிலும் சிவனுமுயாநத்வதாகட்டுமென்று ஒரு பேயுக்தி சொன்னார்கள் எந்தெந்தக்காரியங்களை யா யாரால் முடித்துக்கொள்ளவேண்டுமோ, அந்தந்தக் காரியங்களை அவரவர்களால் முடித்துக்கொள்வார்கள். காருத்தனமுதலினேரும் அவ்வாறு சத்திக்ருத் தக்க காரியங்களையே செய்வார்கள் அப்படியே இந்திரன் சத்திக்ருத் தக்கதும், பிரமன் சத்திக்ருத் தக்கதும், விஷ்ணு சத்திக்ருத் தக்கதுமாகிய காரியங்களையே அவரவர்களுக்கு செய்யாநிற்பாள் விஷ்ணுவாலாகத்தக்கதைப் பிரமனும், பிரமனால் தக்கத்தை இந்திரனும், இந்திரனால் தக்கத்தை மற்றையருஞ் செய்யமுடியாதாற்போலவே யன்றே சிவனாலாகத்தக்க காரியத்தைச் சிவனைத்தவிர விஷ்ணுமுதலான யாவராலுஞ் செய்யமுடியாது அன்னியஸாததிய மாசாத காரியங்களைச் சிவனொருவனோ முடிக்கின்றவனொன்பதற்கு ஜலநதராநதக் விநதுராஸ்ச திரிபுரவிஜயப் பிரஸங்ஸங்களே போதும். அன்றியும், மேல்வசனங்களில் (सर्वज्ञः सर्वशक्तिः) என்றும், (अर्द्धमाणां शरणम्) என்றும் போநத பிரயோகங்களால் விஷ்ணுமுதலான யாவராலுங் கடக்கமுடியாதசக்தியை யுடையதென்று விஷத்தைபும், அநத் விஷ்ணுமுதலான யாவராலுங் காப்பாற்றமுடியாமல் கைவிடப்பட்டார்களென்று பிரஜைகளையும் பிரஸ்தாபித் திருப்பதால், சிவனைக்காட்டிலும் விஷாபஹாரஞ் செய்யத்தக்கவர்கள் வேறொருவருங் கிடையாதென்பதும், அதைச்சாதிப்பதற்கு அவரொருவரையே சரண மடையவேண்டியதென்பதும், அப்படியே தேவர்கள் சரணமடைநதார்களென்பதும்,

•கருஉ பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

எ ன னு ம

அங்ஙனமடைந்தது காஞ்சத்தன முதலினோர் அவாக ளடைந்ததுபோலாகாதென்பதுஞ் சாதிக்கப்பட்டது. இ ன்னும யோசிக்கில, இரணியனைக்கொல்லும் பொருட்டு ம, இராவணதிகளை வதைக்கும்பொருட்டுந் தேவர்கள் விஷ்ணுபகவல சரணமடைந்ததும் அததேவர்கள் கட்டு வரங்கதன முதலினோர் பகவலபோய முறையிட்டதற் குச் சமான்மாகி விஷ்ணுவுக்கும் அபகாஷ முண்டாய விடுமலலவா? அபபேதைகள் சிவனாரிட மேற்செய்யுந் தூஷணம் அபபடியேதிருமபித் தங்களுவிஷ்ணுவின றலையிலேதானே பேறிககொண்டமையால், அவர்கள் க ளதை யடங்கி இனியாவது ஒடுங்கிக்கிடப்பாராக.

இனி விஷ்ணுவே விஷ்முண்டாரென்று அவர்கள் குலைக்குங் குலைப்பையும் அடக்குவாம் இதற்குப்பிரமா ணம் எங்கே? பாகவதம், இராமாயணம் இதயாதி விஷ் ணுமஹிமாவாநனைக்கையுடைய நூல்களிற கூறியிராத தொனறை அவர்கள் கண்டுபிடித்தது ஆச்சரியம்! ஆச் சரியம்!! அவைகளிலும், பாரதத்திலும் பரமதயாபா முாததியாய விளங்கும் ஸ்ரீபரமேஸ்வரா தமது ஸ்வஸா மாததியத்தால காலானலத்தை ஹரித்தாரா என்று சொ லவதற்கு மாறாக விஷ்ணுவே அதை ஹரித்தாரா என்று சொலவது முழுமோசமனறி வேறிலலை. ஸ்ரீஹரிவான னார்த்த ரசிதமாய விளங்கும் பாகவதாதிக்களில் விஷ்ணு தகாஷேஹதுவாகிய அமருத்தானப் பிரஸ்நோத்தரமத் தியில் விஷ்ணு மஹிமாப்பிரகாஷகாரணமான விஷ்ணு கருத் காலகூடஹரணப்பிரபாவத்தை உபேக்ஷித்துவிடு வதற்கு என்ன நிமித்தமுளது? மேலிடத்தில் விஷ்வேக ததால விஷ்ணுவுக்கு உடனமுழுதுங்குந்நிப்போயிறறெ ன்றுகூறிய பிரமாணத்தைக்காட்டியிருக்கின்றோ மாகை யால், அததகையோரை விஷத்தையபானம்பண்ணினவ ரென்று சொலவது எங்ஙனமிசையும்? (விடவேகத்தானமே

னிவெந்தமாறு ஷே-விடமுண்டானென்பையித லீணை - விடமுண்டே - அனதுசிவனசாவாககாலறறுவிழுமேதாலி - அனறலாமேமவங்கைதனககால) என்று சிவத்தவ சிநதாமணியிற் போந்தவாறுங் கண்டினாக. (பொருதுகடனருசையுண்டு பூமகடகு நாமகடகு - மங்கலியப்பிச்சையிடவந்தோனே) என்றும், (ஒதவிடமுண்டுபயநிறத்தாமரைமேற - கோதையாககுத்தாலி கொடுத்தவரா) என்றும் பெரியோராகக் கூறியிருப்பதனுறுங்காண்க. நுகவேதத்தில, எட்டாமட்டகத்தில (தீக்ஷஸ்யஸுலீஸ யுட்யுட்யுட்யுட்யுட்யு) என்று போந்தவசனத்தைக்காட்டி உருத்திரனாகிற பாததிரத்தால மயிரழகாலே (கேசி) என்று பெயாவகித்த விஷ்ணுவானவர் விஷத்ததைப் பானமபண்ணினொன்று அப்பேதைகள் சாதிகிற பிரமாணமுண்டேயெனின், அவர்கள் வியாககியானத்தை நிலைக்கப்பண்ணும் உப்பிரஹ்மணமொன்றுங் கேட்கப்படாமையாலும், அனேகமாயுள்ள ஸப்பிரமாணங்களை விரோதிககினறமையாலும் அவாகூறும் பொருள நிலைக்கமாட்டாது. அந்த வேதவாகயத்துக்கு ஸாவஸம்பிரதி பன்னமாக யாம பொருள கூறுகின்றோம். (ஸ்ரீயுக்ரீ ஸ்ரீயுக்ரீ ஸ்ரீயுக்ரீ ஸ்ரீயுக்ரீ) என்று அமரலிஹ்மத்திற பழக்கப்பட்டபடிச சிவனை வியோமகேசனென்று வேதாதிகள கூறுகின்றன. ஆதலால (கேசி) என்பது ஆகாசத்தைக் கேசமாகவுடைய சிவன என்று பொருளபடும் ஆகவே, அந்தக் கேசியாகிய சிவன பயங்கரமான பாததிரத்தால விஷத்ததைப் பானமபண்ணினொன்று கொள்வதே பொருந்தும். நுதரசப்பதத்துக்குப் (பயங்கரம்) என்று பொருளுண்டாகையால, எமது வியாககியானம் நிலைதளரமாட்டாது. இன்னும் வேறுவிதமாகவுங் கூறுகின்றோம். எங்ஙனமெனின், விஷந்தோன்றியகாலத்தில அதை யெடுத்துக்கொண்டு வருமபடித் தமது ஸாரூப்பியத்தை யடைந்துள்ள கணங்களுக்குத் தலைவராகிய ஸ்ரீஸுந்தரமூர்த்தி

கருசு பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

என னு ம

கருப் பரமேஸ்வரா கட்டளையிட்டனர். அப்படியே ஸ-
நதராபோயக கொணடுவந்து கொடுத்தாராகையால், அ-
வருககு (ஆலாலஸ்நதரா) என்று காரணப்பெயர் உண-
டாயிற்று. ஸ-நதரரு மோருருத்திரராகையால் (உருத்தி-
ரனுகிற பாத்திரத்தால்) எனபதை ஸ-ந்தரமுாததி யிடம
ஸமாததித்து வியோமகேசியாகிய சிவனே விஷ்ணுண-
டாரொன்று யாம சாதிப்பதி லெனனதடையுளது? இவ-
வுண்மை ஸ்ரீஸ்காந்த மஹாபுராணத்திற் பெறப்பட்ட
மையுங் கண்டடங்குக. இப்படி எல்லாவிதத்தாலுஞ்
சிவோதகாஷமே நிலைத்தலால், விஷ்ணுவுண்டசேஷத்-
தையே சிவன உண்டாரொன்று அவாபுலமபும் மறறை
ரோதனதையும இனி அடங்கச்செய்வாம்.

விஷ்ணுவானவா விஷததையுண்டாரொன்றே கொ-
ளவாம். அதில சிலபாகம் சேஷமாய் நினுவிட்டதெ-
னனை? விஷ்ணுவுக்கு வயிற்றுபிழிகாமற்போச்சுதா? அல-
லது உண்டு தெவிட்டிப்போச்சுதா? அல்லது சேஷத்-
தையுஞ் சாப்பிடுவதற்குள்ளாக விஷந தலைக்கேறிப்போ-
ச்சுதா? அல்லது சேஷித்தபாகம் ருசியிறகுறைநதுபோ-
ச்சுதா? அல்லது முன்னயினதைக் காட்டிலும் வேகம்
அதிகரித்துப்போச்சுதா? அல்லது கொஞ்சம் அதில்
வேண்டுமென்று சிவனே கேட்டாரா? அல்லது விஷ்ணு-
வே சிவனைப் பரிசுத்தித்துப் பாராதாரா? இவ்வாறு பரி-
ஹாஸத்தைப் பெற்றொழிதலால், விஷ்ணுசேஷத்தைச்
சிவனுண்டாரொன்று கூறுங் கலதிகணமதங் காலேவாரி-
க்கொண்டது சாகக்கரைப்பொங்கல, புளியோரை, தகி-
யோதனங்களா யிருந்தாலுஞ் சேஷத்தை ஒருவன்
அபேகிக்கக்கூடும். விஷாகனியையோ ஒருவன் பகி-
க்க ஆசைகொளவான்? அதிகமாயுண்ட விஷ்ணுவுக்கு
உடனமுழுதுங் கறுத்தது எனவும், அறப்பமாயுண்ட சிவ-
னுக்குக் கண்டமாதிரிங் கறுத்தது எனவும் அவர்களே

கருக பாஞ்சராத்திரமதசபேழிகை

எ ன னு ட

உயிர் மூலம் உயிர்மூலம் உயிர்மூலம் உயிர்மூலம்” எனவும் போ
ந்த வசனங்களால் அதிகவிஷததை விஷ்ணுவண்டார்,
கொஞ்சம் விஷததைச் சிவனுண்டார் என்று பெறப்
பட்டாமல் விஷமாதயநத்ததையுஞ் சிவனேயுண்டருளின
னென்று பிரஸித்தியாக வெளிப்படுத்தலையுங்கண்டு காணு
வாராக. ஸாவவிஷததையுஞ் சிவபெருமானே பாளம்
பண்ணிவிட்டானென்று வானமீகபகவான் முதலினோ
கூறியிருப்பதை இனியாவதறிந்து அன்னோ குணப்பட
ட்டு எரிவாய நிரயத்துக் கிலக்காகாமல் தப்பித்துக்கொ
ள்வாராக

இன்னுமொரு விசித்திரம் பகாநதனா - அது சிவன விஷ்ணுட்போது கருடனைத்தியானித்து உண்டா ரொன்பதேயாம். கருடன் ஸாப்பவையிரியாகையால் விஷ்ணு பஹாரத்தாகு அவனையுங் காரணமாகக்கற்பித்துக்கொண்டாராக அவன் ஸாப்பவையிரியென்பது உண்மையானாலும், அதுவும் ஓர் காலத்திற் பெயர்வையொழிந்தது எனங்ஙனமெனின, சிவதரிசனத்துக்கு ஓர்காலத்திலவிஷ்ணுபோயிருந்தனா அப்போது உடன் போயிருந்த கருடனைப்பார்த்து, சிவஜடாமண்டலத்தி லூராதது விளையாடிக் கொண்டிருந்த ஸாப்பமொன்று (ஏனென்குடாசுமம்) என்று கேட்டது. கருடனவெட்கி (இருக்குமிடத்திலிருந்தால் ஸுகந்தான்) என்று பதிலுரைத்தான். இது லோகப்பிரஸித்தியான நிதரிசனமாகையாலும், இதை யுபமானமாகக் கொண்டு (மெலிபாராவலிய விரவலனாயஞ்சார - வலியாரத்மை த்தாமருவில - பஸியேல - கடவுளவிராசடைமேற கடசெவியஞ்சார தே - படைசிறையப்புள்ளரைசைப்பார்த்து) என்று நீதிநூலொன்றில் பெரியோர் கூறியிருக்கின்றமையாலும் கருடனது யோசனையை வெளிப்பட்டது. சிவனுடைய பலத்தால் ஸாப்பத்துக்கு ஆகிக்கழுண்டானபடியே விஷ்ணு வினுடைய பலத்தால் கருடனுக்கு ஆகிக்கழுண்டாக

கூடாதா? சிவனுடைய சார்பால ஸாப்பததுக்கு முன்
 னிலலாத ஆதிகயமுண்டானதும், விஷ்ணுவினுடைய
 சார்பால கருடனுக்கு முன்னிருந்த ஆதிக்யம் போன
 துமே யன்றோ இதனால் வெளியாயிற்று? விஷ்ணுவும்
 அப்போது கூட்விருந்ததேயன்றித் தூரமானதில்லையே!
 இதையோசிக்கையில் கருடனாதிகயமும், விஷ்ணுவாதி
 கயமு மாகிய விரணமிமேயன்றோ போயினவாக வெளி
 பபடுகின்றது? இப்படிப்பட்டவாகளையோ சிவன தேடி
 க்கொண்டனா? விஷ்ணுவைத் தியானித்தாரொன்றுசொ
 லவதே சிரிப்பைத் தருமாளு, கருடனைத் தியானித்தா
 ரொன்று சொலவது ஏன சூத்தாறசிரிச்சுச் செய்யாது?
 இன்னுமநதக்கருடன நந்திபகவானிடத்தில் ஓர் காலப
 ராதப்பட்டுப் பட்டபாடுங் கெட்டகேடுஞ் சொல்லிமு
 டியாதே! நந்தி யெம்பெருமான ஸ்வாஸமவிட்டபோது
 அதற்காறமூல காதலழிதூர மெச்சிறக்கலையாகப் பறந
 தும், அதை யுள்ளேவாங்கும்போது கூடவேவநது நா
 சித்துளையிற் புகுநது அழிந்ததும் பலதுன்பத்துக்காளா
 கிய வுண்மை ஸ்ரீஸகாந்தத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின
 றதே! அன்றியும், முருக்ககடவுளது வாஹனம், டக்கய
 ம இவைகளாலும் நல்லவுதைப்பெற்றவாகக் கொட்டிந
 து, மூக்கொடிநது, சிறக்கொடிநது அழிந்த மஹிமையும்
 ஷே புராணத்திலேதானே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே!
 இதத்கைய மஹாசூரனையோ சிவன தியானித்து விஷ்ணு
 ண்டனா? சபாசு நனது! நனது!!

இன்னுகொஞ்சமையோசிப்பாம் கருடனைத்தியா
 னித்தமாதிரித்தில் விஷததைக்கடக்கு மாற்றல சிவனு
 க்குண்டானபோது அநதக்கருடனுக்கு எவ்வளவு மஹி
 மை யுண்டாகவேண்டும்? ஆகவே, மஹிமையைத் தநந்
 கருடனை விட்டு மஹிமையைப்பெற்ற சிவனபக்கல தே
 வாகள் சரணபுகுந்ததெனனை? அப்போது கருடன என

கருஅ பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

எ ன னு ம்

கே போயிருந்தான்? அவன் செத்தொழிந்தானா? உயி ரோடுதா னிருந்தானெனின், விஷ்ணுவாவது ஏன அவ னுக்கு விஷத்தைப் பானம்பண்ணக் கட்டளையிட்டிலா? அல்லது அவனேயாவது ஏனவலிந்துவந்துவிஷத்தைப் போக்கி யுபகரித்திலன்? அவனுக்கே வெகுசுலபத்தில் முடியத்தக்க காரியத்தை விஷ்ணுவே ஏனோ சாதிகக் வெளிப்படவேண்டும்? இப்படி அலககணுற்றழியுங் கரு டனது மாநமியங் காருடமாகவே கொள்ளத்தக்கதாயிற் று. இவனுடைய எஜமானனென்று கொண்டாடப்படும் விஷ்ணுவே கரிந்துத்து வெந்து புழுங்கி விஷத்தைக்கட க்க முடியாம லோடிப்போயவிட்டானெனில், கேவலம் அலபனுகிய இநதக்கருடனையோ அநதவிஷத்தைக் கட க்கு மாற்றலுடையவென்னும் சிவனுக்கு உபகரிக்கு மாற்றலுடையவ் எனென்றும் விவேகிகள் மதிப்பார்கள? விஷ்ணுவாதி தேவாக எகநதையடங்கவே சிவனது ஆ ணையால பேராற்றலைப் பெற்றுவந்த விஷவேகத்துக்கு முன்னா யாவாதான நினது சாதிககவல்லாராகள்? எல லாமுடையவனும், எல்லாம் அறிபவனும், எல்லாம வல்லவனுமாகிய ஜகத்சனுடைய பெருமை தெரியாம ல பிதற்றும் பேதைகள் சொல்லினமயங்கி ஸாதுக்கள் கெடாவண்ணமே இநதப்பிரவாததகம் எமக்கு சிதமாயி ற்றென்க.

இங்ஙனநிற்க, சிவன் பானம்பண்ணிய விஷந்தான யாது என்று விசாரிப்பாம். தேவாகளும், அசுராகளு ம் ஓகாலத்தில் சண்டைசெய்யத் தொடங்கினார்கள அதனாலிருதிருத்தவருளளும் பலா இறந்தார்கள். மற் றையார்கள பயந்து சண்டையை நிறுத்திவிட்டுத் தாங் கள் சாகாதிருக்கத்தக்க யோசனையைப் பிரமனிடங் கே ட்டார்கள். பிரமன் விஷ்ணுவினிடம் யோசித்தான். விஷ்ணுவானவா திருப்பாறகடலைக்கடைந்து, அதிலுண்

டாகும் அமிர்தத்தைப் பானம்பண்ணலாமென்று சொலலித தேவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் அதற்காரமபித்தனா. அப்போது மந்தரகிரியை மத்தாகநாட்டி, வாசுகியைத் தாமபாகப்பூட்டித் தேவர்கள் வாலபகமும், அசுரர்கள் தலைப்பகமுமாகநின்று பாற்கடலைக் கடைநதார்கள அவார்களசெயலால அமிர்தமுண்டாவதற்குப் பதிலாக வாசுகிபால விஷமுண்டாசசுது. அநத விஷத்தை யே சிவன உண்டருளினா பினபு சிவன கட்டளையால மறுபடியுங் கடைநதார்கள். அமிர்தமுண்டாசசுது. அதைத்தேவர்கள் உண்டு மகிழநதார்கள். இதனால், தேவர்கள் அமிர்தமுண்டார்களென்றும், சிவன விஷமுண்டா என்றும் ஏற்படுகின்றது. அமிர்தமோ மரணத்தை ககெடுப்பது. விஷமோ மரணத்தைக்கொடுப்பது. அமிர்தத்தை யுண்டவர்கள் விஷ்ணுவாதிகள். விஷத்தை யுண்டவா சிவபெருமான அமிர்தத்தை யுண்டதனால் விஷ்ணுவாதிகள் சாகாதிருநதார்களோ? விஷத்தையுண்டதனால் சிவன சாவெயதினரோ? (சதுரியுகமவயிரண்டாயிரநதானசென்றா சதுமுகனுகொருதிவசந தகையாராவாணி - பதிமகிமுநதினத்திலொரு பகலிறாநே பதினால்விரநதிரர்தம பதம போமிநத - விதியடைவேபிரமரொரு கோடிசீங்கில விண்டுவினுக கொருபகலாய விழிபிறறுஞ்சு - மதித்ருமாலொருகோடி பிறககுநகரல மலரளகமவிழததுமையாண முடிக்குநேரம்) என்ற பிரமாணமே விஷ்ணுவாதிகள் கதியையும், சிவனாது திதியையுங் காட்டும. அமிர்தத்தையுண்டும விஷ்ணுவாதிகள் வாழ்நததிலலை விஷத்தையுண்டுஞ சிவன் செத்ததிலலை. இதனால் அநித்தியாக்களாகிய விஷ்ணுவாதிகள் அமிர்தத்தையுண்டாலுஞ சாகிறவார்களென்றும், நித்தியிராகிய சிவபெருமான விஷத்தையுண்டாலுஞ சாகாதவொன்றும் ஏற்படுகின்றது. அமிர்தமும் விஷ்ணுவாதிகளுக்கு விஷமாயிற்று. விஷமுஞ சிவனுக்கு அமிர்தமாயிற்று இதுநிறக, அமிர்தங்கடைநத தேவர்களோடு

எ ன னு ம்

சிவன் சோநதாரா? அல்லது, அதில பாகநகொண்டா
ரா? அவளோ அயிர்த்சொருபியாகையாலன்றோ அது
வேண்டாராபினா? மிருதஞ்சிகளாகையாலன்றோ விஷ்
ணுவாதிகள் அதை விருமபிப பரிபவததுகளுளளாரா
கள்? இவற்றைக் கூராதறியாமல (கூசேஷஜயம்) எனனுங்
குருட்டுச சுவடியைக் கையிற்பிடித்ததுகொண்டு நமமு
டிசஞர்த்தாதா கொட்டிகுலைத்ததெல்லாங் கூண்டோ
டே சாயநத்தென வறிக. இன்னும் விரிககிறபெருகும்.

இங்ஙனநிற்க,காயத்திரிபொருளாயுள்ளவா விஷ்ணுவென்றானையிடத்தொடங்கிப் பிராம்மணன்காலையில நித்தினாவிடமெழுந்தது முதல இராததிரி நித்தினாககுப் போகிறவனையில் அவனசெய்யு மொவ்வொரு காமங்களையும் விஷ்ணுப் பிரீதியாகவே செய்யவேண்டிய தெனறும், அந்த விஷ்ணு மந்திரங்கள் அச்சதாதி நாமத்திரயங்களும், கேசவாதி பன்னிரண்டு நாமங்களும், புண்டரீகாக்ஷஸ்மரணை இதயாதிக்குமே யாகுமெனறும், இவ்வாறு வியாஸஸ்மிருதி - மதுவிககியானம் இவைகளிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதெனறும் நமமுடிசஞாத தாதர் உபந்யஸித்தனர். காயத்திரிக்குப் பொருள் சிவனேயென்பதும், பாககஸ்பதததாற பிரதி பாதிக்கப்படப்பொருள் அவளோ யென்பதும் சிவாதிகயரதநாவளி உ-வது பாகத்தில ககக்-வது முதல், ககஅ-வது பககம வனையில் விளங்க வுதைத்திருக்கின்றோ மாயினும் இன்னுங் கொஞ்சம் விரிப்பாம். நமமூதேவிமுதலியாரா(ந்யூஸ் ஸ்டாஃஷன்) எனறதொரு ஸாமானியவசனத்தையே காயத்திரி விஷ்ணுபரம என்பதற்காதாரமாகக் காட்டினா. மேலவசனத்தால் ஸ்வாநமயமான தேஜஸ்ஸென்று பாககஸ்பதத்துக்கு ஆாததமுண்டாகிறதெனறும் அவர் கூறினா. “ஸ்வாநமய” என்னுஞ்சுருதியில், ஆதித்தியாந்தராத்மா இரணமய புருஷ

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இரணமயத்வம் யாரு
 கசூரியதோ அவரோ சூரியாநதராதமாவென்று சொல்
 வியபினனா “*விஷ்ணு சாஸ்திரம்*” என்று அவரினனா
 ரொனபதையும் பிரகாசப்படுத்தியது (ஸ்ரீதேவ்யாஸ்திரம்)
 எனறநிகண்டு வசனமானது. பூதாதிபதி இன்னொன்றறிவி
 ததது இரணமயதவரு சிவனுக்கே பரிஷ்காரமாககூறு
 ம வேறொருசுருதியையுமீண்டுதகரிககின்றனும் “*நமோஹி
 ன்யாஸ்திரம்*” ஸ்ரீதேவ்யாஸ்திரம் ஸ்ரீதேவ்யாஸ்திரம்
 யு ஸ்ரீதேவ்யாஸ்திரம் ஸ்ரீதேவ்யாஸ்திரம்” என்று ஸ்ரீதேவ்யாஸ்திரம்
 தியுண்டாக வெளிப்பட்டது. “*ஸ்ரீதேவ்யாஸ்திரம்*”
 என்று மறொருசுருதி கூறியது இன்னும் அநத சுரு
 திகள இப்படியே பிரதிபாதிக்கின்றன. இதற்கு உபபிர
 ஹ்மணமாகக கூரம்புராணததில “*ஸ்ரீதேவ்யாஸ்திரம்*
 ஸ்ரீதேவ்யாஸ்திரம் ஸ்ரீதேவ்யாஸ்திரம் ஸ்ரீதேவ்யாஸ்திரம்
 ஸ்ரீதேவ்யாஸ்திரம் ஸ்ரீதேவ்யாஸ்திரம்” என்று சொல்லப்பட்டி
 ருக்கின்றது. ஸ்காநதததில “*ஸ்ரீதேவ்யாஸ்திரம்*
 ஸ்ரீதேவ்யாஸ்திரம்” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அஷ்டமூ
 ரத்தியான சிவனுக்கு சூரியன முக்கியமான சரீரம்
 என்று மேலவாககியததா வினிதுபோதரலாலும், சிவ
 னுடைய கண்களைப் பாரவதியார மூடுகையில் சூரியனெ
 ளி மழுங்கிவிட்டமையாலும், இப்படியே சுருதிகளுங்
 கோஷிக்கின்றமையாலும் சூரியனுக்கு அநதராதமா
 உருத்திரமூரத்தி யெனபது நனகு சாதிக்கப்பட்டது.
 இவ்வுணமை தேராத (கன்னகமேல) என்று விளங்கும்
 இருணமயனாகிய நாராயணனையே இரணமய புருஷனெ
 ன்றும், இரணியருபனெனும், ஆதித்தியாநதராதமா
 வென்று சொல்லவது பெருஞ்சிரிப்பையே யன்றோ வி
 னைக்கின்றது? விஷ்ணுவுக்குப் புராணங்களிற் சொல்ல
 தோவெனின, ஒளபசாரிகமான ஆததவாதமென்றறி
 யததக்கது. இல்லையேல, சுருதி விரோதமுண்டாகிப்

கூஉ பாஞ்சராத்நிரமதசபேடிகை

என னு ம

பிரக்ஷிபதமாக வெண்கலபபடும. இன்னும், “சுஷ்ருயஸ்
 ர்ஜ்யம் ஸ்ரீமத்யஜுர்வேதம்” என்று கூறி, “ஸுஷ்ருயஸ்
 ர்ஜ்யம் ஸ்ரீமத்யஜுர்வேதம்” என்று ஒரு சுருதிகளாகுறுகின்றன. இப
 படிப் பலபடியாலுங் காயத்திரிபபொருள் சிவனாதலே
 விளக்கினோமாகையால், வேதபாஹ்யங்கள் கூறும்விதண
 டாவாதம் இனிப்பிழைக்கமாட்டாது ஆதித்தியபுராண
 ததில, “ஹிஸ்யஸ்யநாசுஸுதே ருயந்ரீஷயாசிந் | ஸ்ரீதேவஸு
 ஸுரே நரேஷ்ஸுரேஷ்யம்” என னு ம வசனத்தால சிவரூப
 மாயவிளங்குங் காயத்திரிமந்திரத்தை யாவரானால் அன
 னிய தேவதாபரமாகப் புலம்புவார்களோ, அவர்கள் கற
 பகாலம் நரகத்திறகிடந்து வருந்துவார்கள் என்று பெற
 ப்பட்டது. அன்றியும், “ஹிஸ்யஸ்யநாசுஸுதே ருயந்ரீஷயாசிந் | ஸ்ரீதேவஸு
 ஸுரே நரேஷ்ஸுரேஷ்யம்” என னு ம வச
 னத்தால காயத்திரியே பரத்ததுவமென்றும், மஹேஸ்
 வரரோ தேவதேவனென்றும் அறியவேண்டியது. இவ்வா
 று அறிந்து ஜபிக்கின்றவர்கள் காயத்திரியின் பலத்தை
 அடைவார்கள் என்று வெளிப்பட்டது இவைகளை வை
 திகர்பாற் கேட்டறியாது நமமுடிசுருந்தகா தம்முடைய
 காலைத் தாமே குமபிட்டுக்கொள்வது ஸமுத்திரத்தை
 யொராரொரு காலத்துங் கண்டுக்கேட்டுமிராதவன ஓர்
 நாம்ற்றிக்குந்த குட்டையைக் கண்டு மகிழ்ந்து அம்மட
 டில் வியந்துகாக்குமாபோலவே முடிந்தது.

இனி ஏனைய பகுதிகளுக்கும் ஸமாதானஞ் சொல
 லுகின்றோம். பிராஹ்மணனுடைய ஸாவ காமங்களுஞ்
 சிவனையே முக்கியமாகக் கொண்டிருப்பனவன்றி விஷ்
 ணுவாதிகளைக் கொண்டிருப்பனவன்று. எங்ஙனமெனி
 ன், வேதங்களில் சிவபெருமான மாததிரமே பிராஹ்ம
 ணர் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். விஷ்ணுவோ
 வெனின், பரிஷ்காரமாக கூத்திரியொன்று சொல்லப்
 பட்டிருக்கின்றனா. இதனால், பிராஹ்மணனு யிருக்கின

றசிவனையே பிராஹ்மணாகள் ஸாவகாமஸுமாராத்யநைச
அறிந்து வழிபடவேண்டியது முக்கியமாகிறது. (ஜ்ஞானீஸ்
புஷ்பெஸ்வரன்) “புஷ்பெஸ்வரன்: புஷ்பெஸ்வரன்
புஷ்பெஸ்வரன்” எனப் போந்த பராசரபுராணவசனத்தாலும் ஹா
தேவரிடத்திலேதான் பிராஹ்மணாகளுக்கு நூனம்
இதை இதயாதிஸம்பந்தங்கள் சொல்லப்படவில்லை.
என அன்றியும், “புஷ்பெஸ்வரன்: புஷ்பெஸ்வரன்
எனவும், “புஷ்பெஸ்வரன்: புஷ்பெஸ்வரன்
“புஷ்பெஸ்வரன்: புஷ்பெஸ்வரன்” எனவும், “புஷ்பெஸ்வரன்:
“புஷ்பெஸ்வரன்: புஷ்பெஸ்வரன்” எனவும் போந்த பிரமாண
வசனங்களால் சிவனே பிராஹ்மணதெய்வமென்பது
வெளிப்பட்டது இவ்வுண்மையைப் பிரகாசப்படுத்து
மோரிதி ஹாஸததையுங் கூறுகின்றார்.

பிருதுவமஸஸ்தனூன(ருசீகன்) என னும் பிராஹ்மணன(காதி)என னும் கூத்ததிரியனுடையபெண்ணை மணந்தது, தன்னுடையமனைவிகளும், அவளுடையதாயகமும் பிள்ளைகளுண்டாகவேண்டியபாக்கோற்பநநமானசைவ *சருவையும், வைஷ்ணவ *சருவையும் முறையேயுண்ணும் பழக்கொடுத்ததபோல அவர்களில், தாயானவள் சைவசருவையும்,பெண்ணானவள் வைஷ்ணவசருவையும் விபரீதம்பட முறைதப்பியுண்டுவிட்டார்கள். அநதக்காரணத்தால கூத்ததிரியப்பெண் வயிற்றிற்பிறந்தவனும், அவன் ஸந்ததியாரும் கூத்ததிரியர்களாயிருந்து நங்களுக்கு வேறுகிய பிராஹ்மண தாமங்களுக்கே உரியவராய்விட்டார்கள். இதற்கு விசுவாமித்திரபகவானே ஸாட்சியாயினா. இப்படியே ருசீகமுனிவரது பத்தினி காப்பத்திற்பிறந்தவனும், அவன் ஸந்ததியாரும் பிராஹ்மணர்களாயிருந்து நங்களுக்கு வேறுகிய கூத்ததிரிய தர்மங்களுக்கே உரியவராய்விட்டார்கள். இதற்குப் பரசுராம ஞ்

* சருவென்பது சின்னம்.

என னு ம

ததியே ஸாட்சியாயினீர். இவவுண்மை பாரதநாநார்க்கத
மாகிய ஹரிவம்ஸத்திறசொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இத்
னால், அந்தந்த(சருக்களின)ஸாமாததியவிசேஷமே வெ
ளிப்பட்டது. சைவசருவால பிராஹ்மணதவமும், வை
ஷ்ணவசருவால் கூத்ததிரியதவமும் வித்திககுமுணமை
தெளியப்படுதலால், விஷ்ணுவுக்கு கூத்ததிரியதவமேயன
றிப பிராஹ்மணதவமும், சிவனுக்குப் பிராஹ்மணதவ
மேயன்றி கூத்ததிரியதவமுநகிதையாவென்பது நாட்ட
ப்பட்டது. இப்படி விசாரிக்கும்போது. பிராஹ்மணதே
வதை சிவனென்றே யேற்படுதலால், அவனாயே எல
லாககருமங்களிலும் பிராஹ்மணாகள ஆராதிக்கவேண்
டியதென்றும், ஆராதியாதவாகள பிராஹ்மணாகளாக
மாட்டார்களென்றும் நிச்சயிக்கவேண்டியிருக்கின்றது.

இவ்வுண்மையைப் பிரமாண பாஹுளயங்களைக்கொ
ண்டும் விசிதப்படுத்துகின்றோம். கர்யபஸ்மிருதியில்,
“ब्रह्मन्सृष्ट्वयन्विष्णुं विष्णोर्दक्षिண्युत्” इत्यस्यैव
“सृष्ट्वयन्विष्णு” என னும வசனத்தால் ஸந்தியான
து சிவனுடைய ஹ்ருதயமென்றோதப்படுதலால் ஒளபா
ஸனாதி அஸ்வமேதபரியநதமான அவ்யகவ்யங்களில் கா
தருதவங்குள யாவும் சிவைகநிஷ்டமென்பதே ஸத்திய
மாயிற்று. ஸாயம்பிராதஸ்ஸந்திகளில், ஆசமனவினியோ
கத்தில் “अग्निं சூர்யே” என னு மந்திரங்களில் சிவை
கருடமாய் “अक्षयानுसृष्ट्वय” என்று சிவமாகிய
அமிர்தஸபதஸ்மாணை செயப்பட்டிருக்கின்றது. ஸாவ
காமாரம்பங்களிலும் “सृष्ट्वैव” என்றுபக்கிரமித்து,
“सृष्ट्वैव” என்று பிரஸம்ஸித்தது, “सृष्ट्वैव”
என்று கூறவேண்டுவதைஸாமவேதம் பிரதமமந்தி
ரம்பிரகாசப்படுதநாநின்றது. இவ்வுண்மையேசைவபுரா
ணத்திலும் “अक्षयानुसृष्ट्वय” इत्यस्यैव
“सृष्ट्वयन्विष्णु” என்று வசனத்தால் பிர

[illegible]

௧௬௬ பாஞ்சராத்நிரமதசபேடி கை

எ ன னு ம

பூசும், ஸ்மார்த்தாசமனத்தை ஸ்மார்த்தாகட்கும், புராணாசமனத்தை இவவிருவரில வேறானவாகும் உண்மை நூல்கள் விதிகும். புராணம் அவைதிகமோ வெனின், வைதிகமென்பதிறறட்டிலையேனும் வைதிகத்தில படிசூழைந்தமையே ஈண்டுப் பிரகாசப்படுத்தலாயிற்று. வைதிகாசமனத்தின் உபசகிரமோபஸமஹாரங்களில் சிவநாமோசசாரணையே கேட்கப்படுகின்றமையால், கேசவாதிராமங்களுக்குப் பிரபாவங் கூறித் திரிவாரகோளகுணமினமையாய் முடிந்தது. இப்படியே, அஸ்ரோத்தங்களாகிய ஊராததுவபுண்டரம் இதயாதிகளுடைய வாஜனங்களும் வெளிப்படுவதறியாது ஸ்ரோத்தங்களாகிய பஸ்மதாரணம்தயாதிகளைத் தூவித்துச்சைவநிந்தையிற பழுத்தொழுகும் பட்டிமாடுகளாகிய பாஞ்சராத்நிரிகளும், அவர்களுக்கு வக்கீலாக வெளிப்படிக் கைகொண்டது, காயிதங்கொண்டது என்றமனங்கொண்டதைக் கீறிவிட்டிக் கர்வித்துத்திரிந்த முடிச்சூரக்குணங்கும் என்னகதிககளாவானோ தெரியவில்லை. இன்னும் விரிககிற்பெருகும்

இங்ஙனநிறக, பெயர் சொல்லாதவராகிய வியாஸபகவான் காசியில கங்கைக்கரையினகண் (கேசவனேதைவம்) என்று ஸத்தியஞ்செய்துரைத்ததாக நமமுடிச்சூரார் அழுதுமாயந்தனர். இப்படிப் பலதரமமுதிருக்கின்றாராகையால், இவரை யெத்தனைதரம் ஓயப்படுத்தினாலும் இவருடைய அழுமூஞ்சி வழக்கம் போகிறதில்லை எத்தனைதரநானயாம் ஓயப்படுத்திச் சலிப்படைவது? இவரமுக்கையை (சிவபராமயப்பிரதசிநி)யில் (உசு)வ்து பக்கத்திலும், (சிவத்தவசிந்தாமணி) யில் (உசு) வது பக்கத்திலும் ஓயப்படுத்தியிருக்கின்றோமாகையால், ஆண்டுக் கண்டுதெளிக. இவ்வளவேயன்றி விஷ்ணுபுராணத்தில், பராசரபகவான் நாராயணனைக் காட்டிலும் தெய்வ

மில்லையென்று ஸததியஞ்செய துரைத்தாரொன்றும், பாகவதத்தில் சுகயோகிந்திரர் நாராயணனே தேயப்பொருளென்று பிரமாணம்பண்ணிச்சொன்னாரொன்றும், காசியில் சிவன ஜானகீநாதனாகிய இராமனே பரப்பிரஹ்மம் என்று பிரமாணத்தாலுரைத்தாரொன்றும், போதாயனா தமமுடைய சிஷ்யர்களுக்கு விஷ்ணுவே தைவமென்று உறுதிமொழி கூறினாரொன்றும், நாலுவேதங்களிலும் நாராயணனே பரமாகுச சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்றும், கேசவனே பரதவமென்று தாபித்த வியாசருக்குக் கைடும், நாவுந தம்பித்தபடி அவரைப்போலவே ஸததியஞ்செயத் மறறையருக்கேனுண்டாகவில்லையென்றும் ஒருஜாமமவரையில் குரைத்தனா. இவைகளைப் பிரஸ்தாபித்தது யாம பதிலசொலவது அவ்ஸியமல்ல வேதங்களிலும், உபநிஷததுக்களிலும், புராணங்களிலும், ஸ்மிருதிகளிலும், இதிஹாஸங்களிலும், ஏனைய நூல்களிலுஞ் சிவனே பரததவப்பொருளென்று பிரதிபாதிப்பதையே இந்த நூலில் ஆதியநதமாக யாமசொல்லிவநதோமாகையால், புத்திமான்கள் வேறு பிரமாணம வேண்டார்கள ஆயினும், மந்த மதிகளுடைய பிரமை நிவிரத்தியாததம் இன்னுங்கொஞ்சம் உரைப்பாம்

ருக்வேதத்தில் சிவனே வீரன என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஸாமவேதத்தில், ஸாவாதமகளுக்கும் அதிபதி சிவனேயென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அனற்பும், அவரில் வேறுகாதவரும், அவருடைய குமாரர்கள் என்னு சொல்லப்பட்டவாகளுமாகிய விராயகா, ஸுபரஹ்மணயா என னுமிருவர்களுந்து திகக்கப்பட்டிருக்கின்றனா. அதாவசிரவில, ஸமஸ்தத்தைபுங் கைவிட்டு மோக்ஷத்தினபொருட்டு ஆதமாக்கள் சிவனையே தியானிக்கவேண்டியது என்னும், மோக்ஷத்துக்கு ஹதுவாகிய வவார்த்தை இஃதொன்றேயொழிய வேறில்லையென்று

௧௬௮ பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

எ ன னு ம

ஞ சொல்லப்படடிருக்கின்றது. எஜுவேதத்தில் சிவனுடையதாதாதமியமாயவிளங்குஞ்சிவசக்திமஹிமைகூறப்படடிருக்கின்றது. கலபஸூத்திரத்தில், சிவபெருமானை அவருடைய தர்மபத்தினியாரோடு பூசிக்கவேண்டியது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இன்னும் எஜுவேதத்தில் பகவதில் உமாதேவியாரையும், நடுவில் ஸ்கந்தரையும் கொண்டு விளங்கும் ஸோமஸ்கந்தமூர்த்தியையும், அவருடைய துவாரபாலகர்களையும், அவருடைய பத்தினியாராகிய உமாதேவியாரையும், தேவஸேனையாராகிய ஸ்கந்தருடையபத்தினியாரையும், ஸ்கந்தரையும், க்ஷேத்திரபாலகர்களையும் பூசிக்கவேண்டியதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. போதாயனத்தில், விருபாக்ஷராகிய சிவபெருமானைப் பிராட்டியாரோடும், திருக்குமாராக ளிருவரோடும், கணங்களோடும், பாரிடார்களோடும் அஷ்டமீபிரதோஷத்திற பூசிக்கவேண்டியது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவவுண்மை, ஸ்ரீஹரததாசாரியசுவாமிகளசெய்தருளிய ஸ்ருதிஸூக்திமாலையில் (௬௫) வதுமுதல (௧௦௫) வதுவரையிற்போந்தசுலோகங்களாலும், அவற்றினதுவியாககியானங்களாலும் இனிதுவெளிப்படும். இங்கே வெளிப்பட்ட வேதபாகங்களை நோக்குகையில் நமமுடிசூர் முகலியார்காட்டிய புராணவசனங்களுக்கு எங்கே ஜீவனமுண்டாகும்? அவைகளுட சில அரத்தவாதங்களும், சில கற்பிதங்களும்மாயால் அவைகளை யாம நிஸ்புருஹமாததிரமாகவே ஒதுக்கிவிட்டனம். அன்றியும், அதற்கைய வாககியங்களையும், அவைகளுக்கூறிய அரத்தங்களையும் எமது கிரந்தங்களிலபலவிடங்களில் ஸந்தாபிததபோதெல்லாமவருவித்துப் பூர்வபட்சஞ்செய்து விததாந்தவசனங்களால் உண்மையையும் பிரகாசிப்பித்திருக்கின்றோமாகையால், எமக்கிங்கே வீணுழைப்புக்கிட முண்டாகாமற்போச்சது. பராசரபகவானமுதலினோர் விஷ்ணுவே

பரமென்று ஸத்தியஞ் செய்தார்களென்று அம்முடிச்
ஞாசஞ்ஞகரம் புலம்பியதற்குச் சிவத்தவசிரதாமணியில்,
“திருமால் பரனென்னச் செப்பினோஞ்ஞளா - லொருவாரத்தை
யேனுமுராய்ய - கருவாடை - நீங்குமபடி முனியா நினமா
லேசங்கரனுக-கோருகுபரஞ்சொன்னானுவந்த” எனவும், “தக்
கனசிவநிறை தானிழைத்தன ரேறதலையை - அக்கணமேபோக்கிக்
கொண்டானதனால் - மிக்கசிவ-நிறைக்கொதுங்குவனோ நீடுமுனி
வோருமெவா - விரைக்கே னுஞ்சொலவரா மேல்” எனவும்
யாம கூறியுள்ள ஸமாதானமே போதுமாகையால், இம்
மட்டிலுபரதியடைந்தாம.

இதுகாறுஞ்செய்துமுடித்த தீர்மானத்தால், நம்
முடிசஞ்ஞராளி வெளியிட்ட (விங்குமதகண்டநம்) பங்கம்
டைந்ததுபோய்விட்டது இனி, அம்முதேவிமுதலியாரு
டைய குஞ்சுகள் வாய்திறக்கவிடமில்லை. (பாஞ்சராத்தி
ரமத்சபேடிகை) ஆகிய இந்தச் (சைவஞ்ஞளாமணியை)
ஸாதுக்களுடைய உபயோகத்துக்காகவே யாம வெளியி
ட்டோமாகையால், இது எமது காழிப்பிரான றிருவரு
ளால் உயிரகளுக்குக் கேட்கத்தக்கசெய்து நீழேவாழ்க
கடவது சுபம்! சுபம்!!

திருச்சிறந்தமபலம்.

ஸ்ரீ காழிப்பிரானற்ருவடிவாழ்க.

பாஞ்சராத்திரமத்சபேடிகை

ஆகிய

சைவஞ்ஞளாமணி

வெற்றிக்காளம் ஊதுதல்.

—:0:—

கண்ணிகள்.

- ஒன்றேபிரமமென்றாதேடாகாளம்
உருத்திரநாதனென்றாதேடாகாளம். (க)
- நாரணனாகியருதேடாகாளம்
நற்பரமாகாரொன்றாதேடாகாளம். உ)
- மாலுமலசீவனென்றாதேடாகாளம்
மாணபிற்றநாதனென்றாதேடாகாளம் (ங)
- ஊழிககிழைவனென்றாதேடாகாளம்
ஒப்பில்சிவனென்கோனாதேடாகாளம் (ச)
- மாலயன்சாமபொன்றாதேடாகாளம்
மாதேவன்பூசுதலாதேடாகாளம். (ரு)
- மால்சிரமென்புகருதேடாகாளம்
மாலேசிவனுகென்றாதேடாகாளம். (சு)
- சூலத்தினுச்சியிலாதேடாகாளம்
தோன்றுவன்மாலோனென்றாதேடாகாளம் (ஏ)
- சக்கரந்தந்தானென்றாதேடாகாளம்
சங்கரன்மாலுக்கென்றாதேடாகாளம். (அ)
- மாலெருதானென்றாதேடாகாளம்
மாலொருபாகனுகூதேடாகாளம். (கூ)
- அரவிடந்தோன்றினுருதேடாகாளம்
அரிமுதலானோனென்றாதேடாகாளம். (க0)

களக

- மூவரின்மேலோனென்றாதேடாகாளம் (கக)
- முககணென்றதையென்றாதேடாகாளம் (கக)
- பகவன்புருடென்னாதேடாகாளம் (கஉ)
- பணைமுலைபங்கென்னாதேடாகாளம். (கஉ)
- * தேயப்பொருடெரிந்தாதேடாகாளம் (கங)
- தேசிகனஸம்புவென்றாதேடாகாளம். (கங)
- கூறுமபிரமாணமூதேடாகாளம் (கச)
- கோடிமறைகளென்றாதேடாகாளம். (கச)
- இந்திரன்சாபமணனூதேடாகாளம் (கரு)
- இட்டாரிழிஞ்ஞென்றாதேடாகாளம். (கரு)
- தோளகளிறசுட்டாரென்றாதேடாகாளம் (ககூ)
- துடிப்பறிந்ததுமென்றாதேடாகாளம் (ககூ)
- பொய்ப்பாஞ்சராதிரமூதேடாகாளம் (கள)
- போற்றுதலகூடாதென்றாதேடாகாளம். (கள)
- வைதிகமாகாவென்றாதேடாகாளம் (கஅ)
- வைணவநூலகென்றாதேடாகாளம். (கஅ)
- பூதியணிந்தவருதேடாகாளம் (ககூ)
- புண்ணியராவென்றாதேடாகாளம். (ககூ)
- கணமணிபூண்டவருதேடாகாளம் (உ௦)
- காணாதுயாககடலூதேடாகாளம். (உ௦)
- ஐந்தெழுத்தோதினூதேடாகாளம் (உக)
- அழிவிலாநந்தென்றாதேடாகாளம் (உக)
- ‡ உடையவாபூசையென்றாதேடாகாளம்
- , உத்தமர்கொள்வென்றாதேடாகாளம். (உஉ)

* இயானிகபபிபொருள். ‡ உலகுயிர்களை முறையே உடையையாகவும், அடிமையாகவுமுடைய பரந்துபூசை. இஃதுஆத மாரத்தமாகிய சிவபூசையென்றறியத்தக்கது.

- ஞானந்திரிவிதமூதேடாகாளம்
நாடிஸமுன்னரண்தேடாகாளம். (௨௩)
- எஞ்சியதொன்றேயென்றாதேடாகாளம்
ஏற்குஞ்சிவஞானமூதேடாகாளம். (௨௪)
- முத்திநிலையிவையூதேடாகாளம்,
முத்தாகளபெற்றொன்றாதேடாகாளம். (௨௫)
- சாற்றுவகுருபரனாதேடாகாளம்
சம்பந்தநாதனென்றாதேடாகாளம். (௨௬)
- காழியிவநதானென்றாதேடாகாளம்
கண்மணை யரவானென்றாதேடாகாளம். (௨௭)
- மாலுக்குமுத்திதநதாதேடாகாளம்
மாணருளசெயதானென்றாதேடாகாளம் (௨௮)
- இந்திரனமாலயனாதேடாகாளம்
ஏததுமடியொன்றாதேடாகாளம். (௨௯)
- மெய்யடியாராகவேனாதேடாகாளம்
மேவிபபணிவோமென்றாதேடாகாளம். (௩௦)
- சைவந்தழைத்தோங்குதேடாகாளம்
சதுஸ்ஸைசான்மெனவூதேடாகாளம். (௩௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

